RITA HERRON

Logodnă falsă

ALCRIS

Prolog

Sunetul ascuțit al saxofonului care se auzea strident în noapte a fost urmat imediat de armoniile minunate ale orchestrei. Toată lumea se distra și era multă învălmășeală. Oamenii cântau, dansau și râdeau cu poftă în jurul lui Jo Marie Early în timp ce aceasta se chinuia să treacă de Tulane Avenue. Dorind să vadă parada, ajunsese exact la timp pentru a vedea carele alegorice puternic luminate, răspândindu-și strălucirile când traversară bulevardul. Acum era prinsă în mulțimea care le urma, cu toate că avea intenția să meargă în direcția opusă. Era marea sărbătoare a ultimei zile înainte de postul Paștelui. Evenimentul fusese precedat de două săptămâni în care se desfășuraseră parade și baluri. În această seară, festivitățile culminaseră într-o frenezie de cântece, dansuri minunate și o mulțime de oameni mascați care se distrau pe străzile împodobite sărbătorește.

New Orleansul părea un oraș al nebunilor în această perioadă a anului, deoarece paradele și distracțiile atrăgeau o mulțime de oaspeți străini. După cei douăzeci și trei de ani pe care-i petrecuse aici, Jo Marie își spusese că ar fi trebuit să fie obișnuită cu aceste serbări zgomotoase din orașul pe care-l iubea atât de mult.

Oare cum ar fi putut să le critice dacă și ea participa la ele? În această seară, dacă va reuși să scape din mulțime, se va duce la o petrecere mai intimă, îmbrăcată ca Florence Nightingale. Nu era un costum foarte original, însă era tot ce reușise să facă într-un timp destul de scurt. Chiar în această dimineață plecase din Minnesota, pe o furtună de zăpadă, pentru a ajunge aici unde aflase că Kelly Beaumont, colega ei de cameră, era internată în spital pentru o operație de amigdale. Îngrijorată, Jo Marie se îmbrăcase repede într-una din uniformele de soră medicală ale lui Kelly, pentru ca după vizita la spital să poată merge direct la petrecere.

Privind în jur alarmată, Jo Marie observă că era împinsă de mulțime în direcția opusă spitalului.

– Vă rog, lăsați-mă să trec! strigă ea încercând să-și facă loc prin marea de oameni care o ducea cu ea.

– În ce direcție? îi răsună la ureche o voce gravă de bărbat. Vreți să mergeți într-acolo? o întrebă acesta arătând în direcția spitalului.

– Da... vă rog.

Vocea se dovedi a fi a unuia dintre cei trei bărbați tineri care îi făcură puțin loc lui Jo Marie și o ajutară să se îndrepte în direcția dorită.

Se întoarse râzând spre ei și descoperi că erau îmbrăcați în costume vechi de cavaleri. Erau niște costume de gentlemani care-și purtau armele la piept și săbiile agățate de mijloc.

– Cei trei mușchetari la dispoziția dumneavoastră, doamnă.

– Vă mulțumesc că m-ați salvat, bunilor domni! strigă Jo Marie pentru a se face auzită prin zgomotul puternic al străzii.

– Care este destinația dumneavoastră?

Abia auzind întrebarea, Jo Marie arătă spre spital.

– Atunci, lăsați-ne să vă conducem, se oferi amabil cel de-al doilea tânăr.

Jo Marie nu știa dacă trebuie să aibă încredere în cei trei bărbați care purtau pelerine roșii. Dar era sărbătoare și știa că această întâmplare o va face pe Kelly să râdă, iar acesta era un

lucru pe care colega ei de cameră nu-l mai făcuse de mult timp.

Cei trei tineri formară un cerc protector în jurul lui Jo Marie și o ajutară să treacă de cealaltă parte a străzii, împingându-i pe cei ce le stăteau în cale, atunci când era necesar.

Privind pancarta de metal care marca ieșirea din cartierul franțuzesc, Jo Marie realiză că eroii ei o scoseseră din mijlocul sărbătorii și erau, aparent, mai interesați s-o captureze pentru ei, decât s-o ajute să ajungă la spital.

– Am luat-o pe un drum greșit! țipă ea.

– Este o scurtătură, îi explică amuzat cel mai înalt dintre ei. Știm de la mai multe persoane că acest traseu este foarte folosit de asistente.

Nelăsându-se prinsă în jocul lor, Jo Marie rupse cercul, se îndepărtă de galanții cavaleri și merse repede, atât cât îi permitea uniforma strâmtă. Buclele negre ale părului ei scăpaseră din cocul îngrijit și acum îi încadrau fața mică. Le îndepărtă cu degetele, nepăsându-i deocamdată de coafura stricată.

Pașii apăsați din spatele ei o avertizară că cei trei mușchetari nu renunțaseră la jocul lor. Neliniștită, începu să fugă pe stradă spre spitalul care se afla destul de aproape, ajunse în parcarea acestuia și se lovi de ceva solid.

Jo Marie era zăpăcită și-i trebuiră câteva secunde ca să-și dea seama că se lovise de ceva cald și puternic. Își ridică privirea și ochii ei căprui descoperiră un bărbat extrem de atrăgător. În timp ce-i privea ochii cenușii, el o prinse de umeri ca s-o susțină.

– V-ați lovit? o întrebă cu o voce adâncă, gravă, dar vibrantă, chiar senzuală.

Jo Marie clătină din cap.

– Dar dumneavoastră?

Bărbatul acesta avea ceva care o făcea să nu-și poată dezlipi privirile de el. Dându-și seama de acest lucru, Jo Marie își adună toate puterile ca să-și întoarcă privirea. Nu era foarte înalt și de aceea n-a fost nevoie să-și ridice prea mult capul ca să-l privească.

Părul îi era castaniu, nu cu mult mai deschis față de nuanța ei. Nu era peste măsură de frumos. Nu în sensul eleganței. Felul în care arăta și hainele pe care le purta îi dezvăluiau lui Jo Marie un bărbat sănătos și muncitor, plin de viață și tandru. Sprâncenele îi erau dese și destinse, iar buzele erau destul de pline.

Nu era foarte înalt, nu era brunet, nici extrem de frumos, dar personifica toate visele lui Jo Marie.

Nici unul dintre ei nu se mișcase din loc. Jo Marie încremenise. Toate visele ei naive de școlăriță parcă i se adevereau. El era idealul care-i acaparase gândurile și imaginația, bărbatul pe care și-l dorea, așa cum fusese Rhett Butler pentru Scarlett O'Hara, Heathcliff pentru Catherine...

– V-ați rănit? o întrebă el trezind-o din visare în timp ce o privea cu ochii lui cenușii ca marea în furtună, în care se citea îngrijorare.

– Nu, îl asigură ea clătinând din cap și silindu-se să nu-l privească. Cei trei cavaleri descoperiseră o altă femeie atrăgătoare care le atrăsese atenția și nu o mai urmăreau.

Mâinile lui încă o mai țineau de umeri.

– Sunteți asistentă? o întrebă el încet.

– Sunt Florence Nightingale, îl corectă ea zâmbind.

El îi ridică bărbia cu un deget.

– Ne-am mai întâlnit vreodată?

– Nu, îi răspunse ea. Însă trebui să-și muște limba pentru a nu-i spune că-i apăruse odată în cel mai romantic dintre visurile ei. Dar probabil că ar fi râs de ea. Cine n-ar fi făcut-o? Jo Marie nu mai era o adolescentă visătoare, ci o femeie care nu mai asculta de mult poveștile romantice.

Ochii lui pătrunzători îi studiau fața parcă pentru a-i memora fiecare detaliu, căutând ceva ce nu găsea. Părea surprins de această întâlnire, la fel ca și ea.

– Îmi amintiți de o pictură pe care am văzut-o, zise el clipind, mirat de faptul că vorbise în șoaptă.

– Nimeni nu mi-a pictat vreodată portretul, murmură Jo Marie parcă uluită de atracția stranie dintre ei.

Ochii lui se îndreptară apoi spre neastâmpăraţii muşchetari.

– Fugeaţi de ei?

Jo Marie nu-şi putea reveni din uimire.

– Da.

– Atunci înseamnă că v-am salvat.

Jo Marie confirmă spusele lui, în timp ce un grup mare deghizat în mirese şi miri trecu pe stradă chiar prin dreptul lor. Dar ea nici nu-i observă. Atenţia îi era acaparată de felul în care acest bărbat mult visat o studia.

– Fiecare erou merită câte o recompensă, spuse el.

Ea îl privi fără să-şi dea seama ce doreşte.

– Ce vreţi să spuneţi?

– Asta.

Lumina felinarului din stradă fusese acoperită de capul lui frumos, razele aurii nemaiajungând până la ea. Buze fierbinţi le acoperiră pe ale ei, ţinându-le prizoniere, şi sărutând-o cu pasiune.

Undeva departe, în mintea ei, Jo Marie realiză că ar trebui să-l îndepărteze. Un bărbat pe care nu-l cunoştea o săruta înfocat. Iar senzaţia pe care i-o provocau buzele lui era una pe care n-o mai întâlnise niciodată... Era un vis care devenea realitate.

În jurul ei se auzeau voci care cântau şi până să-şi dea seama de unde veneau, sărutul se întrerupse brusc.

Cei trei muşchetari, împreună cu alţi tineri mascaţi, cântau şi dansau rumba. Înainte de a putea protesta şi de a se nelinişti de ceea se întâmplă, Jo Marie fusese luată de talie şi forţată să se alăture celor care cântau, în şirul mare care se formase.

Ochii ei căprui îl zăriră pe bărbatul mult visat şi descoperi că acesta o căuta prin mulţime, împingându-i pe dansatori în toate părţile. Disperată, Jo Marie simţea nevoia să se elibereze dar nu reuşea. Striga în zadar, pentru că vocea îi era acoperită de cântecul celorlalţi. Lungul şir de dansatori o luă după colţul străzii, ducând-o şi pe ea. Ultima privire spre bărbatul visurilor ei îl surprinsese pe acesta făcându-şi loc prin mulţime ca s-o găsească, însă era prea târziu. Şi Jo Marie îl pierdu din vedere.

Capitolul 1

– Iar ai privirea aceea ciudată, se plânse Kelly Beaumont privind-o insistent. Pot să jur că de fiecare dată când vii să mă vezi la spital, ți se întâmplă ceva.

Jo Marie se strădui să zâmbească, dar buzele ei tremurau din cauza efortului.

– E numai imaginația ta.

Chiar dacă Jo Marie dorea să creadă că-i răspunsese sincer, trebuia să recunoască adevărul din spusele prietenei sale. Fiecare vizită la spital îi aducea aminte de seara aceea. Cu fiecare clipă care trecea, în mintea ei încolțea și creștea din ce în ce mai mult ideea că se va întâlni din nou cu bărbatul visurilor ei. Fiecare cuvânt, fiecare mișcare pe care-o făcuse el i se întipărise în minte, retrăind de nenumărate ori acele momente până când ajunsese să fixeze fiecare detaliu. Jo Marie nu povestise nimănui despre acea noapte de sărbătoare. Vrusese de mai multe ori să i se confeseze lui Kelly, dar nu-și găsise niciodată cuvintele potrivite. Seara târziu, când se pregătea de culcare, fața acelui bărbat fermecător îi apărea înaintea ochilor și adormea cu el în gând.

Jo Marie nu înțelegea de ce acest bărbat intrase atât de brusc în viața ei și de ce avea un efect atât de straniu asupra ei. Dintr-o dată, acele câteva clipe ajunseseră s-o domine. Și de ce acel scurt timp pe care-l petrecuse cu el, o făcuse să se găsească pe sine? Probabil că în viața oricărei femei există un bărbat făcut să-i aducă fericirea.

– ... mâine e Ziua Recunoștinței, iar apoi Crăciunul e foarte aproape, îi întrerupse Kelly gândurile. Zgomotul unei motociclete trecând în viteză le făcu pe amândouă să se strâmbe. Pe cât posibil, ele preferau să ia autobuzul, dar acum se hotărâseră să facă o plimbare la începutul week-endului.

– Unde s-a dus anul? comentă absentă Jo Marie. Acordase puțină atenție traficului aglomerat în timp ce mergeau încet, cu toate că se însera, până în centru. Metroul le-ar fi lăsat chiar în fața apartamentului cu două camere pe care-l împărțeau.

– L-am văzut pe Mark azi, spuse Kelly pentru a rupe tăcerea.

Ceva din felul în care vorbise Kelly o făcu pe Jo Marie să se întoarcă spre ea.

Nu era nimic neobișnuit în faptul că fratele ei, doctor rezident în Tulane, s-a întâlnit cu Kelly. Oricum, lucrau în același spital.

– Oh, s-a terminat cel de-al treilea război mondial? o întrebă Jo Marie, care nu înțelegea cum pot găsi două persoane atât de multe lucruri pe seama cărora să se certe. După trei ani de zile renunțase să se mai întrebe de ce Mark și Kelly nu se înțeleg niciodată. Spunându-și doar că ar trebui să se despartă, încetase să mai caute o explicație. Nici unuia dintre ei nu-i era caracteristic un astfel de comportament. Kelly era o asistentă medicală dedicată meseriei, iar Mark un doctor priceput. Dar când erau împreună se purtau precum câinele cu pisica. Într-un timp, crezuse despre ei că erau

interesați unul de altul. Însă după câteva luni de certuri constante fusese nevoită să-și dea seama că singurul lor lucru comun era o reacție nervoasă.

– Ce ți-a spus Mark?

În clipa aceea, Kelly întoarse capul în altă direcție.

– Oh, nimic deosebit.

Tonul scăzut și stăpânit cu grijă al prietenei sale nu reuși s-o păcălească pe Jo Marie. Dacă Kelly era iritată, însemna că Mark fusese neîndurător. El nu voia să fie crud sau s-o supere, dar îi plăcea s-o sâcâie pe Kelly pe tema averii familiei ei. Și asta nu pentru că banii sau poziția socială ar fi avut vreo importanță pentru Kelly.

– Vrei să spui că iar a glumit în legătură cu faptul că te joci din nou de-a asistenta? o întrebă ea, știind că aceasta era șicana preferată a lui Mark.

Kelly ridică unul din umerii ei delicați.

– Uneori mă gândesc că probabil mă urăște, șopti ea pretinzând că vedea ceva important în vitrina unui magazin.

Vocea ei abătută atrase atenția lui Jo Marie.

– Nu te supăra pe Mark. Nu spune asta cu răutate. Îi place să te necăjească. Ar trebui să auzi ce spune despre munca mea... sau crezi că un agent turistic nu face nimic altceva în afară de a ține în mână broșuri prezentând stațiuni aflate la tropice?

Râsul scurt al lui Kelly nu era deloc convingător.

Jo Marie hotărî că trebuie să aibă o discuție cu fratele ei mai mare. Nu trebuia să glumească pe seama lui Kelly așa cum o făcea cu sora lui. Kelly nu știa cum să reacționeze. Ca fiică a unui mare fabricant din Sud, fusese răsfățată și alintată aproape toată viața ei. Avea un frate mult mai mare și se pare că această diferență de vârstă nu dusese la prea multe conflicte. Având patru frați, Jo Marie era obișnuită cu șicanele lor și putea să le facă față.

Apartamentul era primitor și liniștit, față de aglomerația de pe

stradă. Jo Marie și Kelly se gândiră că parcă scăpaseră dintr-o furtună. Clădirea cu două etaje avea apartamente multe și fusese construită după modelul uneia descrise în celebrul roman Pe aripile vântului. Emana savoarea vechiului Sud și nu avea probleme cu reparațiile ca majoritatea altor clădiri de aceeași vechime. În clipa în care intrară pe ușă, Kelly se îndreptă imediat spre camera ei.

– Dacă nu te superi, eu mă duc să-mi fac bagajele.

– Nici o problemă, răspunse Jo Marie, scoțându-și pantofii cu tocuri joase. Așezându-se pe locul ei preferat, își rezemă capul de spătar și închise ochii. Traficul de pe străzi și ziua de muncă istovitoare trecuseră, și acum încerca să-și relaxeze fiecare mușchi.

Zgomotul dușului din baie nu o surprinse pe Jo Marie. Kelly dorea să plece dimineața devreme. Familia ei locuia într-o vilă ultramodernă pe șoseaua Lakeshore. Casa se afla pe malul lacului Pontchartrain. Jo Marie fusese acolo o singură dată. Îi fusese de-ajuns ca să realizeze că afacerile cu bomboane aduceau mult profit.

Jo Marie era sigură că Charles Beaumont nu fusese de acord ca singura lui fiică să se mute într-un apartament cu o „nimeni“ ca ea, însă când aflase că este cea mai mare stră-stră-strănepoată a lui Jubal Anderson Early, un colonel din armata confederată, se liniștise. La un moment dat, în timpul războiului civil, colonelul Early salvase de la moarte un tânăr din familia Beaumont. În urmă cu o sută și ceva de ani, Early era un nume foarte respectat.

Ascultând colinde de Crăciun, Jo Marie intră în bucătărie și scoase sucul de portocale din frigider.

– Vrei și tu un pahar? strigă ea la Kelly care tocmai ieșea din baie îmbrăcată într-o rochie de casă scurtă din bumbac și un prosop făcut turban peste buclele ei blonde. Privind-o cu atenție pe prietena sa, Jo Marie puse sucul pe masă.

– Ai plâns, constată ea.

Locuiau împreună de trei ani și în afară de o mică supărare sentimentală, n-o văzuse niciodată pe Kelly plângând.

– Nu, mi-a intrat ceva în ochi, răspunse aceasta strâmbându-se.

– Atunci de ce ai nasul atât de roșu?

– Probabil că am răcit, îi oferi Kelly o scurtă explicație, după care se întoarse repede în camera ei.

Sprâncenele lui Jo Marie se încruntară... Asta era isprava lui Mark. Era convinsă că din cauza lui era Kelly atât de necăjită.

Ceva nu era în ordine în relația dintre ei doi. Kelly nu era o frumoasă și delicată fată din Sud, care să nu poată rezista unei provocări. Înseamnă că Mark o supărase rău. Kelly era o tânără răbdătoare însă totul are o limită. Jo Marie o urmărise de multe ori în lupta cu pacienții ei și pentru câteva cauza politice. Fata aceasta nu se lăsa intimidată cu ușurință. După Ziua Recunoștinței, Jo Marie o va ajuta să depășească momentul și să găsească o soluție. Ca soră a lui Mark, Jo Marie era deja obișnuită cu glumele lui proaste. Singurul fel în care putea să-l potolească era să-i răspundă cu aceeași monedă. Împreună cu Kelly, îi va da o lecție lui Mark.

– Vrei să pregătesc ceva de mâncare înainte să pleci spre părinții tăi? strigă Jo Marie din bucătărie. Stătea în fața frigiderului și privea ce aveau acolo. Ce spui de o supă și un sandviș?

– E plictisitor, i-o întoarse Kelly. Nu mi-e foame.

– Opt ore de muncă în sala de operații și nu ți-e foame? Iar ai probleme cu amigdalele?

– Le-am scos, îți amintești?

Jo Marie oftă. Da, își amintea perfect. Chiar prea bine. Se afla în fața spitalului și aproape se lovise de bărbatul visurilor ei. Gânduri despre el îi invadară din nou mintea, făcând-o să-și scuture capul pentru a scăpa de imaginea lui.

Își pregătise cina și acum stătea în fața televizorului privind știrile serii, când reapăru Kelly.

– Plec acum.

– Bine, spuse Jo Marie neluându-și ochii de la televizor. Sărbători fericite, nu mânca prea mult curcan și condimente.

– Nu da vreo petrecere nebună acum, când sunt plecată.

Asta era una dintre micile lor glume. Jo Marie nu mai ieșise de mult din casă. Asta de la... acea seară de sărbătoare. Kelly nu putea înțelege această schimbare a prietenei sale și o întreba mereu de ce dintr-o dată n-o mai interesează viața socială.

– Oh, Kelly... să nu uit, spuse Jo Marie zâmbindu-i poznaș... să-mi aduci niște praline, te rog. Acum sunt sărbătorile, deci putem face o excepție la dulciuri, nu-i așa?

În orice altă ocazie, Kelly ar fi făcut observația că a crescut cu bomboane și că detestă gustul lor dulce. Însă pralinele erau slăbiciunea lui Jo Marie, dar și celelalte bomboane pe care le aducea mereu erau ronțăite înainte ca ea să guste vreuna.

– Sigur că da, încuviință Kelly, după care plecă atât de repede încât Jo Marie nici nu realiză. Întorcându-și privirile spre știri, Jo se gândi că trebuie neapărat să discute cu fratele ei.

La ora șapte sună cineva la ușă... Jo Marie tocmai își lăcuise unghiile cu un roșu strălucitor. Oftă nemulțumită și introduse pensula în sticluța mică. Însă înainte de a ajunge la ușă, fratele ei intră ca o vijelie în apartament și se trânti pe canapea exact pe locul ei preferat.

– Intră și simte-te ca acasă, comentă Jo Marie îmbufnată.

– Presupun că nu ai nimic de mâncare, spuse acesta în timp ce ochii lui căprui cercetau bucătăria. Toți copiii din familia Early aveau aceiași ochi căprui-închis.

– Știi, aici nu este restaurant.

– Știu. Apropo, unde este sacul cu bani?

– Ce? întrebă Jo Marie derutată în timp ce-l privea de sus.

– Kelly.

Lui Jo nu-i plăcu remarca asupra averii familiei lui Kelly,

dar își spuse că nu era momentul să comenteze. Fratele ei avusese o gardă lungă și trecuse prin multe dificultăți în ultimul timp.

– A plecat deja spre părinții ei.

Un plescăit urmă anunțul lui Jo Marie.

– La dracu', Mark, aș vrea s-o lași în pace pe Kelly. Nu este obișnuită cu felul tău agasant de a fi. Să știi că acest lucru o deranjează foarte mult.

– Nu fac altceva decât să glumesc, se apără Mark. Kell știe foarte bine acest lucru.

– Nu prea cred. Plângea în seara asta și sunt sigură că e numai din vina ta.

– Kelly plângea? se miră el rezemându-se de spătarul canapelei și încrucișându-și brațele la piept. Dar n-am făcut decât o glumă.

– Asta e problema. Nu ai de gând să-i vorbești ca un om normal? Întotdeauna o necăjești într-un fel sau altul.

Mark luă o revistă și începu s-o răsfoiască, dar nu înainte ca ea să observe că trăsăturile i se încordaseră.

– Ea este vinovată că nu încetez.

Dându-și ochii peste cap, Jo Marie își continuă manichiura. Nu avea nici un rost să se certe cu Mark. El și Kelly trebuie să ajungă singuri la o înțelegere. Dar asta nu însemna că ea nu are nici un cuvânt de spus în apărarea prietenei sale. Fratele ei avea și puncte sensibile, iar Jo Marie va face totul ca prietena sa să le afle. Apoi va putea sta de-o parte pentru a vedea cum evoluează lucrurile.

Ocupată cu lacul roșu de unghii, nu observă cât de tăcut era fratele ei. Când întoarse privirea spre el, acesta avea o expresie îndurerată și necăjită. Se încruntase din cauza gândurilor negre.

– Am pierdut un copil azi, îi mărturisi el aproape distrus. N-am putut înțelege cum s-a întâmplat. Nu din punct de vedere medical, n-am spus acest lucru. Orice se poate întâmpla.

Fusese adusă la spital săptămâna trecută cu o ruptură de apendice. Știam de la bun început că după operație avea șansa de a se reface și va pleca. Se opri pentru a respira adânc. În adâncul sufletului, credeam că va reuși. Era singura lor fiică. Lumina ochilor acelor părinți. Dacă toată dragostea din inima acelei mame n-a putut învinge moartea, atunci la ce bun mai există medicina? La ce mai sunt eu bun?

Mark își mai pusese aceste întrebări, dar Jo Marie nu le cunoștea răspunsul.

– Nu știu, recunoscu ea cu un aer grav și întinse mâna ca s-o strângă liniștitor pe a lui. Mark nu dorea să audă vorbe goale. Acum nu mai putea înțelege nimic. Nu acum, în momentul în care credea că într-un fel greșise față de fetiță și de părinții ei. În aceste clipe, îl privea pe fratele ei care era un doctor bun și un caracter puternic, și vedea îndoiala din ochii lui. Ea nu-i putea da nici un răspuns. Uneori nici măcar nu era sigură că-i înțelege bine întrebările.

După ce își trecu palmele peste fața obosită, Mark se ridică.

– Sunt de serviciu mâine dimineață și probabil că voi reuși să scap mai repede decât astăzi. Spune-i mamei că voi încerca să ajung la timp. Dacă nu voi reuși, tot ce vei putea face va fi să-mi păstrezi și mie o porție de mâncare.

Cunoscându-l pe Mark, își dădea seama că ar fi fost în stare să nu mănânce până mâine pentru a putea să se înfrupte la cină...

– Lasă-mă să-ți pregătesc ceva acum, se oferi Jo Marie. După paloarea feței lui, presupunea că Mark nici nu mai știa de când nu mâncase ca lumea, nu o cafea și ceva de ronțăit, între o sală de operații și alta.

El se uită la ceas.

– Nu am timp. Îți mulțumesc oricum. Înainte ca ea să poată obiecta, el era deja la ușă.

Ce se întâmpla cu Mark? se întrebă ea absentă. În ultimul timp, trecuse de multe ori pe aici, însă pentru scurt timp. Și

asta nu pentru că apartamentul ar fi fost aproape de spital. Mark făcea un ocol destul de mare pentru ca s-o viziteze. Smulgându-se din gânduri, îl urmă până la ușa din față și-l privi cum pornește în viteză vechea lui mașină pe care-i plăcea atât de mult s-o conducă. După ce nu-l mai zări, Jo Marie se întrebă dacă nu cumva instinctele o părăsiseră, iar Kelly și Mark aveau o mare afecțiune unul pentru altul. Mark venise în seara asta dintr-un motiv anume. Prima lui întrebare se referise la Kelly. Abia mai târziu vorbise despre moartea copilului.

*

*   *

– Jo Marie! o strigă mama ei din bucătărie. Vrei să faci tu piureul de cartofi?

În bucătăria mare a familiei era multă activitate. Masa albă din mijloc era plină cu platouri frumos aranjate, gata pentru a fi duse în sufragerie. Cartofii dulci și mirodeniile puse în diferite sosuri aburinde împrăștiau o aromă delicioasă care alături de aceea a curcanului fierbinte umplea toată casa.

– Miroase extraordinar aici, declară Franklin Early, adulmecând apreciativ când intră în bucătărie pentru a-și îmbrățișa drăgăstos soția.

– Afară! exclamă mama lui Jo Marie cu un gest de concediere. Nu vreau să stai pe aici și să-ți bagi degetele în plăcintă, pentru a-i acuza mai apoi pe băieți. Cina va fi gata în zece minute.

Sosi și Mark, cu fața roșie și respirația întretăiată. Își sărută mama pe obraz, iar când aceasta întoarse capul, înghiți repede o murătură.

– Sper că n-am întârziat.

– Pot spune că ai fost punctual, îl necăji Jo Marie punându-i în mână mixerul. Uite, zdrobește cartofii în timp ce eu termin de așezat masa.

– În nici un caz, micuță surioară, i-o întoarse el ștrengărește când ea se pregătea să plece. Voi aranja eu masa. Nimeni nu vrea un piure făcut de mine.

Cei trei băieți mai mici stăteau în fața televizorului urmărind un meci. Familiei Early îi plăcea sportul, în special fotbalul. Mama lui Jo Marie era disperată că fata ei nu va crește cum trebuie din cauza acestui lucru. În loc să se joace cu păpușile frumoase, ea prefera soldații în uniforme verzi, sau cowboy în cizme. Fotbalul făcuse parte din viața ei, așa cum era baletul pentru alte fete.

Când Mark ieși din bucătărie, mama ei se întoarse spre ea.

– Te-ai simțit bine în ultimul timp?

– Eu? Întrebarea o surprinse nepregătită. Chiar foarte bine. De ce nu m-aș simți bine?

Ruth Early ridică încet din umeri.

– Ai o privire ciudată, spuse ea întorcându-se spre Jo Marie și privind-o cu capul aplecat într-o parte. Ultima dată când am văzut această privire a fost în ochii mătușii tale, Bessie, chiar înainte de a se mărita. Spune-mi, Jo Marie, ești îndrăgostită?

Aceasta ezită, neștiind cum să explice sentimentele pe care le avea pentru un bărbat pe care abia îl văzuse. Era mai mult un vis. Propria ei fantasmă. Acele scurte momente petrecute cu bărbatul visurilor ei erau departe de realitate, inexplicabile atât pentru ea, cât și pentru propria ei mamă.

– Nu, răspunse ea într-un târziu, făcându-și de lucru cu tacâmurile.

– Este căsătorit? Despre asta este vorba? Ferește-te de suferință, Jo Marie, și stai departe de el dacă așa stau lucrurile. Ai înțeles?

– Da, murmură ea, evitând privirile mamei. Putea fi foarte bine căsătorit, deoarece nu știa nimic despre el.

Ideea n-a mai preocupat-o până când ajunse, târziu în noapte, în apartamentul ei. Ziua fusese plină. După cina în familie, jucaseră cărți până când Mark o ademenise pe Jo

Marie să treacă la fotbal de masă, de dragul vremurilor trecute. Ea fusese de acord și îi demonstrase că nu-și pierduse îndemânarea.

Apartamentul părea mare și gol. Kelly pleca întotdeauna la părinți de sărbători. Se părea că familia credea că locul ei va fi mereu acolo, indiferent de vârsta la care ajungea. Acum Kelly avea douăzeci și patru de ani, iar apartamentul pe care-l împărțea cu Jo Marie era mai mult o locuință temporară decât nevoia ei de a se despărți definitiv de familie.

A doua zi, întorcându-se spre casă, cuvintele mamei ei îi răsunară din nou în urechi. Avusese o zi grea, se gândi ea strecurându-se prin mulțimea din centrul orașului cuprins de febra dinaintea sărbătorilor de Crăciun. Toată lumea alerga să găsească cele mai potrivite cadouri din mulțimea ofertelor.

În calitate de agent într-o agenție de turism, nu avea prea multă bătaie de cap, dar în această perioadă a anului era sâcâită de țârâitul neîntrerupt al telefonului. Erau mulți amatori de bilete de vacanță, dar cele mai bune fuseseră cumpărate cu luni în urmă. Răspunsurile ei erau primite cu iritare, ca și cum era vina ei că nu-i putea mulțumi.

Coborând din autobuz ca să ajungă acasă, se gândea că nu avea chef de musafiri, dar mașina fratelui ei aștepta chiar în fața casei. Probabil că era înfometat și dornic de o masă caldă. Știa că mama le trimisese o porție bună de curcan cu garnitură la Jo Marie acasă, astfel că apariția lui Mark nu era complet neașteptată.

– Bună, zise ea ciocănind în geam. Privirea absentă din ochii lui o făcu să realizeze că după atâția ani, Mark învățase să doarmă cu ochii deschiși. Era atât de adâncit în gândurile lui încât Jo Marie trebui să bată din nou în geam.

– Doctor Early! strigă ea pe un ton de cadru medical. Doctor Mark Early!

Mark se întoarse și o privi buimăcit.

– Ah, bună, spuse el deschizând portiera și coborând din mașină.

– Presupun că vrei ceva de mâncare, zise ea deloc amabilă, dar era obosită și nervoasă.

Colțurile gurii lui Mark se strâmbară ironic.

– Dacă nu e prea mare deranjul.

– Nu, spuse ea oferindu-i un zâmbet de scuză. Am avut o zi grea și mă dor picioarele îngrozitor.

– Sora mea a stat la birou toată ziua, pilindu-și unghiile, citind cărți și acum se plânge de dureri de picioare.

Jo Marie era prea obosită pentru a se certa cu el.

– Nici măcar tonul tău acid nu mă va împiedica să mă odihnesc în această seară.

– Dar eu știu ceva care o să te împiedice, i-o întoarse Mark.

– Ha, ha!

Din obișnuință, când ajunse în casă, Jo Marie își scoase pantofii și intră în bucătărie.

– Vrei să punem pariu?

– Nu sunt o persoană care pariază, mai ales după ce am jucat ieri cărți cu tine, însă dacă vrei să mă impresionezi, spune-mi despre ce este vorba, îi ceru ea încrucișându-și mâinile la piept și lipindu-se cu spatele de ușa frigiderului, în așteptare.

– Kelly se logodește.

Jo Marie clătină din cap neîncrezătoare.

– Am impresia că n-ai terminat cu glumele.

Furia obișnuită apăru imediat în ochii lui Mark.

– Este adevărat, am auzit-o chiar din gura fericitului logodnic.

Mișcându-și capul dintr-o parte în alta pentru a-și limpezi gândurile, Jo Marie era încă nedumerită.

– Dar... cu cine? Kelly nu avea nici o relație serioasă.

– Cu un văr. Bogat, fără îndoială, răspunse Mark trăgând unul din taburete pentru a se așeza. A primit un diamant mare cât o minge de baschet. Va fi greu pentru ea să lucreze având la mână un inel cu o stâncă pe el.

– Un văr? New Orleansul era plin de rude ale familiei Beaumont, dar Kelly nu menționase pe nimeni în mod special. Nu pot să cred, oftă Jo Marie. Mi-ar fi spus ceva.

– Din câte am înțeles, a încercat să vorbească aseară cu tine, dar eram la părinți. Așadar... murmură Mark respirând repede. Eu nu sunt prea fericit de această logodnă. Întâi s-a jucat de-a asistenta, iar acum vrea să se joace de-a soția.

Duritatea lui Mark nu o ajută să-și depășească surprinderea.

– Kelly se logodește, repetă ea.

– Nu-i nevoie s-o spui într-una! strigă Mark.

– Ce anume? se auzi vocea fericită a lui Kelly care apăruse în ușa apartamentului.

– N-are importanță, zise Mark ridicându-se de pe scaun. E timpul să plec, vorbim mai târziu, Jo.

– Cum rămâne cu cina?

– E cineva pe care aș dori să-l cunoașteți amândoi, îi anunță Kelly.

Ignorând-o, Mark se întoarse spre Jo Marie.

– Dintr-o dată, mi-am pierdut apetitul.

– Jo Marie, aș vrea să ți-l prezint pe logodnicul meu, Andrew Beaumont.

Privirea lui Jo Marie se întoarse de la cea mohorâtă a lui Mark pentru a întâlni niște ochi cenușii foarte intenși. Nu exista decât un singur bărbat care să aibă ochii ca marea în furtună. Bărbatul visurilor ei.

Capitolul 2

Înmărmurită, Jo Marie încercă din răsputeri să își controleze sentimentele. Respiră adânc pentru a-și calma bătăile repezi ale inimii și se strădui să se arate plăcut surprinsă. Andrew Beaumont părea că nu-și mai amintește de ea. Jo Marie nu reuși să vadă nici măcar un licăr de recunoaștere în adâncul ochilor lui. Se putea spune că în ultimele nouă luni el nu avusese nici măcar intenția să și-o amintească pentru o clipă, în timp ce ea spera mereu să-l reîntâlnească. Chiar și acum își amintea fiecare caracteristică a lui, de la părul castaniu ondulat, până la brațele și umerii musculoși și tremurul buzelor lui.

Făcând un efort imens, reuși să zâmbească.

– Felicitări amândurora. Este într-adevăr o surpriză.

Kelly străbătu repede încăperea și o îmbrățișă.

– Și pentru noi a fost la fel. Uite, zise aceasta și întinse mâna pentru ca Jo Marie să admire strălucirea diamantului. Mark nu exagerase deloc. Piatra colțuroasă era prinsă într-o montură cu motive antice și era cel mai mare diamant pe care-l văzuse vreodată.

– Ce ți-am spus? îi șopti Mark la ureche.

Stânjenită, Kelly îi privi când pe unul, când pe celălalt.

– Drew și cu mine vom sărbători în această seară. Ne-ar face plăcere să vii și tu. Amândoi.

– Nu putem, declarară ea și Mark în același timp.

– Sunt extenuată, se scuză Jo Marie.

– ... Iar eu foarte obosit, se lamentă Mark.

Pentru prima dată îl auzi pe Andrew vorbind.

– Insistăm, zise el, iar Jo Marie regăsi vocea lui profundă și vibrantă, așa cum și-o amintea. Însă în seara asta exista ceva arogant în tonul lui, ceea ce-o făcu pe ea și pe Mark să nu mai poată spune nimic.

Fratele și sora schimbară priviri întrebătoare, nici unul dintre ei nedorind să meargă la petrecere. Fiecare având motivele lui, își spuse Jo Marie.

– Ei bine... își drese Mark glasul ca pentru a face față surprinzătorului logodnic... probabil altădată.

– Tu ești fratele lui Jo Marie? îl întrebă Andrew ironic.

– De unde știi?

Kelly îl luă pe Andrew de braț.

– Asemănarea, prostuțule. Nimeni nu se poate uita la voi fără să-și dea seama că sunteți rude.

– Nu pot spune același lucru și despre voi. Credeam că e împotriva legii căsătoria între veri, interveni Mark tăios.

– Suntem veri îndepărtați, îi explică radioasă Kelly. Ea îl privea drăgăstos pe Andrew și Jo Marie simți un gol în stomac. Era geloasă. Se simțea rău și parcă în stomac avea un ghem. Jo Marie nu avea multă experiență și nu avusese emoții intense; iar acum totul era peste puterea ei de a îndura.

– Eu... am avut o zi groaznică, încercă Jo Marie să găsească o scuză pentru a sta acasă.

– Iar eu trebuie să mă duc acasă pentru a mă schimba, adăugă Mark, arătând jalnic în tricoul gri-deschis și în pantalonii sport.

– Nu, n-ai să faci asta, îl contrazise Kelly cu un zâmbet provocator. Mergem la restaurant. La K-Paul's.

– Sigur, să așteptăm ore întregi ca să prindem o masă liberă, i-o întoarse Mark cu răceală.

K-Paul's era un restaurant de lux abia renovat, iar asemenea lui nu mai erau decât șase în toată lumea. Faimos, dar nu și foarte elegant. Avea o sală de mese nu prea mare și ospătarii erau creoli.

– Nu, îi imploră Kelly, în vocea ei simțindu-se că dorea din tot sufletul să petreacă această noapte împreună cu prietenii ei. Andrew e prieten cu familia Paul.

Mark îi aruncă lui Jo Marie o privire exasperată.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama, remarcă el cu malițiozitate.

– Când ai spus că trebuie să fim acolo, dragă?

Jo Marie închise ochii pentru că o durea prea mult cuvântul afectuos pe care-l folosise el. Gelozia o copleșea. Nu avea dreptul la acest sentiment. Bărbatul acesta... Andrew Beaumont, era numai o creație a imaginației ei. Scurtele clipe pe care le petrecuseră împreună trebuiau uitate de mult. Kelly era prietena ei. Cea mai bună prietenă. Și aceasta merita din plin să fie fericită.

Forțându-se să vorbească firesc, Jo Marie îi zâmbi prietenei sale.

– Mark și cu mine am fi onorați să acceptăm invitația.

– Chiar așa? o apostrofă Mark nemulțumit. În ochii lui se vedea supărarea când o privi pe Jo Marie, arătându-i clar că nu este de acord cu ideea ei. Ea ar fi dorit să-i poată spune că-i datora lui Kelly măcar atât după tot ce făcuse aceasta pentru ea. Dorea să-i spună acest lucru din priviri, să-l facă să înțeleagă cât de mult are nevoie de sprijinul lui acum. Spera ca el să-i înțeleagă mesajul.

Jo Marie se întoarse încet pentru a face față bărbatului înalt care stătea la câțiva pași de ea.

– Este foarte generos din partea voastră că v-ați gândit la noi, murmură ea, descoperind în același timp că era incapabilă să-l privească pe Andrew în ochi.

– Dați-ne puțin timp să ne aranjăm și plecăm imediat, spuse Kelly, al cărei entuziasm umpluse camera. Vino, Jo Marie.

Cei doi bărbați rămaseră singuri în living. Jo Marie se uită înapoi și-l văzu pe Mark care arăta ca un jaguar prins în cușcă. Atunci când era nervos, se muta de pe un picior pe altul și nu se așeza niciodată. Ochii i se îngustaseră și buzele îi tremurau de mânie.

– Ce spui? șopti Kelly privind-o lung. Nu e superb? Cred că sunt cea mai norocoasă femeie. Desigur, va trebui să așteptăm să treacă sărbătorile pentru a ne anunța oficial logodna. Dar nu-i așa că Drew e minunat?

Jo Marie se chinuia să alunge nodul pe care-l avea în gât. Dezamăgirea lăsase un vid în inima ei. Andrew ar fi trebuit să fie al ei.

– Într-adevăr. Cuvintele îi ieșeau din gură mai mult ca un suspin decât ca un compliment.

Kelly se opri, rămânând cu pensula pentru machiaj în mână.

– Jo, te simți bine? Am impresia că mai ai puțin și izbucnești în plâns.

– Poate că așa e, confirmă ea în timp ce lacrimile începură să-i curgă, însă nu din motivul pe care-l credea Kelly. Nu în fiecare zi îți pierzi cel mai bun prieten.

– Dar n-ai să mă pierzi deloc.

Degetele lui Jo Marie atinseră apa rece care curgea la robinetul din baie.

– N-ai de gând să te căsătorești?

– Ba da, vom face anunțul oficial în ianuarie, dar încă n-am stabilit cu exactitate data nunții.

Acest lucru o surprinse pe Jo Marie. Andrew nu părea genul de bărbat care ar încuraja o logodnă prelungită. Ea credea că o dată ce a luat o decizie, el va fi grăbit. Însă nu-l cunoștea prea bine pe Andrew Beaumont. Nu cu adevărat.

Privindu-se în oglindă, își văzu fața palidă și ochii rămași împietriți și cu o expresie perplexă. Își aplică repede puțină

culoare pe obrajii albi, dar nu reuși să facă nimic în privința ochilor triști. Putea doar să spere că nu va observa nimeni.

– Ești gata? întrebă Kelly din cadrul ușii.

Jo Marie se întoarse spre ea cu un zâmbet chinuit ca și starea mentală în care se afla. Îi luă mult timp să se parfumeze pe gât, pe obraji și la încheietura mâinilor.

– Sinceră să fiu, mi-e foame, anunță Kelly când se întoarseră în living. Și din câte-mi amintesc despre K-Paul's, mâncarea va avea un gust pe care-l vom ține minte mult timp.

Jo Marie era conștientă că fiecare moment al acestei seri va rămâne bine întipărit în memoria ei, dar nu așa cum credea Kelly.

Mercedesul albastru-închis al lui Andrew era parcat lângă mașina veche a lui Mark. Diferența dintre cei doi bărbați era acum și mai evidentă.

După cum se așteptase, Mark se opri în fața mașinii lui.

– Ce-ar fi ca eu și Jo Marie să vă urmăm?

– Prostii, i-o întoarse Kelly, avem destul loc în mașina lui Drew. Doar știi cât de aglomerat este traficul. Am putea să ne rătăcim și nu vreau să se întâmple acest lucru.

Buzele lui Mark tremurară, ca și cum ar fi dorit să spună că era mai bine dacă și-ar fi luat o săptămână de concediu pentru a dispărea. Jo Marie își studie fratele cu atenție de pe locul din spate al Mercedesului. Neplăcerea de a fi inclus între invitații la această petrecere era imensă. În atitudinea lui era multă confuzie. Poate că relația lui cu Kelly nu avea viitor, dar acum i-ar fi putut dori fericire. Însă el nu făcea acest lucru. Nu după felul în care ea se purtase cu el în această seară.

Atitudinea lui Mark nu se schimbă nici când ajunseră la restaurant. Paul, grăsanul patron, ieși din bucătărie și se alătură petrecerii.

După ce comandară, mica petrecere se împotmoli într-o liniște de mormânt. Kelly începu să facă o mulțime de remarci pentru a anima conversația, dar eforturile ei erau zadarnice. Cei doi bărbați

se priveau fix, arătând ca și cum erau gata să sară la bătaie.

De câteva ori, în timp ce mâncau friptura suculentă, Jo Marie se trezi studiindu-l pe Andrew. Era aproape la fel cum și-l amintea. Dar, într-un anume fel, era diferit. Vocea lui era mai joasă și tonul mult mai arogant. Și nu era deloc vorbăreț. Expresia lui sobră, aproape tristă, ceea ce era neobișnuit pentru un bărbat care-și sărbătorea logodna. Putea spune că este dezamăgit. Andrew Beaumont arăta și se comporta ca un bărbat care s-a plictisit de viață. Din câte observase ea, era sănătos și plin de succes. Avea o firmă imobiliară care se ocupa cu terenuri, Delta Development Inc., aparținând familiei Beaumont încă de acum trei generații. Conform celor spuse de Kelly, firma se extinsese și scosese mai mult profit sub conducerea lui Andrew.

Însă dacă Jo Marie îi acorda multă atenție lui Andrew, el nu făcea altceva decât să fie politicos. El nu făcuse altceva decât s-o privească indiferent. Și cum ea nu-i adresase nici o întrebare, acesta nu-i vorbise deloc. Oricum, nu i se adresase nici măcar o dată.

Preferința lui Paul pentru bucătarii creoli făcuse mâncarea memorabilă. Adâncită în gânduri confuze și cu inima frântă, Jo Marie abia apucase să guste ceva din farfurie când chelnerul debarasă. Chiar și Mark, care stătea tăcut la masă și care era nervos, mâncase destul din farfurie.

După cina la K-Paul's, Kelly insistă să meargă în cartierul francez. Ceilalți nu erau prea încântați de idee. După o oră în care se plimbaseră și ascultaseră cel mai bun jazz din New Orleans, se întoarseră la apartament.

– Voi face o cafea, le propuse Kelly în momentul în care coborau din mașina luxoasă.

Mark își privi ceasul.

– Eu cred că voi spăla putina, spuse el. Mâine e o nouă zi de muncă.

– Haide, Mark… îl certă în glumă Kelly… nu ne strica seara.

Figura lui Mark se întunecă de supărare.

– Dacă insiști…

– Nu în fiecare zi îmi sărbătoresc logodna. Și, Mark, ai reținut faptul că n-am stat la coadă pentru a lua masa? Asta pare a fi un adevărat record.

Un zâmbet abia schițat apăru pe buzele lui.

– Cred că așa este, recunoscu el, după care merse în urma lor în timp ce urcau scările spre apartament.

Jo Marie își cunoștea destul de bine fratele pentru a-și da seama că acesta va bea cafeaua și va pleca atât de repede cât îi va permite bunul-simț.

Se așezară în living și băură cafeaua în liniște.

– Voi două lucrați împreună? i se adresă Andrew direct lui Jo Marie.

Surprinsă, ea își duse o mână la piept.

– Eu?

– Da. Ai cunoscut-o pe Kelly la spitalul Tulane?

– Nu, eu sunt agent turistic. Mark este inteligentul familiei, spuse ea cu greutate, pentru că respirația i se accelerase.

– Nu te subestima, obiectă Kelly. Nu ești proastă. Știai că Jo Marie este direct implicată în salvarea deltelor? S-a oferit voluntară și lucrează la biroul organizației Pământul Viitorului.

– Acest lucru nu presupune întotdeauna inteligență, murmură Jo Marie timidă și mulțumită că a reușit să vorbească pe un ton firesc.

Pentru prima dată în această seară, Andrew o băgase în seamă și îi zâmbise. Efectul lui asupra ei era extrem de puternic. Pentru a-și potoli reacțiile, ridică ceașca de porțelan chinezesc și o lipi de buze pentru a gusta din cafeaua fierbinte.

– În toți acești ani am crezut că la aceste organizații lucrează niște bătrânele micuțe și simpatice.

– Nu este așa, reuși Jo Marie să articuleze cuvintele.

– La un moment dat, Jo Marie își dorea să devină biolog, completă Kelly.

Andrew își arcui sprâncenele.

– Și ce te-a oprit?

– Eu! sări Mark în apărarea ei. Școala pe care dorea s-o urmeze era scumpă și părinții noștri nu-și puteau permite să ne plătească la amândoi studiile la universitate. Jo Marie a hotărât să renunțe.

– Nu este adevărat, interveni Jo Marie. Mark o punea într-o postură nobilă vorbind despre sacrificiul ei. N-a fost așa. Dacă doream să-mi continuu studiile, aș fi găsit o modalitate s-o fac.

– Și n-ai dorit? își îndreptă Andrew din nou atenția spre ea.

Jo își umezi buzele uscate înainte de a vorbi.

– Nu. M-am gândit să-mi urmez studiile cândva. Până atunci, voi rămâne în cadrul activităților care înseamnă mult pentru mine și pentru viitorul New Orleansului.

– Jo Marie este savantul nostru, adăugă mândră Kelly. Are un club de științe pentru copii, deschis în fiecare sâmbătă dimineață. Jur că se poartă excelent cu copiii. Îi duce mereu în excursii și le arată terenurile în curs de amenajare.

– Cred că-ți plac mult copii, i se adresă din nou Andrew privind-o insistent.

– Da, răspunse ea intimidată și lăsând ochii în jos. Se simți ușurată când discuția devie spre alte subiecte. Atunci când aruncă o privire spre Andrew, descoperi că acesta îi studia atent buzele. Trebui să se stăpânească din răsputeri să nu și le umezească. Și chiar mai mult, trebui să alunge amintirea sărutului lui înfocat.

Mark își privi din nou ceasul și se ridică.

– Seara a fost... Se opri căutând cuvântul cât mai potrivit... Interesantă. Mi-a părut bine să te cunosc, Beaumont. Cele mai bune urări pentru tine și Florence Nightingale.

Cafeaua pe care o sorbise se oprise în gâtul lui Jo Marie, cauzându-i o durere intensă, până când mușchii i se relaxară și o lăsară să alunece mai departe. Mulțumită că nimeni nu observase, Jo Marie își așeză ceașca pe măsuță și-l conduse pe fratele ei până la ușă.

– Vorbim mai târziu, îi spuse ea în loc de „la revedere“.

Mark se frecă la ochi. Arăta mult mai obosit decât își aducea ea aminte să-l fi văzut vreodată.

– Mor de curiozitate. Nu cumva prietenul bogat al lui Kelly este cel împotriva căruia ai luptat din greu pentru pământul pe care era proiectată construcția unui cartier de locuințe?

– Și am pierdut, murmură dezamăgită Jo Marie. Era un suporter înfocat al ecologiștilor și de aceea adunase semnături împotriva proiectului. Dar acest lucru n-o ajutase cu nimic. „Înseamnă că tot el este acela care a cumpărat Hotelul Rose“, își spuse ea simțind cum transpirația îi alunecă pe șira spinării. Hotelul Rose se afla în cartierul francez și era unul din punctele de atracție din Louisiana. Făcând parte integrantă din istoria New Orleansului, hotelul era folosit drept casă de oaspeți. Era adevărat că acest hotel avea nevoie de reparații majore, însă Jo Marie detesta să vadă cum o clădire veche și minunată era distrusă în numele progresului. A distruge mediul a o sută de specii de păsări nu era nici o problemă pentru Andrew Beaumont, deci nici un vechi hotel în paragină nu avea prea mare importanță.

Masându-și tâmplele pentru a îndepărta o neașteptată durere de cap, Jo Marie continuă:

– Îmi aduc aminte că o dată Kelly mi-a spus ceva despre un văr care era directorul Hotelului Rose. Dar nu mi-am dat seama despre cine vorbea.

– El este, stabili Mark enervat. Și a venit aici cu povești de adormit copiii. Micuța noastră Kelly a căzut în capcană, dacă vrei să discutăm la rece.

Jo Marie respinse imediat în gând această idee. Andrew Beaumont probabil că era responsabil pentru achiziții controversate de pământ, dar nu era lipsit de suflet. Petrecuse doar cinci minute cu el în acea seară de acum nouă luni și el îi dovedise din plin că are o inimă bună.

Mark râse amuzat, astfel încât să fie auzit de ceilalți doi.

– Ai o privire încrâncenată. La ce te gândești?

– La nimic, i-o întoarse ea absentă. Dar era deja furioasă. Vorbim mâine.

– Te voi suna, promise Mark înainte să dispară.

Când Jo Marie se întoarse în living, îi găsi pe Kelly și pe Andrew discutând. Se opriră și o priviră în timp ce ea intră în conversație.

– Vă cunoașteți de mult timp, nu-i așa? întrebă Jo Marie în timp ce ridica ceașca pe jumătate plină, având o scuză pentru a-și umezi gâtul. Se așeză pe locul ei preferat, neștiind dacă să continue discuția sau pur și simplu să tacă.

– Ne cunoaștem încă din copilărie, îi răspunse Kelly.

– Și Andrew este vărul îndepărtat despre care spuneai că a cumpărat Hotelul Rose?

Kelly o privi neliniștită.

– Speram că nu vei face legătura.

– Ca să fiu sinceră, n-am făcut-o. Mark a descoperit acest lucru.

Expresia fericită a lui Kelly se atenuă și acum arăta frustrată.

– Vrea să-mi spună și mie cineva despre ce discutați?

– Despre Hotelul Rose, îi răspunseră ele în cor.

– Rose, repetă el încet, încruntându-și ușor sprâncenele.

Probabil Andrew Beaumont avea prea multe proprietăți încât să-și mai amintească de un mic hotel.

– Hotelul!

Vocea lui tăioasă o făcu pe Jo Marie să se înfioare.

– Pare un lucru neînsemnat pentru dumneata.

– Nu pentru cât m-a costat acea bucată de pământ, replică el pe același ton.

– Nu cred că lui Drew îi place să amestece afacerile cu plăcerea, o avertiză Kelly, însă Jo nu luă în seamă sfatul bine intenționat.

– Dar oamenii care locuiau acolo nu aveau unde să se ducă.

– Erau niște amărâți.

Apăru o notă de tristețe în felul în care-l privise pe acest bărbat până acum.

– Rose găzduia oameni fără locuință de peste douăzeci de ani. Aceștia aveau nevoie de un acoperiș unde puteau primi mâncare caldă și se puteau odihni.

– Era un loc în care aveau prea mult lux pentru ceea ce erau, zise el cu cinism.

– Dar ce se va întâmpla cu ei? Ce au devenit?

– Asta, domnișoară Early, nu mă privește absolut deloc.

Fără să-și poată crede urechilor, Jo Marie simțea cum îi apar lacrimi fierbinți în ochi. Clipi repede pentru a le îndepărta. Andrew Beaumont nu era bărbatul pe care-l visase în toate aceste luni. Era rece și cinic. Singura iubire a vieții lui era profitul. Acum nu mai simțea decât tristețe, iar aceasta o copleșea din ce în ce mai mult.

– Îmi pare rău pentru dumneata, domnule Beaumont, zise ea cu tristețe, stăpânindu-și emoțiile contradictorii. Vei fi foarte bogat, însă există și oameni sărmani, care sunt nevoiți să suporte slăbiciunile altora, dar mai sărac este cel care nu are milă de ei.

– Știam că asta se va întâmpla, oftă Kelly distrusă.

– Întotdeauna aveți astfel de opinii, domnișoară Early? întrebă el pe un ton rece ca gheața.

– Nu, dar sunt momente în care totul este greșit și atunci nu pot păstra tăcerea. Se întoarse spre Kelly. Îmi cer scuze că v-am stricat seara. Dacă vrei să mă scuzi, cred că mă voi duce la culcare. Noapte bună, domnule Beaumont. Să aveți mulți ani fericiți alături de Kelly, zise ea, cuvintele abia putând ieși de pe buze, dar reuși să se stăpânească și ieși repede din cameră.

*

* *

– Dacă acest lucru te ofensează cumva, n-am să particip, zise Jo Marie studiindu-și cu atenție colega de apartament.

Demonstrația din fața Hotelului Rose fusese plănuită cu mult timp înainte. Pancarta mare de lemn cu sloganuri de protest se afla chiar în mâna ei. Pentru prima dată în viață, convingerile intraseră în conflict cu propriile ei sentimente. Nu voia să lupte împotriva lui Andrew. Nu avea importanță ce făcuse el, însă nu putea să privească oamenii aceia săraci care erau aruncați în stradă, în numele progresului. Nu când progresul însemna o mare avere și soarta unui hotel minunat.

– Această demonstrație de protest a fost organizată mult înainte ca tu să-l cunoști pe Drew.

– Asta n-are nici o legătură. Drew este important pentru tine. N-aș vrea să fac ceva care ar arunca în aer relația voastră...

– Nu se va întâmpla asta.

Kelly părea mult mai încrezătoare decât simțea Jo Marie.

– De fapt, continuă ea, mă îndoiesc că el știe ceva despre această demonstrație. Aceste lucruri nu au nimic de-a face cu decizia lui, de obicei. Pot spune chiar că ei nu fac decât să înrăutățească lucrurile în ceea ce-l privește pe Drew.

Jo Marie realizase și ea acest lucru, dar nu putea sta de-o parte fără să facă nimic. Rose trebuia demolat săptămâna viitoare... chiar înainte de Crăciun. Ea nu-și putea închipui că putea exista o persoană atât de lipsită de scrupule. Hotelul va mai exista numai o săptămână și construirea noii clădiri va începe abia la începutul anului viitor.

Kelly se opri la ușa din față atunci când Jo Marie ridică pancarta și porni spre mulțime.

– Sper că înțelegi de ce nu te pot însoți? o întrebă Kelly ezitând.

– Desigur, spuse Jo Marie înțelegătoare. Nici nu se așteptase ca ea să participe. Această luptă n-ar aduce nici un bine dacă în ea ar fi inclusă și prietena ei.

– Ai grijă, mai adăugă aceasta, după care se îndepărtă cu mâinile încrucișate peste piept din cauza frigului. Jo Marie o urmă până în parcare.

– Nu-ți face griji. Este o manifestație pașnică. Singurul lucru pe care am intenția să-l fac este să car această pancartă. Este destul de grea.

Așezându-se la volan, Kelly citi a zecea oară pancarta. „Salvați Hotelul Rose. Este o parte a istoriei New Orleansului". Kelly ridică sprâncenele și clătină din cap.

– Ar trebui să-ți fac o poză. Drew s-ar distra de minune.

Și-ar fi dorit o poză, pentru că aceasta i-ar fi adus lui Drew mereu aminte de pancarta de protest. Probabil că nu-l îngrijora deloc această manifestație.

Săracii din Hotelul Rose și mulți voluntari de la asociație erau strânși în fața acestuia atunci când ajunse Jo Marie. Mulți dintre ei o cunoșteau și-i făcură cu mâna.

– Au fost anunțate posturile de radio și televiziunea? îl întrebă organizatorul pe un bărbat înalt pe care ea nu-l recunoscuse.

– Sigur că da, dar majoritatea n-au fost interesate. Mă îndoiesc că vom apărea pe post.

Un moment de derută cuprinse grupul. Un nor neașteptat de tristețe le invadă privirile și întunecă cerul. Jo Marie nu-și luase umbrela și în câteva minute fusese udată până la piele. Frigul o făcea să clănțăne din dinți și cu toate că încerca din răsputeri, nu-și putea opri tremuratul. Ploaia cădea repede peste micul grup de protestatari.

– Prostuță ce ești, îi spuse Mark, peste o oră când apăru. Ești nebună, nu vezi cât de udă ești și cât de frig este? Vocea lui era un amestec de exasperare și mândrie.

– Particip la un protest, argumentă Jo Marie.

– Ai dreptate. Asta vorbește de la sine despre prostia ta. Nu ai altceva mai bun de făcut?

Jo Marie îl ignoră, mergând mai departe în cercul care se învârtea pe strada din fața hotelului.

– Crezi că lui Beaumont îi pasă?

Jo Marie refuză să continue discuția.

– În loc să te cerți cu mine, ce-ai zice dacă ai merge înăuntru să vezi ce se întâmplă cu cafeaua?

– Vei avea nevoie de mai mult decât o băutură caldă pentru a preveni pneumonia care te așteaptă. Ascultă-mă și pe mine măcar o dată în viață.

– Nu! exclamă hotărâtă Jo Marie. Este prea important lucrul pe care-l fac acum.

– Și sănătatea ta nu este?

– Nu în acest moment, continuă ea acoperită de protestele din ce în ce mai înfocate ale grupului. Nu voi păți nimic, adăugă ea ridicând și mai sus pancarta și mișcând-o dintr-o parte în alta. O durea spatele din cauza greutății acesteia și la fiecare pas apa din pantofi sărea în sus pentru a reveni tot acolo. Sunt sigură că totul se va termina peste o oră.

– Dacă nu va fi așa, te voi scoate cu forța de aici! strigă Mark nervos și se întoarse la mașină. Îi arătă cu degetul în semn de avertizare că se va întoarce.

Respectându-și promisiunea, se întoarse după o oră și o conduse la apartament.

Jo Marie n-ar fi reușit singură, pentru că era înghețată și tremura îngrozitor. Părul lung, castaniu îi cădea ud peste față. Picăturile reci de ploaie îi alunecau pe gât și-i curgeau pe pieptul care o durea acum. Căratul pancartei grele îi făcuse bășici dureroase în palme. Fusese o demonstrație de protest pe care n-o va uita curând.

Mark părea că-l învinuiește pe Andrew Beaumont pentru faptul că ea era înghețată, udă și murdară. Dar nu era vina lui că plouase atât de tare. Nimeni n-ar fi putut prevesti așa ceva. Locuia în New Orleans de mult timp și își dăduse seama că ar fi trebuit să ia umbrela cu ea. Mark căuta o scuză pentru că nu-l plăcea pe Andrew. În inima ei, Jo Marie nu putea face așa ceva. Orice ar fi făcut Andrew, exista ceva în sufletul ei care nu putea lăsa loc acelor răutăți. Într-un fel, era dezamăgită și rănită de faptul că bărbatul visurilor ei nu era așa cum

crezuse. Dar resentimentele nu puteau ajunge până la locul pe care-l ocupa el în inima ei.

– Prostuțo, repetă Mark drăgăstos în timp ce o ajuta să coboare din mașină. Lasă-mă să te duc sus pentru a intra într-o baie fierbinte.

– Asta dacă nu va trebui să te ascult citind toată noaptea, îl condiționă ea printre dinții încleștați când urcă amețită scara până la apartamentul de la etaj. Se simțea groaznic, dar, era un pic de amuzament în ochii ei când deschise ușa și păși înăuntru.

– Jo Marie! țipă Kelly alarmată. Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

Râsul scurt nu o opri din tremurat.

– Nu te-ai uitat pe geam în ultimul timp? Plouă cu găleata.

– Este numai vina ta, Beaumont, acuză Mark grav și Jo Marie întoarse repede capul, cu respirația tăiată de surprindere. Simțindu-se groaznic, nu-l observase pe Andrew care stătea liniștit pe locul ei preferat.

El se ridică în picioare și-l privi pe Mark ca pe un nebun.

– Explică-te, îi ordonă el scurt.

Kelly interveni traversând camera și punându-și mâna pe brațul lui Andrew.

– Jo Marie a participat la demonstrația despre care îți vorbeam.

– În fața Hotelului Rose, adăugă Mark cu pumnii încleștați de mânie. Arăta de parcă era gata să se repeadă la el. Conștientă de asta, Jo Marie se îndreptă spre fratele ei. Lui Mark nu-i stătea în fire să sară la bătaie. Era doctor, nu boxer. Îi trebui doar o singură privire pentru a înțelege că Mark ar pierde într-o înfruntare.

Buzele lui Andrew tremurau de furie.

– Dumneata, dragă domnișoară Early, nu ai minte.

Jo Marie își ridică mândră capul.

– Iar dumneavoastră, domnule Beaumont, nu aveți inimă.

– Dar are bani, interveni Mark. Și banii fac bărbații să pară mult mai atrăgători. Nu-i așa, Kelly?

Kelly era extrem de palidă, iar ochii albaștri îi erau plini de lacrimi.

– Nu-i adevărat! țipă ea în timp ce căuta să se stăpânească.

– Îți vei cere scuze pentru această remarcă, Early, dictă vocea joasă a lui Andrew.

Mark era de neînduplecat.

– Nu-mi voi cere scuze pentru un lucru adevărat. Dacă vrei să ieșim afară, poate ai să reușești să mă convingi.

– Mark! strigară amândouă fetele, uimite.

Jo Marie continuă:

– Pleacă de aici înainte să provoci neplăceri, spuse ea nefericită, după care deschise ușa și i-o arătă.

– Ai auzit ce-am spus, mormăi Mark îndreptându-se spre ușă...

– Nu l-am văzut niciodată purtându-se așa, murmură Jo Marie, cu ochii lipiți de mocheta pe care se formase o baltă de apă. Nu pot decât să-mi cer scuze pentru el, rosti ea respirând adânc. Și, Kelly, sunt sigură că n-a vorbit serios. Este supărat din cauza demonstrației. Vocea ei era răgușită de emoție și de aceea se scuză și se îndreptă spre baie.

O baie fierbinte o va face să se simtă mult mai bine. Slavă Domnului că Andrew plecase până când ea terminase. Nu se simțea în stare să-l mai înfrunte încă o dată.

*

* *

– Convorbire pe linia trei.

Jo Marie apăsă mașinal butonul și ridică receptorul.

– Jo Marie Early, cu ce vă pot ajuta?

– Ai câștigat.

– Mark? întrebă ea neîncrezătoare, pentru că rareori el o suna la serviciu.

– M-ai auzit? continuă el bucuros.

– Ce-am câștigat? îl chestionă ea, amuzată.

– Lupta cu Beaumont.

Mâna lui Jo Marie se încleștă pe receptor.

– Ce vrei să spui?

– Tocmai au anunțat la radio. Delta Development Inc. donează Hotelul Rose orașului, anunță Mark râzând. Poți să crezi acest lucru?

– Da, spuse Jo Marie închizând ochii de emoție. Bărbatul visurilor ei n-o dezamăgise. Sigur că pot.

Capitolul 3

– Dar trebuie să vii, insistă Kelly, așezându-se lângă ea.

– Kell, nu știu ce să fac, îi răspunse Jo Marie dezorientată în timp ce ridica ochii din revista pe care o citea.

– Este doar o petrecere de Crăciun organizată minunat și la care participă multă lume necunoscută. Știi cât de prost mă simt când întâlnesc persoane străine. Urăsc petrecerile.

– Atunci de ce participi?

– Drew a spus că trebuie să mergem. Sunt sigură că urăște petrecerile la fel de mult ca și mine, dar trebuie să meargă pentru a nu jigni o mulțime de parteneri de afaceri care vor fi acolo.

– Dar eu nu sunt inclusă printre invitați, ripostă Jo Marie. Ei îi plăcuseră întotdeauna contactele cu lumea și se descurca de minune în relațiile sociale.

– Sigur că ești. Tu și Mark, insistă Kelly. Drew a avut grijă de asta.

Îndurerată, Jo Marie reflecta la propunerea prietenei ei. Oricât de mult obiecta, își dorea din suflet să meargă, chiar dacă numai pentru a-i mulțumi lui Andrew pentru generoasa

lui donație. De atunci îl mai văzuse de câteva ori, însă nu avusese ocazia să-i mulțumească. Petrecerea era o ocazie binevenită. New Orleansul era renumit pentru festivitățile și petrecerile de sărbători. Fără invitația lui Kelly, avea îndoieli că ar fi avut vreodată șansa să participe la o astfel de serbare.

– Bine, încuviință ea, dar nu cred că va veni și Mark. El și Andrew nu mai vorbiseră din momentul în care se certaseră atât de aprig în livingul lor. Atmosfera dintre ei era încordată și nu credea că hotărârea lui Andrew de a dona Hotelul Rose va schimba atitudinea fratelui ei.

– Lasă-l pe Mark în seama mea, spuse Kelly încrezătoare în forțele ei. Promite-mi doar că tu vei veni.

– Am nevoie de o rochie, spuse Jo Marie gândindu-se repede la tot ce avea în șifonier și negăsind nimic potrivit. Nimic din garderoba ei nu era prea elegant pentru o astfel de petrecere.

– Nu-ți face griji, poți lua ceva de la mine, se oferi Kelly cu generozitatea care îi era caracteristică.

Jo Marie aproape că izbucni în râs.

– Sunt mult mai înaltă ca tine, spuse gândindu-se că avea și câteva kilograme în plus, pe care nu dorea să le menționeze. Numai o singură dată împrumutase ceva de la Kelly. În seara în care îl întâlnise pe Andrew.

Kelly chicoti și sunetul plăcut ajunse până la urechile ei.

– Am auzit că fustele mini vor reveni la modă.

– Probabil, dar mă îndoiesc că asta se va întâmpla până la Crăciun. Nu-ți face griji în privința mea, voi ieși în oraș după-amiază și voi găsi un material frumos pentru o rochie.

– Dar vei avea destul timp s-o confecționezi? o întrebă Kelly cu ochi neîncrezători.

– Îmi voi face timp, spuse Jo Marie, care era o excelentă croitoreasă. Pentru asta trebuia să-i mulțumească mamei ei. Ruth Early insistase ca singura ei fată să învețe să coasă. Jo Marie fusese supărată la început. Nu-i plăceau deloc treburile

gospodărești. Dar acum, așa cum mai pățise de câteva ori în trecut, îi era recunoscătoare mamei ei.

Găsi un material care-i ajungea pentru o rochie lungă și o jachetă până în talie. Tiparul simplu pe care-l făcuse va da toaletei un plus de eleganță și o va face atrăgătoare. O va purta cu jachetă sau fără, în funcție de ocazie. Mătasea albastră era perfectă pentru sărbători și știa că această culoare i se potrivește foarte bine.

Când se întoarse acasă, Kelly plecase. Biletul lăsat pe masa din bucătărie spunea că se va întoarce până la cină.

După ce spălă, uscă și călcă materialul, Jo Marie îl întinse pe masă ca să-l croiască. Pentru a n-o incomoda nimic, își dădu părul la o parte de pe față și-l prinse la ceafă cu o clamă. În momentul în care auzi soneria, avea între buze o grămadă de ace. Probabil copiii vecinilor se opriseră la ea pentru o scurtă vizită. De obicei, Jo Marie adora compania lor, dar acum avea treabă și această întrerupere putea avea consecințe nefaste. Se gândi să nu răspundă.

Bâzâitul insistent îi spuse că persoana de la ușă se enervase pentru că trebuia să aștepte.

– La naiba, mormăi printre dinți în timp ce se îndrepta spre ușă. Luându-și acele dintre buze, le înfipse în pernița pe care o purta agățată de talie.

– Andrew! Mulțumi Domnului că-și scosese acele din gură, pentru că le-ar fi înghițit din cauza emoției.

– Kelly este acasă?

– Nu, dar intrați, îl invită ea, inima bătându-i puternic când el intră în cameră. Cu degete nervoase își desprinse clama din păr în încercarea de a părea mai prezentabilă. Își înfoie părul liber dorind acum să-l fi lăsat așa cum era. De zile întregi dorea să găsească ocazia de a-i mulțumi lui Andrew, dar în timp ce-l urma în living descoperi că nu-și putea mișca limba și gura îi era uscată.

– Îmi pare bine că ați venit... voiam să vă mulțumesc pentru decizia pe care ați luat-o cu Rose... cu hotelul.

El o întrerupse politicos:

– Dragă domnișoară Early, nu te lăsa păcălită. N-a fost în întregime decizia mea.

Ea îl opri cu un gest din mână.

– Știu, spuse ea. Nu avea nevoie să-i cunoască exact motivele. Își dădea seama că nu fusese influențat de demonstrația de protest sau de ceea ce făcuse sau spusese ea. Doream doar să vă mulțumesc, oricare ar fi fost motivele dumneavoastră...

Ochii lor se întâlniră și se susținură o vreme. Trecură multe minute fără ca nici unul să vorbească. Aerul din jurul lor era plin de electricitate și ea simțea nevoia să îl atingă pe Andrew, simțea că trebuie să-l strângă în brațe. Senzațiile pe care le trăise în noaptea aceea reveniră cu o intensitate mai mare. Andrew trebuia să-și aducă aminte, trebuia. Însă până acum nu-i dăduse nici un indiciu în acest sens.

Jo Marie rupse contactul privirilor lor, plecându-și ochii pe carpeta de lână.

– Nu sunt sigură unde este Kelly, dar a spus că se va întoarce înainte de cină, spuse ea, mâna tremurându-i când îi întinse biletul găsit în bucătărie.

– V-a spus Kelly despre petrecere?

Jo Marie încuviință.

– Veți veni?

Dădu afirmativ din cap.

– Numai dacă voi termina rochia la timp, spuse ea numai pentru ca el să n-aibă impresia că nu mai poate vorbi. Nu-i mai fusese niciodată frică de un bărbat. Inima i se oprise la apropierea lui. Acum era atât de aproape de ea încât nu trebuia decât să întindă puțin mâna pentru a-l atinge. Dar între ei erau multe bariere de netrecut. În sfârșit, după atâtea luni era singură cu bărbatul visurilor ei. Își imaginase de multe ori această scenă. Însă Andrew nu-și amintea de ea. Această concluzie îi strânse inima. Ceea ce pentru ea fusese cel mai emoționant moment al vieții, pentru el nu însemna nimic.

– Vreți să luați loc? îi oferi ea un scaun, amintindu-și de bunele maniere. Am cafea, dacă doriți o ceașcă.

El scutură din cap.

– Nu, mulțumesc. Mâna lui alunecă peste materialul albastru întins pe masa din bucătărie. Ochii lui se îngustară și o privi ca și cum gândurile îi zburaseră la mii de mile depărtare.

– De ce nu vă cumpărați o rochie?

Un zâmbet tremură în colțul buzelor ei. Pentru un bărbat care avusese întotdeauna bani, să cumpere un nimic ca o rochie părea cea mai logică soluție.

– Mi-am croit singură majoritatea lucrurilor, spuse ea încet, fără să încerce să-i explice faptul că făcea economie.

– Tot dumneata ai făcut asta? o întrebă el atingând cu degetele gulerul bluzei ei de bumbac și făcând să se înfioare pielea fină și sensibilă a umărului ei.

Aproape imediat pielea se înfierbântă acolo pe unde trecuseră degetele lui lungi. Obrajii palizi ai lui Jo Marie ajunseseră acum roșii ca bujorii.

– Da, răspunse ea detestând felul în care corpul ei, toată ființa ei tânjeau după acest bărbat.

– Lucrezi foarte frumos.

Ținu ochii în podea și respiră adânc.

– Mulțumesc.

– Săptămâna viitoare dau o petrecere de Crăciun la mine acasă pentru angajații firmei. Aș fi onorat dacă dumneata și fratele dumitale mi-ați accepta invitația.

Inima ei bătea repede din cauza emoției; abia aștepta să-i vadă casa. Însă acest lucru era numai o scuză. Voia să-l cunoască mai bine, acesta era adevăratul motiv.

– Nu pot vorbi în numele lui Mark, îi răspunse ea după câteva clipe în care se simți vinovată pentru gândurile ei.

– Dar dumneata vei veni?

– Aș fi încântată. Mulțumesc. Era îngrijorată numai pentru faptul că unii dintre angajații lui o vor recunoaște drept femeia

care a organizat manifestația de protest împotriva proiectului de construcție a caselor și de salvare a Hotelului Rose.

– Bine, zise el mulțumit.

Buzele ei schițară un zâmbet palid.

– Îi voi spune lui Kelly că ați trecut pe aici. Vreți să vă sune?

– Nu, mă voi întâlni cu ea mai târziu. La revedere, Jo Marie.

Îl conduse până la ușă, rămânând mult mai departe de el decât era necesar.

– La revedere, Andrew, murmură ea.

Jo Marie se rezemă de ușa închisă acum și își cuprinse fața cu mâinile. N-ar fi trebuit să se simtă fericită, să respire atât de repede și să-i simtă lipsa numai când se gândea la el. Andrew Beaumont era logodnicul prietenei ei. Trebuia să realizeze acest lucru. Însă într-un fel, Jo Marie știa că ar fi putut repeta asta de mii de ori și tot n-ar fi conștientă de acest lucru, iar sentimentele ei ar fi fost la fel de profunde.

Mașina de cusut era montată pe masă când, peste câteva ore, Kelly intră în apartament.

– M-am întors, murmură ea fericită, scoțându-și balonzaidul.

– Unde ai fost?

– Să vizitez o prietenă.

Jo Marie simți o ușoară ezitare în vocea prietenei sale și o privi cu atenție. Făcu o pauză, după care spuse:

– Andrew a trecut pe aici.

Pe fața lui Kelly se citea surprinderea.

– Într-adevăr? Ți-a spus ce dorea?

– Nu chiar. N-a lăsat nici un mesaj, i-o aruncă Jo Marie cu nonșalanță, deși degetele îi tremurau, în speranța că prietena ei nu va observa felul în care vorbise.

– Îți place Drew, nu-i așa?

Dintr-un motiv sau altul, Jo Marie se gândise mereu la el numindu-l Andrew.

– Da, răspunse ea încercând să scape de ochii pătrunzători ai lui Kelly care-i studiau fața. Obrajii i se înroșiră deoarece se simțea vinovată. Într-un fel, Kelly simțise că avea sentimente profunde față de el.

– Îmi pare bine, zise Kelly într-un târziu. Mi-ar plăcea ca voi doi să vă împrieteniți... ezită ea înainte să încheie: N-are importanță.

Cuvintele ei se repetau în mintea lui Jo Marie ca sunetul ecoului în pereții unui canion.

În după-amiaza următoare, când ajunse acasă, Jo Marie luă un măr din frigider. Avea nevoie de o gustare înainte să se apuce de cusut. Kelly lucra până târziu și îi spusese acest lucru la telefon, așa că nu avea de ce să se neliniștească. Ținând mărul între dinți, cără mașina grea de cusut din dormitorul ei până în living. Cum se așeză pe scaun pregătită să înceapă tivirea și festonarea rochiei, soneria sună strident.

Făcând un gest nervos, mușcă din măr și se îndreptă spre ușă.

– Semnați aici, vă rog, îi ceru o voce în timp ce i se întindea o foaie de hârtie.

– Ce-ați spus? întrebă Jo Marie.

– Fac o livrare, doamnă. Semnați.

– Ah, spuse ea gândindu-se că probabil Kelly comandase ceva fără să-i spună. Își scrise repede numele cu stiloul pe linia de jos a hârtiei.

– Așteptați.

Ridicând din umeri, Jo Marie se rezemă de tocul ușii și așteptă întoarcerea bărbatului lipsit de maniere, care veni cărând două cutii din dubița parcată în fața casei.

– Sărbători fericite, domnișoară Early, spuse el zâmbind strâmb în timp ce-i înmâna pachetele.

– Mulțumesc, spuse ea citind pe cutii marca celui mai scump magazin din New Orleans. Sub emblemă se afla scris clar numele proprietarului, Madame Renaux Marceau, magazin de lux. Era ciudat faptul că n-o auzise niciodată pe Kelly spunând că-și făcea cumpărăturile de acolo. Dar venind

sărbătorile, probabil că optase pentru un magazin de lux.

Fără să le mai privească, Jo Marie cără cutiile în dormitorul lui Kelly și le așeză pe pat. Uitându-se pe eticheta atașată de cutia cea mică observă că numele de pe aceasta era al ei, nu al lui Kelly.

Respirând adânc, se uită pe verso pentru a vedea cine era persoana care-i trimisese ei ceva. Părinții ei nu și-ar fi permis niciodată să cumpere ceva de la acest magazin de lux.

Simți că se sufocă citind numele lui Andrew Beaumont. Deschise cutia, îndepărtă hârtiile și rămase perplexă la vederea frumuseții din fața ei. Albastrul-închis al rochiei din fața ei era același cu cel al materialului pe care-l cosea. Însă linia acesteia era ceva ce nu mai văzuse vreodată. O minune de Crăciun, o minune a eleganței. O ridică din cutie și simți cum îi dădeau lacrimile. Pieptul era brodat cu perle de formă ovală care formau un „V“ pe talie. Era o frumusețe care-ți tăia respirația. Jo Marie nu-și închipuise niciodată că va avea ceva atât de perfect și de minunat. A doua cutie conținea o capă împodobită cu același gen de perle.

Foarte atentă, Jo Marie împachetă rochia și capa, punându-le la loc în cutii. Simțea cum inima i se rupe în mii de bucăți. Ea nu primea nimic de pomană. Oare Andrew îi făcuse aceste daruri pentru că își croia singură lucrurile, sau pentru că îmbrăcată în hainele ei nu va fi destul de prezentabilă la petrecere?

Cartea de telefon îi dădu informația de care avea nevoie. Urmându-și instinctul, Jo Marie își luă pardesiul și ieși pe ușă. Nu se opri până nu deschise ușa mare a clădirii placate cu auriu, pe frontispiciul căreia scria cu litere mari Delta Development Inc.

O funcționară de la unul din birourile aflate în holul mare de la intrare îi spuse unde-l poate găsi pe Andrew. Luă liftul și se opri la etajul al treilea. Clădirea era pustie, numai câțiva funcționari aflându-se pe culoare. Aceștia o priveau curioși însă nici unul nu o întrebă ce caută acolo.

Ușa biroului pe care era scris numele lui Andrew era închisă, dar acest lucru nu o descurajă. Secretara era aplecată asupra mașinii de scris când ea intră în birou.

– Aș vrea să-l văd pe domnul Beaumont, ceru ea respirând adânc.

Secretara cu părul cărunt privi cutiile pe care le căra Jo Marie și clătină din cap.

– Îmi pare rău, dar biroul acesta este închis astăzi.

Jo Marie nu se lăsă intimidată.

– N-am întrebat nimic despre acest birou. Am spus că vreau să-l văd pe domnul Beaumont, preciză ea ridicând vocea, iritată.

O ușă de trecere dintre cele două camere se deschise.

– E vreo problemă, doamnă Stewart?

– Îi spuneam doar...

– Jo Marie, rosti Andrew cu o voce în care se amestecau surprinderea și asprimea, dar încă amabilă. Privirea lui se îngustă la vederea cutiilor din brațele ei.

– E ceva în neregulă?

– Din întâmplare, este, răspunse ea luptându-se să-și stăpânească furia care-i creștea din ce în ce mai mult, gata să explodeze.

Andrew se dădu la o parte făcându-i loc în biroul lui.

– Mai aveți nevoie de mine? o auzi ea pe secretară întrebând.

– Nu, mulțumesc, doamnă Stewart. Ne vedem mâine dimineață.

Imediat cum el intră în birou și închise ușa, Jo Marie începu să țipe la el. Cele două cutii de la magazin se aflau acum în mijlocul biroului masiv de lemn.

– Cred că ar fi cazul să vă dați seama de ceva chiar acum, domnule Beaumont, începu ea nervoasă, lăsând să se vadă cât de supărată era. Eu nu sunt Cenușăreasa, iar dumneavoastră cu siguranță nu sunteți tatăl meu.

– Asta înseamnă că nu ți-au plăcut cadourile mele?

Jo Marie ar fi vrut să țipe și mai tare în fața calmului rece pe care-l afișa el. Își vârî unghiile în palme, într-un ultim efort de a-și stăpâni furia care o copleșea.

– Dacă vă deranjează faptul că voi purta o rochie pe care mi-o cos singură, atunci pur și simplu nu voi veni la grandioasa dumneavoastră petrecere.

El părea șocat.

– Mai mult decât atât, nu sunt prietena săracă a nimănui.

El se încruntă, iritat evident de cuvintele ei.

– De unde ai scos o asemenea tâmpenie?

– Pot fi numită în toate felurile, dar tâmpită nu sunt.

– În toate felurile? întrebă el gânditor, stând în picioare lângă birou și sprijinindu-se de acesta. Vrei să spui pripită, încăpățânată și enervantă.

– Da! țipă ea agitând un deget prin aer în semn de avertisment. Dar nu tâmpită.

Grimasa lui Andrew nu mai reușea să ascundă nimic pentru că acum buzele îi tremurau și ochii aruncau flăcări.

– Poate nu tâmpită, dar incredibil de stupidă.

Buzele lui Jo Marie începură să tremure și își dădea seama că dacă nu va pleca imediat, va începe să plângă.

– Să nu ne certăm asupra sinonimelor. Ca să încheiem discuția, gestul de a-mi cumpăra o rochie prezentabilă nu a fost apreciat. Nu așa cum ați fi vrut.

– Am înțeles, domnișoară Early. Acum, dacă mă scuzi, am o invitație la cină.

– Cu plăcere, zise ea întorcându-se pe călcâie și grăbindu-se să deschidă ușa. Spre disperarea ei, aceasta era înțepenită și nu reuși s-o deschidă, ratând astfel o ieșire furtunoasă.

– Dă-mi voie, se oferi Andrew enervat.

Ușă blestemată! Îi dejucase o retragere semeață.

Când ajunse în parcare, constată că mânia care o stăpânise se evaporase. Acum, în timp ce conducea spre casă, prin minte îi trecură alte gânduri. Ar fi putut să se poarte mai frumos.

Acest gând se schimbă repede în părere de rău, astfel că atunci când deschise ușa apartamentului, Jo Marie se simțea mizerabil.

– Bună, o întâmpină Kelly care pregătea hamburgeri pentru cină. A sosit rochia?

Așadar, Kelly știa!

– Rochia?

– Da. Eu și Andrew am fost la cumpărături pentru tine ieri după-amiază și am găsit cea mai minunată rochie de seară. E perfectă pentru tine.

Involuntar, Jo Marie reacționă cu iritare.

– Ce te-a făcut să crezi că am nevoie de o rochie?

Zâmbetul lui Kelly se transformă în râs.

– Parcă îți coseai una, nu-i așa? Drew a spus că te pricepi foarte bine, dar acum o faci numai pentru mine. Și pentru că în această perioadă a anului toată lumea are treabă, el n-a vrut ca tu să-ți petreci nopțile aplecată asupra mașinii de cusut.

– Ah, reuși Jo să spună înainte ca remușcările să-i provoace dureri de stomac.

– Drew este o persoană care se gândește la toate, comentă Kelly în timp ce continua să pregătească hamburgerii. Era atentă la treaba pe care-o făcea și nu se uita la Jo Marie. Poți înțelege acum de ce este atât de ușor să-l iubești.

Cuvintele acestea o făcură pe Jo Marie să nu mai poată respira.

– Sunt surprinsă că n-a ajuns până acum. Drew a dat instrucțiuni precise ca magazinul s-o livreze astăzi, în caz că vor mai fi de făcut unele modificări.

– A venit, anunță Jo Marie simțindu-se mai rușinată decât se simțise vreodată în viață.

– Da? întrebă Kelly entuziasmată. De ce nu mi-ai spus nimic? Nu e cea mai frumoasă rochie pe care ai văzut-o vreodată? Vei arăta splendid în ea, continuă Kelly, al cărei entuziasm scăzu când se întoarse spre ea. Jo, ce s-a întâmplat? Arăți

de parcă în următoarea clipă vei izbucni în hohote de plâns.

– Asta... asta se va întâmpla, reuși să spună înainte să-și ascundă fața în mâini și să se așeze plângând pe marginea unui scaun.

– Mă așteptam să-mi mulțumești, zise Kelly oftând când îi întinse o batistă. Nu-mi imaginam că vei plânge. Tu nu faci asta prea des.

Jo Marie își suflă nasul smiorcăindu-se.

– Am... am crezut că vă fac de râs... pe voi doi... că... tu nu mă vrei... la petrecere... din cauză că nu am... haine potrivite... și...

– Ce-ai crezut?! o întrerupse Kelly șocată privind-o fix, cu stupoare. Nu mi-am închipuit că te vei gândi la o asemenea prostie.

– Asta nu e tot. Eu... se smiorcăi Jo Marie, i-am dus rochia lui... lui Andrew la birou și de fapt... aproape i-am aruncat-o în față.

– Oh, Jo Marie, zise prietena ei așezându-se lângă ea pe un alt scaun. Cum ai putut face asta?

– Nu știu. Poate sună ridicol, dar chiar am crezut că ție și lui Andrew vă va fi rușine cu mine din cauza rochiei pe care mi-o cos.

– Cum ai putut să crezi așa ceva? Mai ales că eu întotdeauna am admirat hainele pe care ți le-ai făcut singură.

Rușinată, Jo Marie înclină capul.

– Știu.

– Dar ai făcut-o și nu mai e cale de întoarcere. Îmi pot imagina reacția lui Drew la vizita ta. Numai gândindu-se la asta, trăsăturile lui Kelly se crispară. Acum ce vei face?

– Nimic. De acum înainte mă voi retrage în camera mea când va veni să te viziteze...

– Și cum rămâne cu petrecerea? întrebă Kelly cu ochii mari albaștri rotindu-se temători și făcând-o pe Jo Marie să se întrebe dacă vedea bine sau nu. Sunt numai două zile până atunci.

– Nu pot să merg, sunt sigură că mă înțelegi.

– Dar trebuie să vii, i-o întoarse Kelly neliniștită. Mark a spus că participă numai dacă ești și tu acolo, iar eu am nevoie de amândoi. Totul va fi compromis dacă dai acum înapoi.

– Vine și Mark? întrebă Jo Marie neîncrezătoare, știind că fratele ei nu agrease niciodată ideea acestei petreceri. Se gândise că acesta va face orice pentru a evita încă o confruntare cu Andrew.

– Da, și nu mi-a fost deloc ușor să-l conving.

– Îmi imaginez, replică Jo Marie tăios.

– Jo Marie, te rog. Pentru mine înseamnă enorm de mult ca voi doi să fiți acolo. Mai mult decât îți dai tu seama. Fă acest lucru pentru mine și îți promit că nu-ți voi mai cere nimic toată viața.

Kelly vorbea serios. Ceva în legătură cu petrecerea asta era foarte important pentru ea. Jo Marie nu știa de ce. Dacă nu va merge la petrecere va trebui mai întâi să-i ceară scuze lui Andrew. Dacă se hotăra să facă acest lucru, va trebui să aștepte o săptămână sau două înainte să se apropie de el, pentru că numai timpul îl va face să o ierte. În această situație, era forțată să o facă acum, înainte de petrecere, cu toate că nici unul dintre ei nu era liniștit. Drace! Trebuia s-o fi așteptat pe Kelly înainte să tragă concluzii pripite cu privire la rochie. Măcar să fi știut că în această treabă e implicată și prietena ei!

– Ei bine? o privi Kelly plină de speranță.

– Voi merge, dar mai întâi trebuie să discut cu Andrew și să-i explic ce-a fost în mintea mea.

Kelly respiră adânc, vizibil mai liniștită.

– Ascultă-mi sfatul, nu-i explica nimic. Spune-i numai că îți pare rău.

Jo Marie își îndepărtă de pe frunte șuvițele de păr răvășite. Nu era în măsură să ceară lămuriri, Kelly îl cunoștea mult mai bine ca ea pe Andrew. Asta o făcu să se simtă mai tristă.

– Voi merge la el a birou mâine dimineață, la prima oră, zise ea cu un ton mai convingător decât erau sentimentele ei.

– Nu vei regreta, zise Kelly ușurată, în timp ce-i mângâia degetele delicate. Îți promit.

Dacă era așa, atunci voia să știe de ce regreta deja.

În noaptea următoare, avu un somn agitat și nu se odihni deloc. Până dimineața, sub ochii ei se formară cearcăne negre pe care nici măcar machiajul nu reuși să le ascundă. Rochia albastră de mătase era terminată și acum stătea pe umeraș, agățată de ușa șifonierului. În comparație cu adorabila rochie pe care i-o trimisese Andrew, simplitatea croielii ei arăta dezastruos. Ștearsă, lipsită de farmec. Nu-i plăcuse niciodată să-și calce mândria în picioare și nu se aștepta ca astăzi să se simtă mai bine făcând-o.

– Noroc, murmură Kelly în timp ce Jo Marie ieșea din apartament.

– Mulțumesc, am însă nevoie de mai mult decât atât. Nodul din stomacul ei creștea cu fiecare minut care trecea. Jo Marie habar nu avea ce să spună și nici cum să înceapă.

Doamna Stewart, ca un gardian grizonat, se afla la biroul ei când Jo intră în biroul lui Andrew.

– Bună dimineața.

Secretara avea prea multă experiență pentru a se arăta surprinsă.

– Ar fi posibil să discut cu domnul Beaumont câteva minute?

– Aveți programare? o întrebă bătrâna doamnă privind foaia din calendar.

– Nu, bâigui Jo Marie. Mi-e teamă că nu.

– Domnul Beaumont nu va veni la birou până după-amiază.

– Ah, mormăi ea dezamăgită. Pot cere o întrevedere atunci?

Secretara studie agenda.

– Cred că nu. Domnul Beaumont are deja agenda încărcată pentru toată săptămâna. Dar dacă doriți, i-ați putea lăsa un mesaj.

– Da, vă rog, răspunse ea și scrise un bilet în care spunea

că ar dori să-i vorbească cât mai curând posibil. Înmânându-i biletul doamnei Stewart, Jo Marie îi oferi și un zâmbet firav. Mulțumesc.

– Voi avea grijă ca domnul Beaumont să primească mesajul, îi promise eficienta secretară.

Jo Marie n-avea nici o îndoială în această privință. Dar nu era sigură că Andrew îi va răspunde.

Seara, când se pregătea de culcare, Jo Marie își aminti că el nu răspunsese. Acum era obligată să meargă la petrecere fără ca tensiunea dintre ei să fi dispărut.

*
* *

Mark a fost primul care a venit în seara următoare. Îmbrăcat într-un costum bine croit și cu cămașa strânsă la gât de o cravată de mătase, arăta incredibil de atrăgător. Și Jo Marie nu-i ascunse acest lucru.

– Ah, zise ea dându-se un pas înapoi și studiindu-l cu atenție. Oh, zise ea din nou.

– Aș putea spune același lucru despre tine. Arăți extraordinar.

Mândră, Jo Marie culese o scamă imaginară de pe rochie.

– Ești sigur?

– Firește. Și îmi place cum îți stă coafura asta.

Ea ridică automat o mână și trase din coc o buclă frumoasă care-i căzu pe obraz, dându-i un aer sofisticat.

– Când va veni sacul de bani? întrebă Mark privind spre camera lui Kelly în timp ce se așeza pe canapea.

– În câteva minute.

Mark își vârî un deget sub gulerul cămășii și îl plimbă în jurul gâtului.

– Nu-mi vine să cred că am acceptat să particip la acest fiasco.

Lui Jo Marie nu-i venea să creadă.

– De ce ai făcut-o?

Ochii fratelui ei erau plini de îndoială.

– Nu știu. Se pare că această petrecere înseamnă mult pentru Kelly. Și ca să fiu sincer, cred că-i datorez măcar atât pentru tot timpul în care am necăjit-o.

– Ce părere ai despre Beaumont?

Ochii lui Mark se îngustară.

– Încerc să nu simt nimic pentru el.

Ușa dormitorului se deschise și apăru Kelly într-o rochie roșu-aprins care-i aminti lui Jo Marie de Crăciun și de tot ce era legat de el. Văzuse rochia înainte, dar îmbrăcată de Kelly aceasta prinsese viață. Cu un gest grațios, o invită în cameră și prietena ei parcă pluti prin încăpere. Mark nu-și putu lua ochii de la ea și se ridică în picioare.

– Kelly, zise el părând să aibă dificultăți de vorbire. Arăți... minunat.

Râsul lui Kelly era plin de încântare.

– Pari a fi șocat. Totul vine de la faptul că nu m-ai văzut niciodată aranjată.

Pentru o clipă, Jo Marie se întrebă dacă Mark o văzuse vreodată cu adevărat pe prietena ei.

Soneria de la intrare se făcu auzită și trei perechi de ochi priviră ușa acuzator. Jo Marie simți cum i se strânge stomacul din pricina tensiunii. De două zile încerca să se pregătească pentru a face față acestui moment. Sosise Andrew Beaumont.

Kelly se rupse din micul grup și se îndreptă spre ușă. Jo Marie observă cum ochii lui Mark se îngustează când Kelly se înălță pe vârfuri și sărută cu buzele rujate obrazul lui Andrew. Reacția lui involuntară o făcu pe Jo Marie să-și pună o mulțime de întrebări cu privire la sentimentele lor. Și ale ei în legătură cu Andrew.

Când își desprinse privirea de la fratele ei, observă că Andrew își concentrase toată atenția asupra ei.

– Arăți mai mult decât încântător, domnișoară Early.

– Mulțumesc. Mi-e teamă că rochia pe care trebuia s-o port a fost returnată din greșeală, zise ea rugându-se în gând ca el să înțeleagă mesajul.

– Haideți să bem ceva înainte de plecare, sugeră Kelly. Mai devreme, ea fusese în bucătărie și pregătise un cocteil de lapte de nucă de cocos, rom, suc de ananas și cuburi de gheață.

Băutura rece o ajută pe Jo Marie să-și elibereze gâtul de nodul care o sufoca. Stătea lângă fratele ei, față în față cu Andrew. Liniștea din cameră era întreruptă numai de Kelly, care părea nepăsătoare față de tensiunea din atmosferă. A continuat să vorbească și în drum spre mașină.

Mark și Jo Marie au fost invitați din nou să se așeze pe bancheta de pluș moale din spate. Jo știa că fratele ei urăște acest lucru, dar se supuse invitației fără să protesteze. Numai felul în care se mișca îi trăda stânjeneala. Petrecerea era dată de unul din asociații lui Andrew, un constructor. În clipa în care Jo Marie auzi numele firmei, își aminti că era firma care dorea să asaneze delta.

Mark o privi curios pe Jo Marie și ea clătină din cap în semn că nu va comenta nimic. Într-un fel, simțea că începe să fraternizeze cu inamicul.

Prezentările fuseseră făcute și mulțimea de figuri și de nume se amestecară în capul ei. Recunoscu unele personalități și discută cu câteva dintre ele. Mark stătea aproape de sora lui și ea știa fără să-l întrebe că această petrecere fastuoasă îl face să se simtă prost.

În ciuda faptului că insistase să fie acolo pentru că avea nevoie de ea, Kelly era acum de negăsit. După o jumătate de oră, Jo Marie o observă stând pe un scaun lângă perete, arătând total pierdută. Privi amuzată cum Mark îi duce prietenei ei un pahar cu punci și cum se așază pe scaunul de lângă ea. Kelly se învioră imediat și curând vorbeau și râdeau împreună.

Plimbându-și privirea prin cameră, Jo Marie văzu cum Andrew discuta aprins cu un grup de bărbați. Dintr-o dată,

încăperea i se păru sufocantă. Ușile glisante cu geamuri, care erau deschise, o invitau parcă spre marea terasă pentru a se răcori în aerul serii.

Punându-și mâinile pe balustrada sculptată, Jo Marie își ridică privirea și se uită la cerul înstelat. Era senin și stelele străluceau pe cer.

– Am primit un mesaj cum că ai vrea să vorbești cu mine, se auzi o voce gravă în spatele ei.

Inima ei tresări și se strădui să nu arate cât de intimidată era de prezența lui.

– Da, spuse ea respirând adânc pentru a se liniști.

Andrew veni lângă ea și se rezemă de balustradă. Apropierea lui îi făcea atât de bine, încât închise ochii ca să nu se vadă atracția puternică pe care o simțea pentru el.

– Îți datorez scuze. Regret sincer că m-am pripit să trag concluzii în legătură cu rochia. Nu ai făcut altceva decât să fii amabil.

I se păru că trece o eternitate până când el îi răspunse:

– Îți era frică să-ți cer o recompensă, Florence Nightingale?

Capitolul 4

Inima lui Jo Marie avea acum un ritm infernal și ea se întoarse spre Andrew cu ochii măriți de uimire.

– Așadar, îți amintești!

Petrecuseră clipe minunate în urmă cu câteva luni. De când Kelly i-l prezentase drept logodnicul ei, Andrew nu-i dăduse niciodată de înțeles că își amintea seara aceea.

– Ți-ai închipuit că pot uita? o întrebă el încet.

Ținând ochii strâns închiși, Jo Marie se întoarse cu spatele și se rezemă de balustradă, cu degetele încleștate de marginea de fier cu o putere de care nu se știa în stare.

– M-am întors acolo, în fiecare zi, timp de o lună, continuă el cu o voce gravă și stânjenită. Am crezut că ești asistentă medicală.

Culoarea dispăruse din obrajii ei și acum era îngrozitor de palidă. Și ea îl căutase. Toată luna care urmase acelei seri nu încetase să spere și să-l caute. De fiecare dată când pleca de acasă îl căuta prin mulțimea de figuri care i se perindau prin față. Nici măcar nu-i știa numele, dar avusese un loc în inima și în gândurile ei în toate zilele care urmaseră. El era bărbatul

viselor ei, străinul cu care petrecuse acele câteva momente încântătoare care o țineau sub stăpânirea lor ca într-o vrajă.

– Era carnaval, îi explica ea cu o voce pierdută. Am împrumutat una dintre uniformele lui Kelly ca să merg la o petrecere.

Andrew stătea lângă ea, cercetând-o cu ochii îngustați.

– Ar fi trebuit să te recunosc atunci, zise el dezamăgit.

– Să mă recunoști? repetă ea fără să înțeleagă. În scurtul timp pe care-l petrecuseră împreună, Andrew îi spusese că-i amintește de un tablou pe care-l văzuse mai de mult.

– Trebuia să-mi dau seama că tu ești în fotografia din ziar. Tu erai fata care protesta cu vehemență împotriva proiectului de asanare a deltei pentru construirea de locuințe.

– N-am știut... că e vorba de firma ta. Habar n-am avut. O șuviță de păr îi căzu pe față când clătină din cap. Dar nu-mi pot cere scuze pentru demonstrația de protest deoarece sunt convinsă că era un lucru rău să dărâmi hotelul acela.

– Întotdeauna ești sinceră, Jo Marie Early, îi spuse el fără a folosi un ton malițios, iar când ochii lor se întâlniră, ea descoperi amuzată că el zâmbea.

Jo Marie răspunse surâsului lui.

– Și în seara aceea te aflai acolo din cauza lui Kelly.

– Tocmai plecasem de la ea.

– Iar eu eram în drum spre ea.

Dacă ar mai fi trecut câteva minute, s-ar fi întâlnit pe coridoarele spitalului fără ca măcar să se observe unul pe altul. Într-un fel, Jo Marie și-ar fi dorit asta. Dacă nu l-ar fi întâlnit pe Andrew în seara aceea, s-ar fi putut bucura pentru viitorul mariaj al prietenei sale. Așa cum stăteau lucrurile acum, Jo Marie era silită să-și înăbușe sentimentele pe care n-avea dreptul să le aibă. Andrew îi aparținea lui Kelly, și marele diamant de pe mâna ei era dovada de necontestat.

– Și... și acum ai reîntâlnit-o pe Kelly, rosti ea cu greu-

tate, îndepărtându-se de el. Vreau să vă urez o viață plină de fericire. Fiindu-i frică de ceea ce s-ar putea citi în ochii ei, Jo Marie își coborî genele. Ar trebui să mă întorc înăuntru.

– Jo Marie...

Îi rosti numele pe un ton atât de blând încât pentru o clipă ea crezu că nu auzise bine.

– Da?

Andrew își arcui sprâncenele și își mișcă ușor capul. Îi atinse apoi cu degetul obrazul catifelat urmând linia delicată a bărbiei. Privirea lui se întunecă de parcă ar fi fost supus unei torturi.

– Nimic. Distracție plăcută, continuă el întorcându-se spre balustradă.

Jo Marie intră în imensa sală de recepții și privi bărbații care discutau cu însuflețire afaceri. Nu și-ar fi dorit ca unul dintre aceștia s-o urmeze pe balcon, dar ar fi fost suficientă o privire pentru a-i ademeni. În afară de Andrew, bărbatul visurilor ei, care nu era al ei și care nu va fi niciodată al ei. Buzele ei zâmbiră chinuit în efortul de a părea fericită. În timp ce se îndrepta spre imensul bol cu punci, zâmbetul ei deveni strâmb, vizibil forțat. În toate aceste luni sperase să-l găsească pe bărbatul visurilor ei pentru că nu-l putuse uita și continua să se afle în inima ei. Și acum, când îl găsise, totul devenise atât de dificil. Dacă n-ar fi reușit să-și înăbușe sentimentul de senzualitate pasionată pe care-l avea în preajma lui, ar fi reușit să strice fericirea lui și a lui Kelly.

Colindele de Crăciun, în surdină, umpluseră cu armonia lor încăperea când Jo Marie găsi un scaun de catifea rezemat de perete și se așeză pentru a privi petrecerea care se desfășura în jurul ei. Forțându-se să se relaxeze, începu să bată tactul cu piciorul. Crăciunul era perioada ei preferată din an... nu, perioada carnavalurilor fusese, își spuse ea. Zâmbetul aproape îi dispăru de pe buze.

– Arăți de parcă trăiești cel mai minunat moment al vieții tale, o anunță Mark așezându-se pe scaunul de lângă ea.

– Este o seară interesantă.

– Așadar, te distrezi observând stilul de viață al celor bogați și faimoși. Tonul lui era acum mai răutăcios ca niciodată.

Luând o înghițitură de punci, Jo Marie încuviință.

– Cine n-ar face-o?

– Sincer să fiu, sunt surprins de faptul că toți sunt atât de prietenoși, comentă Mark tăios. Sigur este că nici unul nu-și dă seama că noi doi nu suntem din lumea lor.

– Mark, îl mustră ea supărată. Este urât felul în care vorbești.

Fratele ei avu bunul-simț să pară rușinat.

– Ce să-ți spun, Kelly m-a prezentat unora dintre prietenii ei și trebuie să recunosc că n-am găsit nimic care să nu-mi placă la ei.

– Surprinzător, zâmbi ea fredonând colindele frumoase care-i ajungeau la urechi. Presupun că următorul lucru pe care mi-l vei spune este că vei juca golf cu tatăl lui Kelly.

Mark îi răspunse scurt:

– Niciodată.

– Până la urmă, ce ai cu cei din familia Beaumont? Kelly este o fată minunată.

– Kelly este o excepție, comentă Mark oftând.

– Dar abia mi-ai spus că ți-au plăcut prietenii pe care ți i-a prezentat în această seară.

– Da. Ei bine, asta a fost la prima vedere.

Ridicându-se, Jo Marie își puse paharul pe o măsuță.

– Cred că ai o problemă, scumpul meu frate.

Fața lui Mark se întunecă și sprâncenele i se încruntară într-o expresie curioasă.

– Ai dreptate, așa este, încuviință el ridicându-se repede și făcându-și loc prin mulțime.

Jo Marie discută cu câteva doamne care plănuiau o adunare în scopuri caritabile chiar la începutul anului. Când îi cerură și ei părerea asupra unor lucruri importante, fu surprinsă și încântată. Apoi petrecu aproape o oră în compania bătrânelor doamne și se despărți de ele când acestea se hotărâră să se

amestece printre ceilalți invitați. Dacă Andrew o recunoscuse drept femeia care organizase demonstrația de protest împotriva asanării deltei, probabil își dăduseră și alții seama de asta. Și nu voia să facă nimic care i-ar deranja pe el și pe Kelly.

Aceasta, cu ochii albaștri strălucind ca safirele, venea direct spre ea.

– Aici erai?! exclamă ea. Eu și cu Drew te-am căutat.

– Plecăm? întrebă Jo bucuroasă, îngrijorată de faptul că ar putea fi recunoscută în orice clipă...

– Nu... nu, voiam să ne asigurăm că nu te-a acaparat vreunul din tinerii încântători de aici.

– Pe mine? râsul lui Jo Marie era plin de surprindere. Câțiva bărbați o priviseră atent, în special atunci când se îndepărtase de petrecere pentru a se așeza pe scaun pentru a rămâne neobservată.

– E mai mult decât posibil, cu toate că nu realizezi, spuse Andrew care venea din spatele ei, cu o voce blândă care o emoționă. Ești foarte frumoasă în seara asta.

– Nu roși, Jo Marie, îi spuse Kelly. Chiar ești încântătoare și dacă ai vrea să le dai puțină șansă, ți-ar spune toți același lucru.

Mark li se alătură și îi șopti ceva lui Kelly. Când făcu acest lucru, Andrew întoarse repede capul spre Jo și îi vorbi în așa fel încât ceilalți doi să nu-i audă.

– Numai Florence Nightingale te-ar putea întrece.

Jo Marie se înfioră și se întoarse spre el pentru a-i întâlni ochii, surprinsă că el îi spune așa ceva în prezența lui Kelly. În tăcere, pledă cu fiecare trăsătură a ei, rugându-l să nu facă situația și mai dificilă pentru ea. Acele scurte clipe pe care le petrecuseră împreună fuseseră de mult și acum era mai bine pentru amândoi dacă ar putea să le uite.

*

*   *

Jo Marie se trezi la zbârnâitul ceasului deșteptător dimineața devreme. Se așeză puțin pe marginea patului și ridică mâinile deasupra capului întinzându-se. Ziua părea destul de încărcată. Era nevoită să lucreze sâmbătă dimineața și apoi va reuși să prindă un autobuz care mergea de la fundație până în cartierul francez. Spera să-i vorbească lui Jim Rowden, directorul și managerul grupului conservator. Jim avea nevoie de mai mulți voluntari în timpul sărbătorilor de iarnă. Și după un timp de gândire, Jo Marie se hotărî să-i accepte propunerea. Perioada asta a anului era încărcată și de aceea mulți voluntari doreau să-și ia liber.

Evenimentele din noaptea trecută erau vii în mintea ei. Lăsând brațele jos, Jo Marie își îndreptă repede spatele și senzația de tristețe o copleși din nou. Andrew nu înțelesese nimic din ceea ce încercase ea să-i spună aseară. Îl surprinsese privind-o de câteva ori, cu ochi gânditori și supărați, ca și cum îl deranjase cu ceva. N-avea importanță unde se afla, mereu când ridica ochii îl vedea pe Andrew care o urmărea. O dată chiar se priviseră în ochi până când au avut impresia că toată lumea din jurul lor dispăruse. Muzica se auzea slab și parcă numai ei doi se aflau la petrecere. Jo Marie își luase prima privirea de la el, speriată și enervată de ceea ce făceau.

Andrew și Mark tăcuseră tot drumul până acasă. Fratele ei părăsise apartamentul aproape imediat și Jo Marie intrase repede în camera ei, nedorind să-l vadă pe Andrew cum o săruta pe Kelly de rămas-bun. N-ar fi suportat asta.

Acum, la lumina zilei, descoperi că sentimentele ei pentru Andrew erau mult mai puternice. Dorea să-l facă să dispară într-o zonă a vieții ei trecută de mult. Dar el nu-i permitea asta. Clipele pe care le petrecuseră împreună în noaptea carnavalului rămăseseră vii în mintea lor.

Oricum, când ajunse la birou n-a mai avut timp să se gândească la Andrew, la Kelly sau la Mark. Telefonul suna încontinuu. Și pentru că în weekend erau mai puțini la serviciu,

Jo Marie era atât de ocupată încât nu se mai putea gândi la altceva în afară de zborurile aeriene, de rulote și locurile în vagoanele de tren care mai rămăseseră disponibile.

Lăsă receptorul în furcă după ce discută cu cei de la agenția aeriană în legătură cu niște bilete pentru o pereche de bătrâni, care dorea să facă o excursie în Caraibe. Începuse s-o doară capul în timp ce completa formularele necesare. Jo Marie n-o auzi pe Paula Shriver, singura fată care mai lucra sâmbăta, intrând în biroul ei.

– Domnul Beaumont așteaptă să-ți vorbească, o anunță Paula. Norocoaso, adăugă ea în șoaptă atunci când Andrew se așeză pe unul din scaunele de lângă birou.

– Bună, Jo Marie.

– Andrew, spuse ea mirată, strângând cu putere stiloul pe care-l avea în mână. Cu ce te pot ajuta?

El își puse picior peste picior și un braț pe spătarul scaunului, dând impresia că este un bărbat ușor de abordat.

– Speram că-mi poți da câteva sugestii în legătură cu cea mai frumoasă lună de miere.

– Desigur. La ce te-ai gândit? Supărată, ar fi vrut să țipe la el pentru a se lămuri de ce-i face asta, dar se strădui să zâmbească și să pară indiferentă.

– Ce mi-ai sugera?

Ea își plecă privirea.

– Kelly mi-a vorbit de mai multe ori despre Hawaii. Știu că e singurul loc pe care-l vizitează cu plăcere.

El refuză propunerea ei scuturând ușor din cap.

– Am fost acolo de câteva ori. Speram să găsesc ceva mai puțin aglomerat.

– Poate vrei să mergi într-o croazieră. Sunt câteva vase care merg spre Caraibe, în Mediterana, sau poate te-ar încânta o călătorie de-a lungul coastei de vest a Canadei, până în Alaska.

– Nu, își scutură el din nou capul. Unde ai alege tu să mergi în luna de miere?

Jo Marie ignoră întrebarea lui, nedorind să-i răspundă.

– Am câteva broșuri pe care ți le pot da pentru a-ți face o idee. Cred că toate aceste excursii îi vor face plăcere lui Kelly. Când deschise sertarul biroului, realiză că Andrew o urmărea cu atenție. Se strădui să-l trateze cu o expresie strict profesională, dar încercarea ei n-a fost prea strălucită.

Nepăsător, el acceptă pliantele pe care i le oferi.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare. Să o formulez din nou?

Jo Marie clătină încet din cap.

– Nu sunt sigură că aș vrea să merg undeva, îi explică ea simplu. Nu în luna mea de miere. Nu când cel mai frumos oraș din lume este cel în care locuiesc. Eu aș vrea să petrec acea perioadă în liniște, împreună cu soțul meu. Vom putea călători mai târzui. Brusc, ochii lor se întâlniră și se priviră mult, parcă fără să mai respire. Dar eu nu sunt Kelly și ea este cea căreia trebuie să-i ceri părerea în legătură cu această călătorie.

Paula stătea în picioare și făcu un semn prin geamul biroului că era ora închiderii. Andrew o urmărea cu privirea.

– Închideți?

Jo Marie încuviință cu un semn din cap. Se simțea prost în prezența lui. Când rămânea singură cu el trebuia să treacă un adevărat test al prieteniei pe care-o avea pentru Kelly. Și în acest moment, Kelly pierdea... amândoi pierdeau.

– Da. Sâmbăta avem deschis numai dimineața.

El se ridică și lăsă pliantele pe colțul biroului ei.

– Atunci, hai să continuăm discuția la masă.

– Oh, nu, nu e necesar. Terminăm în câteva minute și Paula nu se supără dacă mai așteaptă puțin.

– Dar am câteva idei pe care vreau să le discut cu tine și s-ar putea să dureze o oră sau mai mult.

– Poate ar fi bine să revii într-o altă zi.

– Acum am timp, replică el enervat.

Jo Marie dorea din suflet să-l refuze. Era sigură că el își

dădea seama cât de dificil era totul pentru ea. Știa foarte bine care sunt sentimentele ei și le ignora deliberat.

– Este chiar atât de greu să accepți ceva care vine de la mine, Jo Marie? O întrebă blând. Chiar și o invitație la prânz?

– Bine, acceptă ea, supărată pe el și pe ea însăși. Dar nu stau mai mult de o oră. Mai am ceva de făcut.

El îi adresă o jumătate de zâmbet.

– Cum dorești, zise el conducând-o până la Mercedes.

Jo Marie era încordată și necomunicativă, în timp ce Andrew conducea prin traficul aglomerat. Opri pe o stradă de lângă cartierul francez și ocoli mașina pentru a-i deschide portiera.

– Am făcut rezervări la Chez Lorraine.

– Chez Lorraine? îl întrebă ea privindu-l surprinsă. Elegantul restaurant francez era faimos în New Orleans. Se zvonea că mâncarea era excelentă și foarte scumpă. Jo Marie visase întotdeauna să ia masa acolo, dar nu reușise niciodată.

– Este atât de bun precum se spune? întrebă ea, incapabilă să-și ascundă entuziasmul din voce.

– Ar trebui să judeci singură, îi răspunse el zâmbind.

O dată intrați, fuseseră conduși imediat la masă și li se aduseră listele pline de specialități franțuzești cu denumiri dintre cele mai ciudate. Neștiind ce gust au majoritatea mâncărurilor tradiționale, Jo Marie se resemnă cu ideea de a comanda brânză și pâine dulce.

– Ce ți-ar plăcea? o chestionă Andrew după câteva minute.

– Nu știu. Toate sună minunat. Închizând lista, o așeză pe masă și clătină bucuroasă din cap. Cred că voi regreta faptul că m-ai adus aici când mi-e atât de foame. Nu mâncase nimic la micul dejun și descoperise acum că o durea stomacul.

Andrew nu-și luă ochii de la listă.

– Îngrijorarea ta nu mă face să regret nimic, zise el ca și cum făcea un comentariu de complezență asupra vremii. Te-ai hotărât?

– Da... da, reuși ea să rostească cu greutate pentru că vor-

bele lui aveau un efect dezastruos asupra ei. Cred că voi încerca somonul, dar nu cred că ar trebui să pronunț ceva în franceză.

– Nu-ți face griji, voi comanda eu și pentru tine.

După cum intuise, chelnerul reapăru când erau gata să dea comanda.

– Doamna ar dori un grătar de somon afumat cu smântână, iar eu voi lua o friptură de rață rouenneză.

Cu o înclinare aprobatoare a capului, chelnerul în jachetă roșie dispăru.

Jo Marie îl privi, zâmbind încântată.

– Sunt impresionată, murmură ea în timp ce privea decorul provincial francez al restaurantului. Totul este așa cum îmi imaginam.

Mâncarea era fantastică. După câteva ezitări, Jo Marie rămase uimită cât de bine se înțelegea cu Andrew. Descoperise că era un bun ascultător și îi făcea plăcere să discute cu el despre familia ei.

– Așadar, tu ești singura fată.

– Este și un avantaj. Puteam juca chiar și fotbal american.

– Sper că într-o zi vei juca și cu mine. Întotdeauna mi-a plăcut maniera rapidă în care trebuie să te miști.

Ridicase furculița la jumătatea distanței dintre farfurie și buzele ei și rămase blocată, cu inima bătându-i nebunește.

– Am... am jucat numai cu frații mei.

Andrew chicoti.

– Pentru că tot vorbim despre familia ta, e greu de înțeles faptul că tu și cu Mark sunteți rude. Oh, îmi dau seama de aerul de familie, însă el este un tânăr foarte serios. Râde vreodată?

Jo Marie îi luă imediat apărarea, fără să omită nimic.

– Muncește din greu, face ture lungi. Mark a străbătut un drum lung pentru a ajunge la facultatea de medicină. Nu-i plăcea să caute scuze pentru fratele ei.

Andrew acceptă scuzele cu o grimasă.

– Are o mare povară pe umerii lui. Ce obține în afară de sănătate și poziție socială?

– Nu știu, răspunse ea cu sinceritate. Făcea observații aspre despre familia lui Kelly. Cred că banii ei îl făceau să se simtă nesigur. Nu avea nici un motiv; ea n-a făcut niciodată nimic care să-i provoace această atitudine. N-am înțeles niciodată asta.

Împingând farfuria goală, Jo Marie nu putea să nu recunoască faptul că-i plăcuse foarte mult mâncarea, poate mai mult ca la K-Paul's, în seara în care Kelly și Andrew își anunțaseră logodna. Dar mulțumirea nu i se citea și în ochi. Zăpăcită, își puse mâinile în poală. Era aici cu Andrew, luând prânzul, râzând și vorbind cu el, ceea ce nu era bine. Kelly ar fi trebuit să fie cea care să stea cu el la masă. Jo Marie nu avea dreptul să se bucure în acest fel de compania lui, din moment ce era logodit cu cea mai bună prietenă a ei. Realizând asta, își privi ceasul.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic, spuse scuturând din cap și evitându-i privirea, știind că el avea puterea să-i citească gândurile.

– Nu ai vrea să iei un desert?

Ducându-și mâna la stomac, Jo se înclină zâmbind.

– Nu mai pot, declară ea cu privirea plină de regret spre tava încărcată cu delicatese de patiserie franțuzească...

Chelnerul reapăru și deasupra capului ei plutea o conversație în limba franceză. Ca orice la Andrew, franceza lui era minunată.

Aproape imediat după aceea, chelnerul se întoarse cu o farfurie plină cu dulciuri, pe care o așeză în fața lui Jo Marie.

– Andrew, obiectă ea, o să mă îngraș.

– Am văzut că priveai cu jind la aceste bunătăți. Nu-i nici o problemă. Le meriți.

– Dar nu pot. Nu le pot mânca pe toate.

– Îți poți permite puțină grăsime în plus, rosti el cu o voce gravă în timp ce-i privea atent formele delicate.

– Sugerezi că sunt slabă?

– Vai de mine, zise el calm, clătinând din cap. Ce-ți mai place să te alinți. Uite, dă-mi farfuria. Eu voi fi acela care se va îngrășa.

– Să nici nu te gândești, îl contrazise ea râzând în timp ce înfigea furculița într-o felie de chec plină de ciocolată. După ce mâncă trei feluri de prăjituri gustoase, Jo Marie împinse farfuria.

– Mulțumesc, Andrew, murmură ea oftând. Mi-a plăcut mult mâncarea... și compania, dar nu mai putem continua, zise ea privind fix fața de masă.

– Jo Marie...

– Nu, lasă-mă să termin, îl întrerupse ea. Ar... ar însemna... s-o rănim pe Kelly și eu nu vreau să fac asta. Te rog, nu face situația mea mai dificilă decât este. Cu fiecare cuvânt pe care-l rostea, vocea îi devenea mai slabă și mai tremurată. Nu trebuia să-i fie atât de greu, inima îi plângea, dar nu putea altfel. Toate instinctele ei de femeie se trezeau în prezența lui, încât îi venea să țipe.

– Fă o excepție, Jo Marie, spuse el tandru. E ziua mea și nu aveam cu cine să mi-o petrec.

Nu avea cu cine... cuvintele lui sunau straniu. Erau pe un teren instabil și Jo Marie simțea cum se scufundă.

– La mulți ani, șopti ea.

– Mulțumesc.

Se ridicară în picioare și Andrew îi luă brațul și o conduse până afară.

– Vrei să te conduc acasă? o întrebă el când ajunseră lângă mașină.

– Nu, mă duc la Fundația Ecologică, zise ea înfundându-și mâinile în buzunarele fulgarinului.

– Ah, „Pământul Viitorului“?

Ea încuviință cu un semn din cap.

– Am nevoie de mai mulți voluntari în timpul sărbătorilor de iarnă.

Sprâncenele lui se ridicară într-o încruntare dezaprobatoare.

– Din câte-mi amintesc, sediul fundației se află într-o clădire de la periferia orașului. Ești sigură că poți...

– Mă descurc, îl asigură ea făcând o mișcare de retragere. Îți mulțumesc încă o dată pentru prânz. Sper să ai o zi minunată, îi ură ea după care se îndreptă repede spre cea mai apropiată trecere de pietoni.

Jo Marie deveni neliniștită când își ridică ochii spre cerul înnorat. Nori negri grei se îngrămădeau unul în altul și ploaia nu va întârzia să cadă. Totul părea să se îndrepte împotriva ei. Cerul căpătase culoarea ochilor lui Andrew și avea impresia că el îi urmărește fiecare mișcare. Se întrebă, speriată, dacă va scăpa vreodată de el... și ce era mai rău, dacă își dorea asta cu adevărat.

*

* *

Sediul fundației se afla chiar lângă docuri, astfel că îngrijorarea lui Andrew era motivată. Era o zonă în care aveau loc tot felul de crime. Jo Marie plănuise să vină aici și să plece înainte de căderea întunericului.

– Vă pot ajuta cu ceva? o întrebă omulețul mic, cu păr roșcat, care stătea la biroul de la intrare. O privea ciudat, arcuindu-și sprâncenele stufoase.

– Bună ziua, spuse ea întinzând mâna. Eu sunt Jo Marie Early. Dumneata ești Jim Rowden, nu-i așa?

Jim tocmai se mutase cu serviciul din zona centrală a orașului și acum era managerul unei organizații nonprofit.

Jim ocoli biroul masiv de stejar.

– Da, acum îmi amintesc. Ai organizat demonstrația de protest, nu-i așa?

– Da, am participat și eu.

– Ai fost una dintre cei câțiva care au mărșăluit ore întregi prin ploaia rece.

– Fratele meu a insistat că nu avea nici un sens să continuăm, însă totul s-a dovedit a fi cu folos, îi explică ea râzând. Am venit deoarece ați spus că aveți nevoie de voluntari luna aceasta.

– Bați la mașină?

– Destul de bine. Sunt agent turistic.

– Nu-ți face griji, nu-ți voi da nici un test.

Jo Marie râse.

– Apreciez mai mult decât îți închipui acest lucru.

Petrecuse multe după-amiezi bătând la mașină replici personale la sarcinile pe care grupul le primise după demonstrația din fața Hotelului Rose. În concluzie, grupul fusese lăudat pentru succes și acum plănuise alte campanii și proiecte. La patru și jumătate, Jo Marie puse husa peste mașina de scris și așeză scrisorile pe biroul lui Jim pentru ca acesta să le semneze.

– Dacă ai putea veni de trei ori pe săptămână, îi spuse Jim, ne-ai fi de mare ajutor.

Plecă peste cinci minute, simțind că face un lucru bun petrecându-și timpul liber aici. În preajma Crăciunului părea mult mai ușor să dai o mână de ajutor, dar recunoștea că avea anumite interese. Dacă era ocupată, nu mai avea timp să se gândească la sentimentele ei față de Andrew.

Făcuse toate cumpărăturile pentru Crăciun, dar în drum se opri la o librărie. După ce avusese mintea ocupată toată după-amiaza, acum gândurile continuau să i se îndrepte spre Andrew. Astăzi era ziua lui de naștere, iar ea dorea să-i ofere un cadou care să-i dezvăluie sentimentele pe care i le purta. Inima îi era plină de mulțumire. Dacă n-ar fi existat el, n-ar fi știut niciodată că visele pot deveni realitate și că poveștile de dragoste nu sunt numai pentru adolescenți.

Găsi cartea pe care o căuta. O carte voluminoasă, cu coperta aurie, care prezenta istoria New Orleansului. Numai câteva orașe din lume erau înconjurate de atâta romantism. În carte

erau prezentate și o serie de fotografii rare ale arhitecturii specifice orașului, grădini, sculpturi, lucrări în metal și cimitire. Îi va plăcea cartea aceasta, așa cum îi plăcea și ei. Jo Marie strânsese mult timp banii necesari. Volumul nu era doar o raritate, ci și o carte extrem de scumpă. Pentru că proprietarul librăriei o cunoștea, făcuse câteva aranjamente pentru ca ea s-o obțină. Asta pentru că nu găsise alt cadou care să-i facă plăcere lui Andrew. Își făcuse socotelile și își dăduse seama că-i mai rămâneau puțini bani, dar i se părea că nu face decât un mic sacrificiu.

Strângând cartea la piept, Jo Marie se grăbi să se îndrepte spre casă. Nu avea dreptul să-i facă un cadou lui Andrew, dar nu din cauza asta își făcea griji. Îi aducea numai o mulțumire pentru tot ce făcuse el pentru ea.

Ploaia torențială udase complet asfaltul în momentul în care Jo Marie cobora din autobuz. Respirând greu în timp ce ținea strâns volumul împachetat în hârtie fină, alergă repede spre casă și împinse cheia în broasca mare de la intrare. Încă o dată scăpase ca prin minune de o udătură până la piele.

Agățând impermeabilul în cuier, Jo Marie își scoase pantofii și încălță papucii moi și călduroși.

Kelly va sosi foarte curând, își zise ea, și eu habar nu am ce-i voi spune. Trebuia să dea o explicație pentru că-i făcea un cadou logodnicului ei. Nu se putea gândi la nimic plauzibil și păși prin cameră cu mintea goală. Era important pentru ea ca Kelly să înțeleagă, însă pentru asta trebuia să găsească o justificare care să n-o pună în dificultate. Nu dorea să strice prietenia dintre ele.

Cum colega ei de apartament nu revenea de la spital până la ora șase, Jo Marie își pregăti o masă ușoară, după care se întoarse în living pentru a urmări știrile. Kelly telefona de obicei atunci când întârzia. Cum acest lucru nu se întâmplase, începuse să-și facă griji. Poate că o așteptase Andrew și acum plecaseră să ia cina împreună. Doar era ziua lui; era

normal s-o sărbătorească împreună cu logodnica lui. Fără să-și dea seama, începuse să fie geloasă, iar durerea pe care-o simțea o făcea să nu mai poată respira. Era chiar șocată de ceea ce simțea. Încetează, își spuse ea. N-ai dreptul să ai astfel de sentimente. Andrew îi aparține lui Kelly, nu ție.

Era plină de durere și confuzie când auzi soneria de la ușă. Probabil era Mark, însă pentru prima dată de când își amintea, Jo Marie nu era în stare să facă față unei discuții cu fratele ei mai mare. În seara asta voia să fie singură cu gândurile ei.

Dar nu era Mark.

– Andrew, rosti ea plecându-și repede ochii în pământ pentru ca el să nu-i vadă expresia răvășită.

– Kelly este gata? o întrebă el punând un picior pe pragul ușii. Vom lua masa cu mama mea.

– N-a venit încă de la spital. Dacă vrei, pot suna acolo să văd ce o reține.

Așadar, ieșeau împreună în seara asta, își zise ea. Reuși cu succes să-și stăpânească sentimentul de gelozie cu care se luptase și mai devreme.

– Nu-i nevoie, am venit mai devreme. Dacă nu te superi, o voi aștepta.

– Te rog, intră și ia loc. Prefăcându-se indiferentă, îi arătă locul ei preferat. Sunt sigură că va sosi repede.

Era îmbrăcat într-un costum de stofă gri care estompa puțin musculatura lui atletică.

Ținându-și mâinile încrucișate la piept, Jo Marie aproape uită să-și controleze sentimentele dureroase în timp ce-l urmărea cum se așază.

– Dorești o ceașcă de cafea?

– Te rog.

Bucuroasă că scăpase din living, Jo Marie se grăbi spre bucătărie și luă două cești mari din bufet. Îi fusese și așa destul de greu să petreacă o mare parte a după-amiezii în compania lui Andrew. Dar i se părea o situație imposibilă să fie singură

cu el în apartament. Tensiunea dintre ei era insuportabilă. Chiar și acum, când se aflau separați de un perete, îi era greu să-și stăpânească pornirile. Dorea din tot sufletul să-l atingă. Să-l strângă în brațe. Să simtă din nou, măcar o dată, buzele lui peste ale ei. Voia să știe dacă ceea ce se întâmplase în urmă cu atâtea luni fusese adevărat.

– Jo Marie, rosti încet Andrew chiar din spatele ei.

Inima începu să-i bată mai repede. Îi citise gândurile și acum venise lângă ea? Degetele i se agățaseră de colțul mesei și nu avea de gând, pentru nimic în lume, să se întoarcă spre el.

– Ce-i asta? o întrebă el cu blândețe.

Privind peste umăr, văzu că Andrew ține în mână cartea pe care i-o cumpărase mai devreme. Mâinile începură să-i tremure când turnă cafeaua în cești.

– Este o carte despre istoria New Orleansului. Am găsit-o într-o librărie și... vocea îi tremura mai rău decât mâinile.

– Lângă carte am găsit un plic adresat mie.

Jo Marie așeză la locul lui vasul filtrului de cafea.

– Da... știam că ți-ar plăcea și doream să ți-o ofer drept cadou de ziua ta. Se opri chiar în clipa în care ar fi vrut să-i spună că era un lucru care dorea să-i amintească de ea. Am auzit la știri că... Hotelul Rose este în reparații și că ai investit mult în el. Se întoarse încet, ținând mâinile la spate. Mi-am dat seama că nu-ți pot cumpăra un lucru pe care tu să nu-l ai deja. M-am gândit că această carte e singurul lucru pe care aș putea să ți-l ofer... Se opri din cauza vocii care-i devenise șoaptă.

Buzele lui zâmbiră când deschise plicul și citi cartonașul scris de ea.

– „Pentru Andrew, în semn de apreciere pentru tot." Deschise cartea și o răsfoi apreciativ. Pentru tot, Jo Marie?

– Pentru generozitatea ta în privința hotelului și pentru gestul frumos de a-mi oferi o rochie de seară și...

– Pentru seara carnavalului? o întrebă el apropiindu-se de ea.

Jo Marie simțea că-i crește temperatura și că obrajii i se îmbujorează.

– Da, și pentru asta. Nu putea nega însemnătatea celor câteva clipe pe care i le dăruise. Nu putea nega nici dorința pe care o vedea în ochii lui când îi privea buzele. Uimită, Jo Marie observă cum ochii cenușii ai lui Andrew capătă nuanța unei mări furtunoase.

Nu mai exista nimic între ei în afară de dorința de a se atinge pe care n-o mai putea ține în frâu. Fu cuprinsă de pasiune când Andrew o strânse în brațe și când îi simți corpul lipit de al ei.

– Nu te-ai întrebat niciodată dacă ce am trăit în seara aceea a fost adevărat? o întrebă el șoptindu-i în păr.

– Da, de mii de ori. Se simțea bine în brațele lui și n-ar mai fi dorit să-i dea drumul vreodată. Mâinile ei îi mângâiau tandre umerii. Degetul lui arătător îi ridică bărbia și inima îi tresări când se uită în ochii lui.

– Jo Marie, șopti el pasionat, după care se aplecă asupra ei și-i privi buzele cu nemărginită tandrețe.

Buzele ei tremurau în așteptare. Încet, Andrew îi acoperi buzele cu ale lui. Simți o plăcere imensă și se agăță cu toată puterea de el. Sărutul lui era plin de dorință și ea îi răspundea parcă ghidată de buzele lui.

Sentimentele ei, mângâierile, gustul buzelor lui, nu avuseseră nici un sens până când Jo Marie nu-i simți mușchii încordați când o strânse mai tare în brațe ca să-i simtă trupul lipit de corpul lui, încât nici nu mai putea respira. Dar nici nu-i păsa.

Sărutul sporea repede pasiunea pe care-o simțea și el se opri pentru a-și îngropa fața în părul ei.

– A fost adevărat, șopti el emoționat. Ah, iubita mea Florence Nightingale, acum a fost chiar mai bine decât îmi aminteam.

– Mi-a fost teamă de asta, spuse ea zâmbind cu tristeţe, în timp ce lacrimi fierbinţi îi curgeau pe obraji. Viaţa era plină de dezamăgiri şi regăsindu-l acum pe Andrew era mult mai îndurerată.

El îi şterse tandru lacrimile de pe faţă.

– Nu trebuia să las să se întâmple asta.

– Nu e vina ta, zise Jo Marie acceptând partea ei de vină. Încă mai dorea din tot sufletul ca el s-o sărute. Nu... nu va trebui să se mai repete. Dacă vor trebui să renunţe unul la altul, ea va fi cea care va face primul pas. După mulţi ani în care fusese prietena cea mai bună a lui Kelly, îi datora loialitate.

Se depărtară unul de altul, însă mâinile lui îi strângeau umerii ca şi când nu putea să se despartă complet de ea.

– Îţi mulţumesc pentru carte, zise el cu o voce emoţionată. O voi preţui mereu.

Soneria de la uşă o făcu pe Jo Marie să se simtă vinovată. Kelly o va privi o singură dată şi îşi va da seama ce s-a întâmplat. Obrajii i se înroşiră.

– Jo Marie! strigă Kelly cu vocea ei răsunătoare.

Andrew ieşi din bucătărie lăsându-i lui Jo Marie un timp preţios ca să-şi revină.

– Oh, Dumnezeule, ai venit deja, Drew! Îmi pare rău că am întârziat. Dar am atâtea să-ţi spun.

Ducând mâna la gură, Jo Marie îşi înăbuşi suspinele şi se rezemă repede de un perete al bucătăriei, simţind nevoia să se agaţe de ceva ca să nu cadă.

Capitolul 5

– Te simți bine? o întrebă Andrew care se întoarse în bucătărie ținându-se de tâmple. Arăta ca un bărbat care a ajuns la capătul puterilor și părând pe jumătate fericit, pe jumătate nefericit. Mâinile lui se îndreptară spre ea ca și cum stătea în cumpănă și nu reușea să se decidă dacă s-o strângă din nou în brațe sau s-o lase în pace.

– Da, încuviință ea cu voce slabă. Pleacă, te rog. Nu vreau să mă vadă Kelly. Nu așa, îi spuse ea, cu obrajii palizi plini de lacrimi și cu ochii plini de suferință. Kelly era inteligentă și-i va fi de-ajuns o privire ca să-și dea seama ce s-a întâmplat.

– O voi lua de aici de îndată ce se va schimba, șopti Andrew blând, privind-o cu ochii lui cenușii îngrijorați. N-am vrut să se întâmple asta.

– Știu, spuse ea făcându-l să plece cu un gest grăbit. Te rog, pleacă.

– Vorbim mâine.

– Nu, spuse ea cu hotărâre, ascunzându-și durerea.

Nu mai voia să-l vadă. Tot ce s-a întâmplat azi a fost o greșeală. Trebuia să-l evite pe Andrew, din cauza senti-

mentelor ei. Însă Jo Marie realiză că acel sărut fusese inevitabil. Clipele magice din noaptea carnavalului le cereau parcă să-și verifice senzațiile pe care le trăiseră. Amândoi speraseră că acea noapte din februarie fusese imaginară, rezultatul farmecului sărbătorii. Acum, descoperiseră uimiți că totul fusese real. De acum înainte, își promise Jo Marie, îl va evita pe Andrew. Se va apăra de el prin orice mijloace.

– Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți, se auzi vocea fericită a lui Kelly din camera ei. Arăt bine?

– Ești minunată, ca întotdeauna.

Jo Marie spera ca ea să nu-și dea seama de nota indiferentă din vocea lui Andrew.

– N-ai să ghicești niciodată cu cine am vorbit timp de o oră.

– Poate ai să-mi spui până când ajungem la mama, răspunse sec Andrew.

– Drew? Vocea lui Kelly nu mai era la fel de entuziasmată. Nu te simți bine? Ești foarte palid.

– Mă simt bine.

– Poate că ar trebui să anulăm cina. N-am să mă supăr.

– Nu există nici un motiv ca s-o dezamăgim pe mama.

– Drew? repetă Kelly nehotărâtă.

– Ești gata? o întrebă el cu un ton hotărât, care nu suferea nici o amânare.

– Dar voiam să vorbesc cu Jo Marie.

– O poți suna după cină, răspunse Andrew scurt, îndreptându-se spre ușa de la intrare.

Ușa se închise un minut mai târziu și degetele lui Jo Marie se descleștau de colțul bufetului de care se agățase până atunci. Andrew și Kelly erau logodiți și aveau de gând să se căsătorească. Astăzi era ziua lui și o luase pe Kelly pentru a cina cu familia lui. Iar ea îi furase un sărut în bucătărie. Îi răspunsese cu tot trupul ei, cu pasiune nestăvilită.

Poate că și-ar fi putut justifica reacțiile dacă Kelly n-ar fi fost

atât de fericită și entuziasmată. Prietena ei intrase în apartament bucuroasă, fericită să-l vadă și să-i vorbească lui Andrew.

Seara i se păru interminabilă și adormi foarte greu, răsucindu-se pe o parte și pe alta, mult timp după întoarcerea lui Kelly. Pe la mijlocul nopții, aprinse veioza de pe noptieră și dădu la o parte păturile moi. Turnându-și un pahar de lapte, Jo Marie se rezemă de bufetul din bucătărie și îl bău cu înghițituri mici, în timp ce gândurile ei erau confuze și triste. Nu o putea ruga pe Kelly s-o ierte pentru ceea ce se întâmplase, fără s-o rănească și probabil fără să-i piardă pentru totdeauna prietenia. Singura persoană vinovată era ea însăși.

Întorcându-se în pat, Jo Marie se întinse pe spate și își puse mâinile pe față. Razele lunii luminau pereții și proiectau parcă imagini dintr-un film mut.

*

*   *

Nefericită, Jo Marie își evită colega de apartament și se prefăcu ocupată cu vizite la alți prieteni. Dar nu se liniștise și era îngrijorată de faptul că se gândea mereu la Kelly și la Andrew. Ceea ce se întâmplase nu se va mai repeta. Trebuia să fie puternică.

Jo Marie nu-și văzu colega de apartament până luni dimineața. S-au întâlnit în bucătărie când ea își turna suc de grepfrut într-un pahar.

– Bună dimineața, zise Jo Marie zâmbind cam forțat.

– Bună, străino. Ți-am simțit lipsa în ultimele zile.

Mâna lui Jo Marie tremură pe paharul cu suc când se rugă în gând ca prietena ei să n-o întrebe nimic despre seara de sâmbătă... Kelly știa că ea fusese acasă, pentru că Andrew nu avea cum să intre altfel.

– Mi-a fost dor de tine, continuă Kelly. Se pare că nu mai

avem timp să stăm de vorbă. Și acum că vei face muncă voluntară la fundație, aproape că nu ne vom mai vedea. Muncești prea mult.

– Întotdeauna lucrurile se complică de sărbători, spuse Jo simțind cum îi îngheață inima și evitând privirea prietenei sale.

– Știu, de aceea voi munci și eu mult săptămâna asta, iar Drew are multe de făcut pentru petrecerea de la companie. Apropo, mi-a sugerat să stăm împreună sâmbătă noaptea și să vorbim.

– Toată noaptea? repetă Jo Marie ca o placă și respirând greu. Era ultimul lucru pe care-l dorea.

– Nu pare lipsit de sens, ce crezi? Putem să stăm treze toată noaptea și să discutăm așa cum făceam altădată. Kelly avea o privire indiferentă când unse pâinea prăjită cu unt și își turnă o ceașcă de cafea. Drew are multe griji și va fi tot timpul la birou. Din câte am înțeles, nu va merge în altă parte decât la petrecerea de Crăciun a companiei.

Sperând să-și ascundă stânjeneala, Jo Marie își luă paharul și îl puse în chiuvetă, însă o senzație de greață îi invadă stomacul. Îi promisese de altfel lui Kelly că o va ajuta să facă față la petrecere și acum încerca să găsească un pretext să se scuze, fără a trezi vreo suspiciune.

– M-am gândit la petrecerea lui Andrew și sinceră să fiu, n-aș vrea să merg...

– Nu spune asta. Vei merge! o întrerupse speriată Kelly. În nici un caz nu voi merge fără tine. Ești cea mai bună prietenă a mea, Jo Marie Early, și vreau să te am lângă mine. În afară de asta, știi cât de mult urăsc petrecerile.

– Dar ca soție a lui Drew trebuie să faci față tuturor îndatoririlor tale. Eu nu voi fi întotdeauna prin preajmă...

Pe fața prietenei sale apăru un zâmbet misterios.

– Știu, de aceea este atât de important să te am alături acum.

– Se pare că nu ai avut nevoie de mine joi seara.

Kelly o privi exasperată.

– Mie-mi spui? M-am simțit extrem de stânjenită fără tine.

Jo Marie avea impresia că Mark petrecuse tot atâta timp cu Kelly ca și ea. De fapt, fratele ei petrecuse majoritatea serilor împreună cu prietena ei. Mark era cel pe care-l dorea Kelly, nu pe ea. Dar nu putea s-o convingă că așa stăteau lucrurile. Jo Marie era sigură că nu va recunoaște.

– Mă voi mai gândi, promise Jo Marie. Dar, sincer vorbind, nu cred că ar fi bine ca eu să mă aflu acolo.

– Trebuie să vii, spuse Kelly supărată, arătând de-a dreptul nefericită. M-aș simți extrem de prost singură printre atâția oameni străini cu care va trebui să conversez. Ochii lui Kelly o rugau din tot sufletul. Am promis că nu te voi mai ruga nimic altceva, niciodată. Spune că vei veni. Te rog, Jo Marie, fă acest ultim lucru pentru mine.

Între ele se lăsă o liniște apăsătoare, iar Jo Marie se simțea acum mai vinovată ca niciodată. Kelly părea atât de sigură că prietena ei n-o poate refuza. Așa cum Kelly îi reamintise, ea era cea mai bună prietenă a ei.

– Bine, bine, acceptă Jo, însă nu fără tristețe. Dar nu-mi face deloc plăcere.

– Nu-ți va părea rău, îți promit, zise Kelly zâmbind din nou cu un aer misterios.

Jo Marie oftă descumpănită și respiră adânc ieșind din bucătărie. Oprindu-se la cuier, își luă balonzaidul.

– Ah, Kelly, nu uita că săptămâna asta voi zbura spre Mazatlan. Jo Marie era hotărâtă să facă un tur de recunoaștere a orașului turistic mexican. Fusese acolo de mai multe ori, împreună cu alți agenți de turism din oraș și stătuse la pensiunea Riviera Del Sol. Luxosul hotel era sponsorizat de o firmă care spera să atragă agenții de turism și să creeze facilități pentru clienții lor. Jo Marie obișnuia să facă altfel de călătorii cam de două ori pe an. Aceasta fusese

plănuită cu luni în urmă și se gândi că picase chiar la momentul potrivit. Avea nevoie de o evadare, avea nevoie să nu-i mai vadă pe Andrew și pe Kelly. Se gândea plină de speranță că atunci când se va întoarce, viața ei va reveni la normal.

– Asta e săptămâna cu pricina? întrebă Kelly scoțând capul pe ușa bucătăriei. A sosit deja?

– Mă poți duce până la aeroport, nu-i așa?

– Sigur că da, îi răspunse Kelly absentă. Dar dacă eu voi fi ocupată, te va conduce Drew.

Jo Marie simți un junghi în inimă.

– Nu, refuză ea repede.

– Nu este nici un deranj.

Dar eu mă voi simți prost, își spuse Jo Marie cu sufletul îndurerat, în timp ce-și încheia nasturii balonzaidului. Dacă prietena ei nu va fi acasă când va trebui să plece spre aeroport, îl va suna pe Mark sau va lua un taxi.

– Sunt sigură că Drew nu se va supăra, repetă Kelly.

– Voi întârzia diseară, îi răspunse Jo ignorând oferta prietenei sale. Nu putea înțelege de ce Kelly dorea ca ea să fie împreună cu Andrew. Însă erau multe lucruri pe care nu le înțelegea încă. Fără a privi înapoi, Jo Marie ieși din apartament.

Așteptând autobuzul în stația din fața casei ca să ajungă la serviciu, Jo Marie nu mai simți nici un sentiment de vinovăție. Fusese sinceră când încercase să scape de invitația lui Kelly la petrecere. Dar nu reușise s-o scoată la capăt cu prietena ei, poate numai dacă ar fi jignit-o. Își amintea mereu că trebuia s-o vadă pe Kelly în fiecare zi împreună cu Andrew și ura acest lucru, pentru că viața ei nu mai era liniștită ca înainte.

Cele două colege ale ei erau deja la birou când ajunse ea.

– Ai un mesaj, o anunță Paula. Cred că e de la același tip care te-a reținut sâmbătă. Știi, am început să cred că te ascunzi de mine. Unde ai întâlnit un bărbat minunat ca acesta?

– Este logodit, o informă ea pe un ton prefăcut dezinteresat.

– Adevărat? se miră Paula întorcându-se cu scaunul pe roți

spre biroul lui Jo Marie. Nu mă poți păcăli. Arată ca și cum te-ar plăcea foarte mult, asta e părerea mea. De fapt, te privește ca un bărbat flămând care se uită la o friptură apetisantă.

– Paula! exclamă Jo Marie încercând să salveze aparențele aranjând hârtiile de pe birou și râzând forțat. Este logodit cu colega mea de apartament.

Paula ridică din umeri mirată și se plimbă cu scaunul pe roți înapoi spre biroul ei.

– Dacă spui tu… zise ea privind-o cu un aer neîncrezător.

Jo Marie citi mesajul care conținea numărul lui Andrew de la birou și rugămintea de a-l căuta imediat cum ajunge la serviciu. Mototolind bilețelul roz, îl aruncă în coșul de gunoi de lângă biroul ei. Era nevoită să meargă la petrecere, însă nu avea de gând să meargă mai departe. Iar în ceea ce-l privește pe Andrew, avea intenția ca de acum încolo să-l evite.

Departe de a se grăbi spre casă după program, Jo Marie luă masa la o micuță cafenea din apropierea agenției. De aici plecă la Fundația Ecologică.

Era foarte devreme când ajunse în fața ușii biroului. Fundația își avea sediul la etajul al doilea al unei clădiri din port, în cea mai rău famată parte a orașului. Jo Marie se hotărâse să ajungă mai devreme decât trebuia și nu avusese de gând să se plimbe până acolo. De când plecase de la agenție se întrebase ce altceva mai bun avea de făcut. Îi era teamă ca Andrew să n-o aștepte la apartament. Nu-i răspunsese la mesaj și acum probabil că el aștepta o explicație.

Jim Rowden, șeful biroului și purtătorul de cuvânt al fundației, vorbea la telefon când Jo Marie ajunse. Se așeză tăcută pe scaunul de la biroul din partea opusă lui și îl privi peste teancul de scrisori și note care trebuiau dactilografiate. Când scoase husa de pe mașina de scris, observă o umbră care se mișca în afara geamului opac de la intrarea în birou.

Se opri și privi atentă, observând că este un bărbat brunet, cu o pălărie de fetru în vârful capului. Hainele îi erau

zdrențuite și răsuflarea îi mirosea urât, a băutură. Se oprise la ușa biroului alăturat lor.

Ochii lui îi întâlniră brusc pe ai ei și își strânse repede balonzaidul peste corpul slab.

– Ai de gând să mă dai afară? o provocă el imediat.

Jo Marie ezită să răspundă. Dacă-i spunea să plece, va găsi o altă clădire în care să-și petreacă noaptea. Pe de altă parte, dacă i-ar fi oferit bani, era sigură că nu-i va folosi pentru a dormi civilizat la noapte.

– Ei bine? o provocă el din nou.

– Nu voi spune nimănui nimic, îi răspunse ea într-un târziu. Dar mergi până la capătul coridorului, pentru ca nimeni să nu te zărească.

O privi foarte surprins și, îmbunat, rămase încremenit câteva clipe, după care se înfășură din nou în zdrențe și se întoarse ca să străbată coridorul cu pași nesiguri. Era greu să-ți închipui că există oameni ca el dacă nu l-ai fi avut în față. Un zâmbet împăcat îi apăru pe față lui Jo când se întoarse la birou după ce închise ușa.

Jim închise telefonul și-i zâmbi încurajator.

– Ce-ai spune dacă ți-aș propune o ședință diseară?

– Nici o problemă, răspunse ea entuziasmată.

Era vorba despre un grup de oameni de afaceri din oraș. Jim îi relată faptele care dovedeau existența unui proiect de acaparare a zonelor verzi din oraș. Îi prezentă cazul simplu, fără exagerări, fără să se arate emoționat. Mai mult, îi răspunse sincer la întrebări, definind diferența dintre clădirile care întruchipau viitorul și încercând să accentueze că trebuiau să existe unele legături cu trecutul. Jo Marie era impresionată și studiind dovezile prezentate de el, înțelese că și oamenii de afaceri ar fi fost afectați în aceeași măsură de proiect.

– Te voi conduce până la stația de autobuz, îi spuse Jim o oră mai târziu, după întoarcerea de la ședință. Nu-mi place deloc

ideea să stai singură în stația aceea pustie. Voi merge cu tine.

Jo Marie nu se gândise deloc la această variantă.

– Mulțumesc, apreciez gestul.

Mâna lui Jim o prinse de cot când ajunseră pe strada următoare, mai lăturalnică și mai întunecată. Vocea lui Jim era liniștitoare, iar Jo Marie își spuse că l-ar fi putut asculta toată noaptea. Felinarele care luminau slab prin ceață o făceau să se gândească ce-ar fi făcut dacă Jim n-ar fi fost lângă ea. Dar mergând alături de el se trezi făcând observații despre vreme și râzând de umorul lui subtil.

– Cum ai intrat în această afacere? îl chestionă ea.

Jim Rowden era o ființă inteligentă și sensibilă, care ar fi avut succes în orice domeniu. Ar fi scos de două sau de trei ori mai mulți bani în lumea afacerilor decât primea de la această fundație. La prima vedere, Jim nu era genul de bărbat care ar fi dorit să amețească o femeie folosindu-se de faptul că arăta bine sau prin manierele lui încântătoare. Dar era unul din rarele exemple de bărbați cu bun-simț. Jo Marie nu cunoscuse niciodată pe cineva ca el și îl admira foarte mult.

– Sunt foarte nou la această fundație, recunoscu el, și cu siguranță nu este ceea ce așteptam sau ceea ce aș vrea să fac cu viața mea, mai ales de când am părăsit colegiul din cauza ratării examenului de absolvire la biologie. După aceea, am lucrat ca funcționar la stat, însă slujba actuală îmi oferă șansa de a fi eu cel care decide, de a-mi exprima punctul de vedere și de a apăra binele, doar mi-ai auzit discursul.

– Da, l-am ascultat și-l găsesc minunat.

– Ai idei asemănătoare cu ale mele, Jo Marie. Sper să te am prin preajmă cât mai mult timp.

Jo Marie privi lung strada goală, întrebându-se cât timp va mai aștepta autobuzul. Nu voia ca discuția lor să se termine. Când observă umbra prelungă ce amintea de un Mercedes

oprind la stopul din fața lor, Jo Marie simți cum inima i se oprește și cum i se înmoaie genunchii.

Andrew sări practic din scaunul șoferului.

– Ce faci aici la ora asta? o întrebă el pe un ton răstit.

– Ce doriți? întrebă Jim făcând un pas în față când văzu că Jo Marie nu schițase nici un gest.

Andrew îl ignoră pe Jim, privind-o cu ochi care o înghețau.

– Te caut de o oră.

– De ce? îl întrebă Jo Marie, ridicând bărbia ca pentru a se apăra. De când te interesează ce fac sau cu cine îmi petrec timpul?

– Am făcut din asta o preocupare.

– E vreo problemă, Jo Marie? o întrebă Jim făcând un pas înapoi.

– Absolut nici una, îi răspunse ea, încrucișându-și brațele la piept.

– Kelly era îngrijorată de moarte, se răsti Andrew la ea. Acum îți sugerez să te urci în mașină și să mă lași să te conduc acasă înainte... Lăsă fraza neterminată și respiră adânc. Îmi cer scuze, nu am dreptul să vin astfel după tine, continuă el deschizând portiera și înconjurând Mercedesul. Sunt Andrew Beaumont, se prezentă el întinzând o mână spre Jim.

– De la firma Delta? întrebă Jim cu ochii măriți de uimire. Eu sunt Jim Rowden. Abia așteptam să vă întâlnesc ca să vă mulțumesc personal pentru ce ați făcut cu Hotelul Rose.

– Mi-a făcut plăcere să dau o mână de ajutor.

Când Andrew se hotăra să pară un tip fermecător, aveai impresia că este numai lapte și miere, își spuse Jo Marie. N-ar fi crezut că există vreo ființă care să nu fie vrăjită de această mască prefăcută. Ea fusese sub această vrajă și acum o recunoștea mult mai ușor. Într-un fel, își dăduse însă seama că nu întotdeauna se purta așa. Andrew nu se prefăcuse în noaptea carnavalului, era convinsă.

– Jo Marie întârziase acasă și din fericire mi-am adus

aminte că a spus ceva despre munca voluntară la fundație. Kelly m-a întrebat dacă pot veni până aici să te caut. Este de înțeles cât de îngrijorați eram de faptul că vei aștepta și vei lua singură autobuzul la această oră târzie din noapte.

– Trebuie să recunosc că și eu îmi făceam griji, spuse Jim făcând un pas înainte, spre Jo Marie. De aceea mă și aflu aici.

Cum Andrew deschisese portiera din partea dreaptă a mașinii, Jo Marie întoarse capul spre el și-l privi furioasă când se așeză pe scaunul de pluș catifelat.

– Ne vedem marți, îi spuse ea lui Jim.

– Distracție plăcută în Mexic, îi răspunse acesta înainte să se întoarcă și să se îndrepte spre biroul lui. Un vânticel rece începuse să adie și Jim își înfășură fularul în jurul gâtului când traversă strada.

Andrew nu spuse nimic când urcă în mașină și introduse cheia în contact, după care verifică poziția oglinzii retrovizoare și demară.

– Nu mi-ai răspuns la telefon, zise el când opri la un semafor și o privi cu magneticii lui ochi cenușii.

– Nu, îi răspunse ea în șoaptă, rugându-se ca el să nu-și dea seama cât de mult o afecta simpla lui prezență.

– Nu-ți dai seama cât de important era să vorbim?

– Nu! aproape țipă ea. Când ochii li se întâlniră, Jo Marie realiză speriată că între ei nu erau decât câțiva centimetri. Privirea lui Andrew se concentrase asupra buzelor ei și cu un efort imens ea reuși să se întoarcă și să se uite pe fereastră. Nu vreau să mai vorbesc cu tine, continuă ea vârându-și mâinile tremurânde în buzunare. Nu mai avem nimic să ne spunem, adăugă, înciudată de tonul plin de emoție al vocii ei.

– Jo Marie, îi rosti el numele pe un ton atât de blând încât nu era sigură că fusese pronunțat de el.

Se întoarse spre el, crezând că ar putea să scape de hipnoza ochilor lui acum negri din cauza întunericului, dar îi era imposibil.

– Vei veni la petrecerea mea?

Ar fi dorit să-i explice că nu putuse lua de una singură o hotărâre – pentru că nu dorea să meargă – însă numai privindu-l realiză că el înțelesese deja. Nu mai era nevoie de cuvinte.

– Se pare că vom avea de înfruntat o perioadă grea.

Părea să-i spună că toate sentimentele se liniștesc în timp, însă Jo Marie avea îndoieli că așa se va întâmpla și între ei.

– Vei veni? o întrebă el din nou, cu blândețe.

Ea înghiți în sec. Nu-și dăduse seama cât de nervoasă este până când încercând întruna să-l evite, simți cum o doare capul.

– Da, voi... fi și eu la petrecere, spuse ea vorbind încet din cauza respirației precipitate.

– Și vei purta rochia pe care ți-am făcut-o cadou?

Se trezi înghițind în sec, incapabilă să rostească vreun cuvânt.

– Mi te-am închipuit alergând în brațele mele îmbrăcată în rochia aceea, adăugă el cu vocea tremurândă, după care întoarse capul ca și cum regreta că-i spusese.

Pentru ea, simplul fapt de a se afla împreună cu el în spațiul mic al mașinii era o adevărată tortură. Își înfundase mâinile și mai adânc în buzunare. Jo Marie habar nu avea cum va face să-l evite pe Andrew în vreme ce Kelly părea să-i atragă pentru a fi mereu împreună... Dar trebuia s-o facă pentru a avea conștiința împăcată...

*

*   *

Călătoria ei de respiro până la Mazatlan se terminase mult mai repede decât se așteptase. Veni și ziua de sâmbătă și Kelly, împreună cu Jo Marie au fost conduse la vila lui Andrew, o copie fidelă a unei case antebelice.

Rochia primită de la el atârna pe umeraș în șifonierul mare pe care-l va împărți cu Kelly. Prietena ei se lungise pe una din laturile patului imens și o privea fericită.

– Nu e extraordinar locul acesta?

Jo Marie nu-i răspunse imediat, pentru că privirea îi căzuse pe rochia care atârna singuratică în șifonier.

– Este minunat, rosti ea, neștiind cum să descrie în cuvinte locul în care se afla. Casa era structurată pe trei etaje susținute de coloane imense, albe, decorată cu obloane negre la geamuri. Se afla pe malul râului Mississippi și avea în spate o grădină imensă. Jo Marie aflase că mama lui Andrew avea o mare pasiune pentru flori, fiind aici într-o mare varietate și abundență.

Camerele vilei erau mari, iar pereții erau decorați cu tablouri și alte lucrări de artă. Dacă Jo Marie ar fi avut dubii asupra poziției sociale și averii lui Andrew, casa aceasta era o dovadă incontestabilă a situației lui materiale.

– Drew a construit-o, îi spuse Kelly cu mândrie în glas. Nu pot spune că a pus fiecare cărămidă, dar a fost aici în fiecare zi în timpul în care s-a lucrat la ea. Lucrarea a durat luni de zile.

– Îmi imaginez, spuse Jo, convinsă că nu economisise nici un ban, după felul cum arăta.

– Presupun că ar trebui să începem să ne pregătim, continuă Kelly. Am uitat să-ți spun că am un nod în stomac pentru că n-am mâncat nimic toată ziua.

Asta era Kelly! Jo Marie începuse să zâmbească. Această petrecere o făcuse să aibă numai gânduri negre toată săptămâna. Nici chiar Mazatlanul nu fusese atât de departe încât s-o facă să uite toate cele întâmplate.

Jo Marie auzea deja muzica ce venea de la petrecere în timp ce făcea ultimele retușuri machiajului. Kelly i se alăturase deja lui Andrew. O privire atentă în oglinda mare o asigură că era atrăgătoare în rochia aceea, cea mai elegantă pe care o avusese vreodată. În oglindă, vedea ima-

ginea unei femei elegante și distinse în care nu se putea recunoaște. Buclele strălucitoare ale părului erau prinse în vârful capului cu câteva agrafe minunate, asortate cu cerceii din urechi. La gât avea un colier splendid de perle.

Mulțumită, se mișcă încet prin cameră, apoi ieși închizând ușa în urma ei. Din capul scărilor masive privi șirul lung al invitaților eleganți care soseau la petrecere. Ținându-și respirația, își puse mâna pe balustrada aurită, sculptată, după care încercă să coboare fără să se împiedice. Urmărindu-și picioarele, fiindu-i frică să nu cadă, Jo Marie fu surprinsă când îl zări pe Andrew așteptând-o în capătul de jos al scărilor.

În timp ce-i întinse mâna, ochii lor se întâlniră și se cuprinseră într-o privire tandră.

– Ești minunată.

Tonul blând și vocea adâncă a lui Andrew îi tăiară respirația și Jo Marie nu reuși să facă altceva decât să zâmbească. Luându-i mâna, Andrew o puse în siguranță pe brațul lui, după care intrară în livingul imens în care se afla o mulțime de invitați. Se întâlniseră cu toții aici pentru băuturi, urmând ca după aceea să urce la etajul al treilea, unde se afla sala de bal. Seara avea drept punct culminant momentul în care se va servi bufetul de la miezul nopții.

Cu Andrew lângă ea, Jo Marie nu știa ce să facă, lăsându-l s-o conducă unde dorește. Plimbându-se de la un capăt la altul al încăperii, el îi făcuse cunoștință cu atât de mulți oameni încât capul ei era un vârtej de nume pe care abia dacă le ținea minte. Din fericire, logodna lui Kelly cu Andrew nu fusese anunțată oficial și ea nu fusese obligată să dea vreo explicație. Fără să știe de ce, se simțea prost din cauza felului în care o ținea strâns lângă el.

– Unde este Kelly? îl întrebă Jo Marie respirând adânc. Ea trebuia să fie toată seara lângă tine. Nu eu.

– Kelly este cu Mark, în cealaltă parte a încăperii.

Jo Marie se împiedică ușor și Andrew îi dădu drumul brațului ca să-i cuprindă talia delicată.

– Cu Mark? îl întrebă ea, uimită să afle că fratele ei venise la această petrecere.

Jo Marie nu reuși să-i vorbească fratelui ei până când nu ajunseră sus, unde muzica ritmată cânta destul de tare. Stătea rezemat de perete, pe un scaun de mahon cu spătar înalt, tapițat cu catifea. Kelly era lângă el. Jo Marie nu-și putea aduce aminte momentul în care îl mai văzuse pe fratele ei îmbrăcat atât de elegant și arătând atât de atrăgător. Avea părul tuns și aranjat și era proaspăt ras. Nu-și imaginase niciodată că-l va vedea pe Mark îmbrăcat într-un smoching.

– Bună, Mark.

Fratele ei se ridică surprins.

– Jo Marie! Schimbă repede câteva priviri cu Kelly și rămase în picioare, invitând-o să se așeze.

– Mulțumesc, spuse ea în timp ce se așeza din cauza durerii de picioare cauzată de sandalele cu tocuri înalte cu care era încălțată. Picioarele mele au nevoie de puțină odihnă.

– Cu siguranță că n-ai dus lipsă de parteneri, observă Kelly bucuroasă. Ești fermecătoare, Jo Marie. Chiar și Mark spunea că nu poate crede că ești sora lui.

– Nu te-am văzut niciodată atât de atrăgătoare, zise Mark. Dar am pariat că n-ai cumpărat rochia asta numai din economiile tale.

Jo Marie nu-și dădu seama dacă în tonul fratelui ei era sau nu o notă de ironie.

– Nu, răspunse ea mângâind absentă rochia de mătase. A fost un dar de la Andrew... și Kelly, spuse ea, ezitând să adauge numele colegei ei de apartament. Dar trebuie să recunosc că sunt surprinsă să te găsesc aici.

– Andrew mi-a adus personal invitația, răspunse Mark

îndreptându-și spatele, în timp ce stătea chiar în fața ei.

Neînțelegând, Jo Marie își privi întrebător prietena.

– Mark a venit pentru mine, îi explică Kelly cu o voce scăzută în care se simțea stânjeneala. Pentru că... pentru că voiam să fie aici.

– Suntem amândoi aici pentru tine, Kelly, îi reaminti Jo Marie cu o ridicare ușoară a sprâncenelor.

– Știu, vă ador pentru că ați făcut acest lucru.

– Vrei să dansăm? o întrebă Mark întinzând mâna spre Kelly și luând-o în brațe când ajunseră pe aglomeratul ring de dans, apropiind-o de el ca și cum n-ar mai fi vrut să-i dea drumul niciodată.

Mirată, Jo Marie îi privi dansând. Kelly era logodită și trebuia să se mărite cu Andrew, iar dintr-o dată îl privea pe Mark în ochi ca și cum el era cavalerul în armură strălucitoare pe care-l aștepta să sperie dragonii care o amenințau. Când venise lângă ei reacționaseră ca și cum ar fi fost un intrus la petrecerea lor particulară.

Jo Marie îl văzu pe Andrew apropiindu-se de ea cu sprâncenele încruntate, ca și cum se întâmplase ceva. Trăsăturile lui erau ferme și mișcările hotărâte când își făcea loc printre invitați ca să ajungă la locul unde se afla ea.

– Te-am căutat. De fapt, începusem să mă întreb dacă voi avea șansa să dansez cu tine, îi spuse el pe un ton nervos, pentru că avea impresia că încercase să-l evite. Și chiar asta făcuse.

Jo Marie nu dorea să-i întâlnească privirea, îngrijorată că i-ar putea citi gândurile. Toată seara își spuse că Andrew este cel care o ținea lângă el și acum își dăduse seama că dacă nu era lângă el, nu se simțea bine.

– Cred că dansul acesta îmi aparține, zise el întinzând o mână spre ea.

Ridicându-se în fața lui, Jo zâmbi și se opri puțin pentru a se obișnui din nou cu tocurile înalte ale sandalelor.

O dată ajunși pe ringul de dans, brațele lui îi cuprinseră cu putere talia, lipind-o atât de strâns de el încât nu mai rămăsese spațiu nici cât un fir de păr între ei. Se simțea în siguranță în timp ce se mișcau în ritmul muzicii. Jo Marie descoperi că abia putea să se miște în timp ce corpul lui o provoca să danseze. Acest sentiment era inexplicabil. Ținându-și mâinile pe umerii lui musculoși, își lăsă capul pe pieptul lui lat și oftă nedumerită.

Începu să vorbească înaintea lui.

– Este o petrecere fantastică.

– Te simți mai bine acum, nu-i așa? o întrebă el plimbându-și un deget de-a lungul spatelui ei cu o mișcare exersată și ușoară, făcând-o să răspundă cu tot corpul acestei mângâieri.

– Ce vrei să spui? întrebă ea, nefiind sigură că înțelesese întrebarea lui și privindu-l mirată.

– Săptămâna trecută ai stat în dubiu dacă să vii la această petrecere sau să fii tu însăți, adică să refuzi invitația.

– Atunci am fost îngrozită că cineva m-ar recunoaște ca pe cea care a organizat demonstrația de protest împotriva ta. Nu voiam să fac un gest care să te pună în încurcătură, îi explică ea nervoasă. Obrazul îi era lipit de cămașa lui de mătase și îi putea auzi bătăile inimii.

– Și săptămâna asta?

– În seara asta oricine se uită la noi își poate da seama că ne-am rezolvat de mult timp problemele.

Simțea acum ceva mult mai puternic pentru Andrew. Clipa aceea devenise mult prea intimă. Folosindu-și mâinile pe care le coborâse puțin de pe umerii lui făcu puțin loc între ei.

– Nu te deranjează să o vezi pe Kelly dansând cu fratele meu?

Andrew o privi plin de indiferență.

– Nu, ar trebui să mă deranjeze?

– Este logodnica ta. Din ceea ce știa ea, Andrew nu schim-

base mai mult decât câteva cuvinte cu Kelly toată seara.

Trăsăturile i se înăspriră de emoție.

– Poartă un inel de la mine.

– Și… și ții la ea.

Andrew o strânse și mai tare de talie.

– Da, țin la Kelly. Întotdeauna am fost apropiați, spuse el privind-o cu ochi acum mai închiși la culoare. Probabil prea apropiați.

Aplauze politicoase se auziră când melodia se întrerupse.

Jo Marie însă nu reuși să scape prea repede. Își ceru scuze și se îndreptă spre toaletă. Andrew nu fusese încântat de acest lucru și strâmbă din buze, dar nu încercă s-o oprească. Lucrurile nu erau deloc în ordine. Mark nu trebuia să stea lângă Kelly ca un înger păzitor și Andrew ar fi trebuit să dea până acum unele semne de gelozie.

Când se întoarse în sala de bal, Andrew era ocupat și Jo se hotărî să ia puțin aer și să-și pună gândurile în ordine. Una din ușile mari de sticlă ce dădeau pe terasa imensă era deschisă și ieși ușurată în noaptea liniștită. Ceva alb îi captă însă atenția și Jo Marie realiză că nu era singură. Fără să-și dea seama, invadase domeniul privat al unor tineri îndrăgostiți. Strâns îmbrățișați, aceștia se sărutau cu pasiune. Zâmbind în sinea ei, se întoarse spre ușă ca să plece în liniște. Dar ceva o opri. Un nod i se pusese în gât și simți că amețește.

Cei care se sărutau cu pasiune erau Kelly și Mark.

Capitolul 6

Jo Marie se trezi privind norii care apăreau în zare. Stând la fereastra dormitorului, își apăsă palmele pe obraji și studie frumoasa panoramă din fața ochilor ei. Întorcând capul, zări figura adormită a lui Kelly. Își simți palmele transpirate în timp ce se încrunta din cauza incertitudinii. Seara trecută, când se pregăteau de culcare, Jo Marie se gândise să-și întrebe prietena despre sărutul acela pe care-l văzuse din întâmplare. Dar când stinseseră luminile, Kelly începuse să sporovăiască fericită despre minunata petrecere și despre cât de bine se distrase. Și în clipa aceea Jo Marie își pierduse entuziasmul. Ceea ce făcuseră Mark și Kelly nu era treaba ei, își spuse ea. În afară de asta, nu avea nici un drept să-și judece prietena sau fratele, când ea făcuse același lucru cu Andrew.

Amintirea sărutului acestuia o făcu să respire mai repede și sentimentul pe care-l retrăia o emoționa puternic. Acea atingere infinit de tandră a buzelor lui o adusese în culmea extazului. Degetele lui tremuraseră când îi atinsese corpul înfierbântat. Jo Marie se îndoia că ar simți vreodată același lucru dacă s-ar afla în brațele unui alt bărbat. Andrew era ceva special,

era bărbatul visurilor ei. Putea căuta toată viața și nu va găsi un bărbat pe care să-l iubească la fel. O durea inima în timp ce se îndrepta spre camera de toaletă unde avea lucrurile de schimb.

O lumină slabă arunca umbre pe scară când deschise ușa dormitorului. Toată casa era adormită. În mână ținea geanta de voiaj cu care venise. Ura faptul că trebuie să plece pe furiș, dar nu avea de gând să ia micul dejun împreună cu toți ceilalți. Andrew și Kelly trebuiau să rămână singuri. Nu avuseseră deloc timp pentru ei doi în ultima vreme. Această dimineață ar fi potrivită pentru a discuta despre apropiata lor căsătorie. Ea n-ar fi decât o intrusă.

Mișcându-se încet ca să n-o audă nimeni, Jo Marie coborî scările și ajunse în holul mare de la intrare. Se opri în fața ușii masive când auzi o voce în spatele ei:

– Ce faci?

Jo Marie tresări speriată, scăpă geanta de voiaj și își duse mâna la inimă.

– Andrew, m-ai speriat de moarte!

– Spune-mi, ce puneai la cale?

– Eu... eu plecam.

– Mi-a fost foarte ușor să-mi dau seama. Ceea ce vreau să știu este de ce făceai asta. O privea cu ochi plini de furie, nelăsând-o să dea înapoi.

– M-am gândit că tu și Kelly ați vrea să petreceți ceva timp împreună și... și am vrut să plec de dimineață, înainte ca voi să vă treziți, spuse ea cu regret. Probabil că plecarea pe furiș nu fusese o idee chiar atât de bună.

O privea stând în lumina dimineții, ca și când ar fi putut să-i citească gândurile și sufletul cu ochii lui pătrunzători. Când îi vorbi din nou, vocea îi era liniștită.

– Și cum credeai că vei ajunge în oraș? Aveai de gând să mergi pe jos?

– Exact.

– Dar sunt câțiva kilometri până acolo.

– De aceea am vrut să plec cât mai devreme, se justifică ea.

Andrew o studia ca și cum nu putea să creadă ceea ce auzise.

– Fuga aceasta era atât de importantă pentru tine încât aveai de gând să te strecori ca o pisică, fără să spui nimănui unde te duci?

Cât de repede se năruise planul ei! Încercând să plece neobservată, nu reușise decât să-l jignească pe Andrew într-un moment în care trebuia să-i mulțumească...

– N-am vrut să fiu nepoliticoasă, abia acum îmi dau seama că am greșit. Presupun că acum nu par decât un musafir nerecunoscător.

În loc de răspuns, el nu făcu decât să se încrunte.

– Vreau să-ți spun că am lăsat un bilet în care am scris unde plec și care vă era adresat amândurora. Se află în dormitor, pe noptieră.

– Și ce altceva ai mai scris?

– Că mi-a plăcut enorm petrecerea și că nu m-am simțit niciodată mai atrăgătoare într-o rochie.

O expresie îngândurată apăru pe fața lui Andrew.

– O singură dată, murmură el absent. O singură dată ai fost mult mai încântătoare, spuse el pe un ton neașteptat de blând.

Ea închise ochii. Andrew își amintea cum arăta în noaptea aceea de februarie. Nici el nu putuse uita acele clipe minunate. După atâta timp, în care se întâmplaseră multe, nici unul nu reușise să uite. Amintirea era la fel de vie cum fusese întotdeauna.

– Se simte oare miros de cafea? întrebă ea aproape făcându-i o invitație lui Andrew. Intenția de a fugi pentru ca prietena ei să aibă ocazia să fie singură cu el se spulberase.

– Vino și te voi servi cu o ceașcă fierbinte, zise Andrew conducând-o spre partea din spate a casei. Camera lui avea mirosul tutunului aromat, amestecată cu mirosul parfumului de mosc.

Trei dintre pereți erau acoperiți de rafturi pline cu cărți vechi, care urcau de la podea la tavan. Două scaune cu spătar înalt se aflau în fața unui șemineu imens.

– Ia loc. Mă întorc imediat cu cafeaua.

Pe fața lui Jo Marie apăru un zâmbet fericit când se așeză și zări cartea voluminoasă pe care i-o dăruise pe măsuța de lângă rafturi. Se părea că el tocmai o citea când auzise zgomot la intrare și ieșise să vadă despre ce e vorba.

Andrew se întoarse și-i întinse cu grijă ceașca mare de cafea. Ochii îi urmăriră privirea care-i era ațintită pe cartea deschisă.

– Tocmai o citeam. Este o carte minunată. Unde ai putut să găsești așa ceva?

– Știam de mult despre existența ei, dar nu rămăseseră decât câteva exemplare. Am dat peste aceasta acum trei luni într-o librărie obișnuită.

– Este o carte deosebită pentru mine, din cauza femeii care mi-a dăruit-o.

– Nu, spuse Jo Marie cu ochi speriați, scuturând din cap. Nu te mai gândi la asta. Apreciază cartea pentru toate detaliile interesante pe care le oferă despre New Orleans și trecutul lui. Sau admiră picturile și arhitectura orașului. Dar nu o prețui pentru că este de la mine.

Andrew părea că dorește s-o contrazică, dar abandonă ideea pentru că ea continuă:

– Când vei reciti această carte, poate peste douăzeci de ani, eu nu voi fi decât o persoană care a trecut repede prin viața ta. Îmi închipui că nu vei mai reuși să-ți amintești cum arătam.

– Tu nu vei fi niciodată o persoană care a trecut repede prin viața mea.

Jo Marie simți atâta intensitate în vocea lui încât începu să tremure și se agăță cu mâinile de brațele scaunului.

– Bine, acceptă ea zâmbind forțat. Admit că ne-am cunoscut cu mult timp înainte să ne prezinte Kelly, dar...

– Dar, o întrerupse Andrew râzând încet, se pare că destinul a făcut să ne întâlnim. Crezi sincer că va reuși vreunul dintre noi să uite acea noapte? o întrebă el privind-o amuzat, când realiză că era speriată.

Jo Marie știa că nu va putea uita niciodată. Andrew era bărbatul visurilor ei. Era mai mult decât destinul ceea ce îi făcuse să se întâlnească, ceva aproape paranormal îi unise pentru totdeauna.

– Nu, îi răspunse ea liniștită. Eu nu voi uita niciodată.

Expresia lui părea plină de regret.

– Nici eu nu voi uita, murmură el pe un ton ciudat, care semăna mai mult cu un vaiet.

Atmosfera devenise încărcată. Luni de zile se gândise la Andrew ca fiind bărbatul pe care-l visase mereu. Însă faptul că-l cunoscuse mai bine în decursul acestor ultime săptămâni îi dovedise că nu era doar un vis, ci o realitate. Bun, vulnerabil, mândru, inteligent, generos... și tot ceea ce-și dorise ea să găsească la un bărbat. Își plecă ochii și privi cafeaua neagră din ceașcă. Andrew era tot ce visase ea, dar Kelly purta inelul lui de logodnă și era legată de el, în defavoarea visului ei romantic.

Luând o înghițitură de cafea, Jo Marie puse ceașca pe masă și se ridică.

– Acum trebuie să plec.

– Te rog să rămâi, o imploră Andrew. Mai stai cu mine măcar câteva minute. În camera asta am stat de nenumărate ori și m-am gândit la tine. Întotdeauna am sperat că vei sta alături de mine aici.

Jo Marie își plecase capul, cu inima bătându-i puternic la vorbele lui frumoase. Și ea îl visase de multe ori. De când se întâlniseră, gândurile îi erau concentrate asupra imaginii lui atât de des încât acum nu dorea decât să mai fure câteva momente de fericire nevinovată. Kelly îl va avea toată viața. Jo Marie nu avea decât o zi la dispoziție.

– Rămân, încuviință ea cu vocea tremurândă din cauza bătăilor repezi ale inimii.

– Și când vei dori să pleci, te voi conduce în oraș.

Acceptă și își termină cafeaua.

– Este atâta liniște aici. Mi se pare că dacă mi-aș lăsa capul pe spate și aș închide ochii, aș adormi.

– Ce mai aștepți? o întrebă el plin de speranță.

Fața ei se lumină într-un zâmbet. Nu avea de gând să doarmă și să piardă aceste clipe minunate în compania lui.

– Nu vreau, scutură ea din cap. Povestește-mi despre tine. Vreau să știu tot.

– Nu vreau să te plictisesc, zâmbi el.

– Plictisește-mă! exclamă ea zâmbind. Nu vei mai avea ocazia.

– Bine, dar relaxează-te și închide ochii, pentru ca eu să încep să-ți povestesc cum am avut o copilărie fericită alături de părinții mei care se iubeau extrem de mult.

Așa cum îi ceruse, Jo Marie se rezemă de spătar și închise ochii.

– Și părinții mei erau minunați.

– Dar a fi fost crescut de o familie ideală are și dezavantaje, continuă Andrew. Când a venit timpul să mă gândesc la căsătorie, să-mi întemeiez o familie, mi-a fost întotdeauna teamă de faptul că nu voi trăi niciodată fericirea de care au avut parte părinții mei. Tatăl meu nu era un om ușor de iubit. Și nici eu nu sunt altfel.

În cameră era cald și Jo își scoase pantofii ca să-și pună pe un scaun picioarele pe care-și trăsese ciorapi de mătase. Andrew continuă să vorbească pe același ton în timp ce ea se rezemă din nou de spătarul confortabil.

– Când am ajuns la treizeci de ani fără să-mi găsesc o soție, am început să privesc sceptic femeile cu care mă întâlneam. Unele nu urmăreau decât banii mei, iar altele nu erau interesate decât de propria lor persoană. Eu îmi doream o femeie care să fie și blândă și hotărâtă în viață, dar cele care nu se tem

să lupte pentru idealurile lor, nu pot face nimic altceva în afară de asta. Eu îmi doream o persoană cu care să împărtășesc bucuriile și necazurile, în egală măsură. O femeie cu sentimente alese, mai ales dacă sunt mai presus decât frumusețea fizică.

– Kelly este așa, spuse Jo Marie aproape în șoaptă. Kelly era tot ce descrisese Andrew și poate mai mult decât atât. Îi era greu să recunoască asta, dar acum înțelegea de ce Andrew se hotărâse să-i ceară mâna. În plus, față de calitățile ei personale, Kelly avea bani, și Andrew nu se va gândi niciodată că ea se va căsători cu el din motive financiare.

– Da, Kelly este așa, zise el pe un ton chinuit care o făcu pe Jo Marie să deschidă ochii.

Se întrebă neliniștită dacă Andrew îi văzuse pe Kelly și pe Mark sărutându-se pe terasă noaptea trecută. Dacă el crease imaginea femeii perfecte gândindu-se la Kelly, faptul că o văzuse în brațele lui Mark îl distrusese. N-avea importanță pentru ea cât de prost se va simți, va trebui să discute cu Mark despre comportarea lui. Putea vorbi mereu deschis cu el. Va fi cel mai greu lucru pe care-l făcuse vreodată, însă stând de vorbă cu Andrew își dădu seama că trebuie neapărat să-i vorbească lui Mark. Fericirea mai multor persoane depindea de asta.

Hotărâtă să schimbe subiectul, Jo Marie se îndreptă în scaun și-l privi pe Andrew.

– Kelly mi-a spus că ai construit singur casa.

O expresie amuzată îi destinse trăsăturile.

– Da, lucrul a început în această primăvară.

– Atunci, înseamnă că nu locuiești aici decât de câteva luni?

– Da. Construcția casei m-a împiedicat s-o iau razna, spuse el privind-o fără să-și dezvăluie gândurile.

– S-o iei razna? întrebă el fără să înțeleagă.

– Vezi tu, pentru scurt timp, în noaptea aceea de februarie, pentru câteva clipe numai, am simțit că am găsit femeia potrivită.

Și în acele câteva clipe m-am gândit că am întâlnit acea persoană specială pe care eram în stare s-o iubesc întreaga mea viață.

Inima lui Jo Marie bătea atât de tare încât nu înțelegea cum mai poate respira. Nodul din gât o sufoca din ce în ce mai tare. Fiecare respirație era dureroasă și își întoarse capul pentru a nu mai întâlni privirea lui Andrew.

– Dar după câteva clipe, am pierdut-o, continuă el. Ironia este că toată viața am căutat femeia aceea și la câteva minute după ce am găsit-o, ea a dispărut. Numai Dumnezeu știe cât am căutat-o. Luni întregi m-am întors în același loc, sperând că o voi revedea, așteptând ore întregi. Când totul părea pierdut, am realizat că mi-o voi aminti mereu. Am angajat chiar și un detectiv particular ca s-o găsească. Luni întregi a verificat fiecare spital din oraș, căutând-o. Dar, vezi tu, pe atunci credeam că este asistentă medicală.

Jo Marie simți că ochii i se umplu de lacrimi. Nu-și imaginase niciodată că Andrew o căutase, și nici că angajase un detectiv.

– Un timp am crezut că voi înnebuni. Femeia aceea, al cărei nume nici măcar nu-l cunoșteam, îmi invada gândurile și mă urmărea în somn. Mi-am dorit mereu să construiesc o asemenea casă. M-a ajutat să-mi umplu timpul până când o voi regăsi pe femeia visurilor mele. Fiecare cameră a fost construită cu imaginea ei vie în mintea mea.

Andrew îi explica faptul că ridicase această casă pentru ea. Jo Marie se gândise că nu s-ar simți bine într-o casă atât de mare. Dar simțise imediat căldura acestor pereți masivi. Nu-și imaginase motivul pentru care simțise asta.

– Uneori, spuse Jo Marie, oamenii își fac diverse gânduri și după ce se confruntă cu realitatea sunt inevitabil dezamăgiți.

Andrew și-o imaginase ca pe un înger păzitor. După atâta timp el n-o mai vedea ca pe un simplu om, ci ca pe o fantasmă minunată creată de mintea lui.

– Nu și de data asta, o contrazise el iritat.

– Mă întrebam unde o să vă găsesc, se auzi vocea

somnoroasă a lui Kelly, care se oprise ameţită în pragul uşii. În vocea ei nu era nimic răutăcios, doar tonul adormit de dimineaţă. Nu este o zi minunată? Soarele e sus şi ne aşteaptă noi evenimente.

Realizând situaţia, Jo Marie îşi coborî picioarele de pe scaun şi se încălţă.

– Cât este ceasul?

– Opt şi un sfert, o informă Andrew.

Era uluită să afle că petrecuse mai mult de două ore vorbind cu el. Dar va fi un timp pe care-l va preţui toată viaţa.

– Dacă nu ai nimic împotrivă, murmură Kelly făcând o pauză ca să caşte, cred că mă voi duce la spital în această dimineaţă. Este acolo un pacient... special pe care aş vrea să-l văd.

Un pacient sau Mark? ar fi vrut Jo Marie s-o întrebe. Fratele ei îi spusese aseară că va fi de gardă în dimineaţa următoare. Se întoarse spre Andrew aşteptându-i răspunsul. Desigur, el va face sau va spune ceva ca s-o oprească. Kelly era logodnica lui şi amândoi păreau să ştie ceea ce vor unul de la celălalt.

– Nici o problemă, spuse Andrew. De fapt, m-am gândit să mă duc şi eu în oraş în dimineaţa asta. Este o zi minunată şi e păcat s-o iroseşti în loc să te plimbi prin cel mai frumos oraş din lume. Te superi dacă mergem împreună, Jo Marie?

Jumătate din ea dorea să strige de încântare. Dacă exista ceva ce-şi dorea cel mai mult, era ca Andrew să fie iubitul ei în New Orleans. Însă în acelaşi timp, dorea să-i certe pe Andrew şi Kelly pentru atitudinea indiferentă pe care-o adoptau în relaţia lor.

– Mi-ar face plăcere, zise Jo Marie şovăind.

Lui Kelly nu-i trebuiră decât câteva minute să-şi adune lucrurile şi a fi gata de plecare. În grabă, uitase să ia şi cele două plicuri pe care Jo Marie le rezemase de veioza de noapte a prietenei sale. Sau dacă citise ce scrisese aceasta, Kelly preferase să păstreze tăcerea. N-avea nici o importanţă, îşi spuse Jo Marie când Andrew pornea maşina. Dar comportarea lui Kelly

dovedea cât de grăbită era să-l vadă pe Mark. Dacă într-adevăr el era cel pe care avea de gând să-l viziteze. Sentimentele confuze o făcură să pară încordată. Simți cum Andrew o privea tandru când ajunseră în fața spitalului.

– Te deranjează ceva? o întrebă el după ce Kelly coborî și intră grăbită în spital. Fără să ia în seamă protestele lui Jo Marie, aceasta îi asigurase că poate ajunge și singură acasă. Din ușa mașinii îi zâmbise fericită, după care se grăbise să intre pe ușile de sticlă ce dădeau în holul spitalului.

– Cred că se duce să-l vadă pe Mark, se încumetă Jo Marie să vorbească.

– Și eu cred același lucru.

Jo Marie sări ca arsă.

– Și asta nu te deranjează?

– Ar trebui? o întrebă Andrew, puțin amuzat.

– Da, îi spuse ea surprinsă. Nu și-ar fi închipuit niciodată că Andrew ar putea fi atât de orb. Da, asta ar trebui să te înfurie la culme.

El se întoarse și o privi zâmbind.

– Dar nu este cazul. Acum spune-mi unde dorești să luăm micul dejun. La Brennan?

Jo Marie simți că intră într-un labirint din care nu putea să iasă și nici nu putea înainta în vreo direcție. Era total dezorientată din cauza acțiunilor celor trei oameni pe care-i iubea.

– Nu mai înțeleg nimic, se plânse ea. Ar trebui să fii supărat pentru că Mark și Kelly sunt împreună.

Andrew se concentra încruntat asupra drumului.

– Va veni și timpul când vei înțelege totul, îi spuse el laconic.

Era cuprinsă de panică și îl privi cum conducea atent. Răspunsul lui nu avea nici un sens, dar absolut nimic din ceea ce făcuseră ei în ultimele luni nu avea sens.

Micul dejun la Brennan era o reîntoarcere în vechiul Sud. Restaurantul era construit în stilul clădirilor sudiste și era completat de o curte pe măsură. Pentru că nu aveau rezer-

voare, au fost trecuți pe lista de așteptare și înștiințați că aveau de așteptat încă o oră până se va elibera o masă. Andrew o privi pe Jo Marie care încuviință bucuroasă. Din câte auzise, micul dejun merita așteptarea.

Luându-i mâna într-a lui, se plimbară pe străzile liniștite din cartierul francez. Storurile magazinelor erau trase și străzile păreau pustii.

– Citeam chiar în această dimineață că francezii s-au stabilit în New Orleans în 1718. Încă 3000 de francezi au venit în 1762, printre ei fiind și câțiva spanioli pe care nu i-a observat nimeni până în 1768. Cartierul francez e ca un oraș într-un oraș.

Jo Marie zâmbi fericită și-l luă de braț.

– Vrei să spui că ți-a trebuit un dar de ziua ta pentru a cunoaște istoria orașului în care trăiești?

Se plimbară ceva mai mult de o oră, vizitând Piața Jackson și hrănind porumbeii. Plecând spre restaurant, cu Andrew lângă ea, Jo Marie simțea că nu fusese niciodată mai fericită. Niciodată nu-și dorise ceva mai mult decât ca ziua de azi să și-o petreacă împreună cu bărbatul pe care-l iubea. Zâmbi cu buze tremurânde. Andrew era aici, cu ea. În scurt timp, el se va căsători cu Kelly și trebuia neapărat să accepte asta, dar în aceste clipe era numai al ei.

Micul dejun a fost pe măsura renumelui. Șuncă, pâine proaspătă, ouă și o minunată cafea de cicoare. De câteva ori, Jo Marie se trezi privindu-l pe Andrew. Expresia lui nu-i destăinuia nimic și se întreba dacă regreta faptul că luase hotărârea de a-și petrece timpul cu ea. Se ruga să nu se întâmple așa ceva.

Când se ridicară să plece, Andrew îi căută mâna și o privi cu ochii cenușii strălucind de bucurie.

Inima lui Jo Marie era plină de dragoste. Radia de fericire când Andrew îi înconjură umerii cu brațul puternic ce părea un scut de apărare împotriva tuturor.

– Mi-a făcut plăcere să-mi petrec dimineața cu tine, îi spuse el cu o sinceritate care nu lăsa nici o îndoială. Ești genul de

femeie care poate fi și elegantă și poate, de asemenea, să pescuiască într-un râu cu blugii suflecați până la genunchi.

– Nu sunt Huckleberry Finn, îl tachină ea.

– Nu, zâmbi el plăcându-i comparația. Ești numai Florence Nightinghale a mea, femeia al cărei chip m-a urmărit tot timpul în ultimele nouă luni.

Jo Marie simți puterea brațului care o ținea de umeri.

– Am crezut întotdeauna că visele frumoase pălesc mai ales atunci când lumina strălucitoare a soarelui dezvăluie realitatea.

– Firește, sunt de acord cu tine, îi răspunse Andrew fericit, dar nu și de data asta. Sunt momente rare în viață în care îți dai seama că nu trebuie să te mai îndoiești de nimic. De tine, de noaptea pe care am petrecut-o, de noi, eu nu mă mai îndoiesc.

– De nimic? îl întrebă Jo Marie cu o voce pe care nu și-o recunoștea.

– De nimic, confirmă el.

Dacă era așa, de ce Kelly mai purta încă inelul de logodnă? Cum putea el s-o mai privească plin de dragoste când îi ceruse unei alte femei să-i fie soție?

Făcură drumul spre apartamentul ei într-o tăcere deplină. Andrew opri mașina și scoase cheile din contact. Privirea lui Jo Marie era ațintită spre bord. Spera ca el să nu încerce s-o conducă până la ușă. Atmosfera devenise apăsătoare. Și din cauza cuvintelor pe care i le spusese Andrew în această dimineață, Jo Marie nu mai era sigură că va rezista îmbrățișărilor lui drăgăstoase.

– De aici mă descurc singură, încercă ea să scape elegant de tentație.

– Prostii, i-o întoarse Andrew, deschizând portiera și luându-i geanta din spate.

Jo Marie coborî din mașină fără să aștepte ca el să vină să-i deschidă portiera. O senzație de gheață îi cuprinse inima.

Mâna îi tremura când descuie ușa apartamentului, dar asta nu însemna nimic. Genunchii abia o mai țineau când intră în

cameră. Draperiile erau trase și înăuntru era întuneric, făcând apartamentul mai intim decât oricând.

– Trebuie să-ți mulțumesc pentru tot, începu ea nervoasă îndepărtând o șuviță de păr de pe frunte. Un simplu mulțumesc mi se pare puțin. Spera ca Andrew să înțeleagă că nu dorea ca el să vină aici și cu atât mai puțin să rămână.

Ușa se închise și inima ei tresări.

– Unde vrei să-ți pun geanta?

Hotărâtă să nu înrăutățească și mai mult relația dintre ei, Jo nu se mișcă.

– Las-o acolo.

În ochii lui se citea și amuzament și nervozitate în timp ce punea geanta jos.

– Nu ai cum să te opui, îi șopti el în timp ce mâna îi aluneca ușor de-a lungul spatelui ei ca să ajungă la talie. Poți să te superi pe mine mai târziu.

Orice protest încetă în momentul în care buzele lui le găsiră pe ale ei și le sărutară apăsat. Un răspuns veni imediat din partea ei, deoarece rezistența pe care și-o păstrase până acum se topise ca prin farmec. Degetele lui alunecau pe gâtul și umerii ei, iar buzele lui o sărutau cu ardoare până când ea își dădu capul pe spate și se lăsă în voia lui.

Jo Marie își înclină capul și el o sărută peste tot cu buzele flămânde, pline de dorință. Nu protestă deloc când palmele lui îi atinseră sânii, gemu doar ca răspuns la mângâierile degetelor lui. Sărutările lui erau experimentate, buzele lui fremătătoare se plimbau insistent peste urechile ei, provocându-i fiori de plăcere. Apoi, sărutările lui deveniră din ce în ce mai înflăcărate. Pierdută, se agăță de el în timp ce lacrimile care-i umpluseră ochii începură să curgă pe obrajii înfierbântați. Se întâmplase lucrul de care-i era teamă. Și ce era mai grav, nu se putea opune. Își simți gâtul uscat și făcu un efort uriaș pentru a reuși să-și stăpânească pasiunea care-o făcea să-l dorească.

Andrew rămase nemișcat. Îi cuprinse fața în mâini și îi

privi obrajii înlăcrimați. Expresia lui îngrijorată o uimea.

– Jo Marie, îi șopti el cu o voce rugătoare. Nu plânge, draga mea, te rog, nu plânge.

Cu o tandrețe infinită, îi sărută fiecare lacrimă pe care o găsea pe buzele ce-i tremurau, savurând gustul lor sărat cu buzele lui. Seria această de sărutări blânde nu făcu decât s-o neliniștească. Nu părea posibil să-l dorească atât de mult și în același timp să știe că nu face bine.

– Te rog, șopti Jo Marie, care apelă la puțina putere care-i mai rămăsese ca să se desprindă din brațele lui. Mi-am promis că așa ceva nu se va mai întâmpla niciodată, murmură ea simțindu-se îngrozitor. Stătea cu spatele la el și își încrucișase mâinile la piept pentru a îndepărta senzație de frig care o cuprinsese.

El puse o mână pe umărul ei, făcând-o să se îndepărteze și mai mult. Chiar și această simplă atingere avea puterea s-o dezarmeze.

– Jo Marie, rosti el pe un ton care-i trăda sentimentele. Ascultă-mă.

– Nu, la ce bun? îl întrebă ea necăjită. Ești logodit și te vei căsători cu cea mai bună prietenă a mea. Nu pot nega sentimentele mele față de tine. Ceea ce simt eu, ceea ce simți tu, este greșit atâta timp cât Kelly poartă inelul tău de logodnă. Făcând un mare efort, se întoarse spre el în timp ce lacrimile fierbinți îi curgeau pe obraji. Ar fi mult mai bine dacă nu ne-am mai vedea... cel puțin până când vei fi sigur de ceea ce vrei... sau pe cine vrei.

Andrew își trecu o mână prin păr.

– Ai dreptate. Voi rezolva cât mai repede această problemă.

– Promite-mi, Andrew, te rog să-mi promiți că nu vei mai face nici un efort să mă întâlnești până când nu vei ști bine ce vrei. Eu nu mai suport situația asta, continuă ea ștergându-și lacrimile cu mâna. Când mă trezesc dimineața, vreau să mă mai pot privi în oglindă. Nu vreau să ajung să mă urăsc.

Buzele lui Andrew tremurau de iritare. Arăta de parcă era gata să izbucnească. Trecu un timp până când scutură ușor din cap.

– Meriți mai mult decât atât. Într-o zi, dragostea mea, vei înțelege totul. Ai încredere în mine de acum înainte.

– Nu-ți cer decât un singur lucru, spuse ea fără să-și ridice ochii din pământ. Nu mă mai atinge și nu mă mai căuta cât timp Kelly îți poartă inelul de logodnă. Nu este corect față de nici una dintre noi. Închise pleoapele ca să-și ascundă durerea din privire. Andrew nu putea s-o ajute, dar știa că este îndrăgostită de el. Trebuia să-și continue viața și să încerce să-și stăpânească sentimentele.

– Nu vreau să te las în starea asta.

– O să-mi revin, murmură ea distrusă. Nu poți face nimic acum. Totul depinde de tine, Andrew. Totul.

El încuviință, cu un aer mohorât, și adăugă promisiunea:

– Mă voi ocupa de asta chiar astăzi.

Jo Marie își șterse din nou lacrimile și se sili să zâmbească, dar efortul era mult prea mare pentru ea.

Ușa se închise, semn că Andrew plecase și Jo Marie își aminti toate clipele pe care le trăise alături de el. Privindu-se în oglinda din baie, văzu că buzele îi erau uscate și tremurau din cauza săruturilor lui pasionate. Ochii își schimbaseră culoarea din cauza pasiunii care-i cuprinsese tot corpul.

Andrew o întrebase dacă are încredere în el și ea avea, din toată inima. O iubea, era sigură de asta. Angajase un detectiv pentru a da de ea și construise o casă având-o pe ea în gând. N-ar fi făcut toate astea dacă n-ar fi simțit o atracție puternică pentru ea. N-ar fi putut s-o îmbrățișeze și s-o sărute așa cum făcuse astăzi, fără s-o iubească.

În timp ce-și scotea lucrurile din geantă, o cuprinse o senzație de neliniște. Andrew îi va explica totul lui Kelly și nu va avea de ce să-și mai facă griji. Interesul lui Kelly părea îndreptat mai mult spre Mark în ultimul timp, și poate... poate nu va suferi și nu se va supăra, acceptând faptul că nici Andrew nici ea, nu plănuiseră să se întâmple asta.

Timpul trecea greu și-și spuse că ar fi bine să le facă o vizită părinților ei. Dar mama ei o cunoștea atât de bine încât i-ar fi fost de ajuns o singură privire pentru a-și da seama că fiica ei este foarte supărată. Și astăzi, ea nu era în stare să dea explicații.

Deschise radioul și colindele invadară încăperea, înconjurând-o cu mesaje de liniște și dragoste. Murmurând și ea cuvintele frumoase, Jo Marie începu să se simtă mai bine. Totul se va aranja, își spuse ea încrezătoare.

Citi ziarul de duminică timp de o oră, dar la auzul celui mai mic zgomot închidea paginile și privea spre ușă în speranța că va apărea Kelly. Când o va vedea, îi va fi de ajuns pentru a înțelege ce s-a întâmplat.

Punând ziarul deoparte, Jo Marie își simți nervii încordați de așteptare. Se simți dintr-o dată vinovată. Era evident faptul că Kelly îl iubea pe Andrew atât de mult încât dorea să-i fie soție, însă dovedea că era îndrăgostită de Mark. Kelly nu era genul de femeie care ar dori să-l facă pe un bărbat să sufere. Era prea sensibilă pentru a face asta. Și pe deasupra, mai intervenise și faptul că Andrew și ea se redescoperiseră chiar atunci când abandonaseră orice speranță de a se mai întâlni unul cu altul. Ea îl iubea pe Andrew, dar nu dorea să fie fericită pricinuindu-i durere prietenei sale. Dar Andrew îi va cere inelul înapoi, era sigură de asta. Spusese că va aranja lucrurile chiar astăzi.

Ușa se deschise și Jo Marie respiră adânc, ridicându-se.

Kelly intră în apartament, cu o figură lungă, evitând s-o privească pe prietena ei.

– Bună, îndrăzni Jo Marie, șovăind.

Fața lui Kelly era roșie și îndurerată, iar ochii plini de lacrimi.

– S-a întâmplat ceva? o întrebă Jo cu o voce tremurată.

– M-am certat cu Drew, spuse Kelly ridicând mâna să-și îndepărteze părul de pe frunte. În mișcarea ei, inelul de logodnă pe care i-l dăduse Andrew străluci vesel în lumina soarelui.

Jo Marie simți că i se strânge inima. Andrew alesese.

Capitolul 7

Într-un fel, Jo Marie reușise să treacă peste durerea ei în zilele următoare. Nu-l văzuse pe Andrew și căutase tot felul de scuze ca s-o evite pe Kelly. Făcea eforturi pentru a reuși să supraviețuiască în fiecare zi. Când părăsea biroul, se îndrepta spre fundație, petrecând ore întregi ajutându-l pe Jim. Prietenia dintre ei crescuse. Jim o ajutase să-și revină când era pe punctul de a izbucni în plâns. Băuseră de câteva ori o cafea împreună și stătuseră de vorbă. De fapt, numai Jim vorbise. Durerea o măcina atât de mult încât se simțea ca o frunză uscată dusă de vânt într-o direcție necunoscută.

Jim o rugase să-l însoțească la o altă întrunire, unde Jo Marie mersese numai pentru a-și umple timpul. Discuția se învârtise în jurul deltei și Jim își pregătise bine cuvântarea, fiind ascultat cu interes. Jo Marie se miră că nu este atrasă de o persoană atât de minunată ca Jim Rowden. El era tot ce-și putea dori o femeie. Mai mult, era convinsă că el o plăcea. Dar Andrew era cel care-i stăpânea gândurile, Andrew o urmărea în visurile ei, vocea lui Andrew și șoaptele lui drăgăstoase le auzea în foșnetul vântului.

Pierdută în vârtejul gândurilor care o frământau, Jo Marie

nu auzise ce-i spunea Jim în timp ce intrau în birou. Îl privi cu un aer absent, sperând că va repeta.

– Cred că totul a mers bine în seara asta, ce spui? o întrebă el, zâmbind mulțumit. Își trecu mâna prin păr și trase un scaun ca să se așeze în fața ei.

– Da, încuviință Jo Marie dând din cap. Foarte bine. Ești un vorbitor minunat. Putea simți privirea lui Jim care o studia și făcu un efort să evite orice altă întrebare, ridicându-se și căutându-și poșeta. Ar fi mai bine să mă îndrept spre casă.

– Vrei să te conduc până la stația de autobuz?

– Am venit cu mașina astăzi, spuse ea, dorindu-și acum să ia autobuzul. Jim era o figură prietenoasă într-o lume care nu-i adusese decât durere și singurătate.

Kelly fusese distantă și nervoasă toată săptămâna. Mai tot timpul arăta de parcă era gata să izbucnească în plâns la cea mai mică provocare. Până acum, Jo Marie își vedea prietena ca pe o femeie puternică, entuziastă, dar realizase că n-o cunoștea destul de bine. Chiar dacă lui Kelly nu-i plăceau petrecerile zgomotoase, nu știuse niciodată că poate fi atât de timidă. În ultimul timp părea stresată și chiar absentă.

Mark trecuse pe la ea numai o singură dată de la petrecere și atunci părea un vulcan gata să erupă. Plecase după cinci minute în care măsurase tot timpul mocheta din living, nervos că nu apare Kelly.

Și Andrew... da, Andrew... Parcă Dumnezeu făcuse să nu mai apară în fața ei de atunci. Îl văzuse numai o dată în cele cinci zile îngrozitoare care trecuseră și privirea lui o răvășise. Dorea cu disperare să-i vorbească. În ochii lui se citea un mesaj pătimaș, dar ea clătinase ușor din cap, anunțându-l că nu avea de gând să-l asculte.

– Te necăjește ceva, Jo Marie? Vrei să vorbim despre asta? o întrebă Jim dezorientat. Era ciudat faptul că nici măcar nu-l observase cu atenție până în seara asta.

În ochi i se citea tristețea și clătină ușor din cap.

– Mulțumesc, mai bine nu. Nu în seara asta.

– Mă aventurez să ghicesc. Nu cumva are legătură cu domnul Delta Development?

– Ce te face să crezi? îl întrebă ea cu indiferență, luându-și poșeta.

Jim ridică din umeri.

– Mai multe lucruri, spuse el, ridicându-se și vârându-și mâinile în buzunarele pantalonilor. Lasă-mă să-ți povestesc conducându-te la mașină. Singurul lucru pe care-l vreau este să ajungi în siguranță acasă.

– Vremea a fost înăbușitor de caldă în ultimul timp, nu-i așa?

Jim zâmbi privind spre ușa biroului.

– Încerci să eviți întrebarea, nu-i așa?

– Da, spuse Jo Marie, nevăzând ce rost are să mintă.

– Când vei fi pregătită să discuți, voi fi bucuros să te ascult. Punând cheile biroului în buzunar, Jim îi căută mâna și o puse cu blândețe după brațul lui.

– Mulțumesc, îmi voi aminti de asta. Povestește-mi despre tine, îi ceru Jo Marie într-un efort disperat de a schimba subiectul. Jim o privi surprins, bucuros de cererea ei.

Ajunseseră în stradă. Razele puternice ale lunii pline luminau noaptea, făcând-o argintie.

– Mi-e teamă că te voi plictisi. Știi aproape totul despre mine. Sunt la fundație numai de o lună.

– Fundația are nevoie de oameni ca tine, dedicați și pasionați în ceea ce fac.

– Nu eu am fost cel care l-a lăsat pe acel străin să doarmă la ușa biroului.

Jo Marie tresări uimită.

– De unde știi?

– A venit și seara următoare căutând un loc de culcare. Tipul știa să recunoască o persoană bună la suflet.

– Ce s-a întâmplat?

Jim ridică din umeri și Jo Marie se opri în mijlocul drumului.

– I-ai dat bani! declară ea. Și mă consideri pe mine bună.

– N-ai ghicit. Știm amândoi pe ce i-ar fi cheltuit.

– Atunci ce-ai făcut?

– Am luat cina cu el.

Pe fața ei apăru un zâmbet blând în timp ce-și imagina întreaga scenă. Jim îmbrăcat impecabil în costumul de zi și un alcoolic în zdrențe, la masa unui restaurant.

– E trist să te gândești la el, scutură încet capul Jo Marie.

– Am luat legătura cu un prieten de-al meu de la o misiune. Până la urmă a venit să-l ia și acum are unde dormi. Așa îți poți da seama cum un om își irosește viața... Făcu o pauză și îi susținu privirea, studiindu-i ochii căprui. După care zâmbi și privi în altă direcție. Îmi pare rău, n-am vrut să par atât de serios.

– Nu-ți face griji, replică Jo Marie luând cheile mașinii din poșetă. Mă voi întoarce luni și poate vom bea o ceașcă de cafea împreună.

Ochii lui albaștri străluciră de bucurie.

– Mi-ar face plăcere și aș vrea să ascult ce ai de spus, poate vom lua și cina într-o seară.

Jo Marie încuviință, arătându-i că și ei îi plăcea ideea. Jim era prietenul ei și nu se îndoia de faptul că sentimentele ei vor merge mai departe de atât, însă felul în care se simțea în ultimul timp o făcea să se gândească că are nevoie de cineva care să-i alunge starea de autocompătimire în care se afla.

Ajunse foarte repede acasă. Stând în fața clădirii, Jo Marie începu să respire greu. Nu mai voia să intre în propria ei casă, era atât de tristă pentru viața ei! În această seară, își promisese că va face un efort pentru a lămuri situația între ea și Kelly. Neștiind ce-i spusese Andrew acesteia despre sentimentele pe care i le purta ei, dacă-i dăduse amănunte sau dacă se certaseră din această cauză, Jo Marie se afla într-o postură dezavantajată. Atmosfera dintre ea și Kelly părea încărcată ca o furtună gata să se dezlănțuie. Problema era că nu știa ce să-i spună lui Kelly sau cum să pună lucrurile la punct.

Studie repede mașinile din parcare ca să se asigure că Andrew nu este înăuntru. Liniștindu-se dinspre partea asta, își înfundă mâinile în buzunarele balonzaidului și înaintă spre intrare, sperând să aibă un aer nepăsător.

Kelly ridică ochii din cartea pe care o citea, când Jo Marie intră în apartament. Avea ochii roșii, încețoșați, ca și cum plânsese ore întregi, însă nu îi explică nimic și ea nu dori să-i pună nici o întrebare.

– Sper că a mai rămas ceva de la prânz, începu ea pe un ton fals îngrijorat. Sunt înfometată.

– N-am pregătit nimic, îi explică prietena ei cu o voce aproape șoptită. De fapt, n-am mâncat nimic. Am o durere de stomac teribilă.

Jo Marie trebuie să-și muște buzele pentru a nu-i spune că știe ce s-a întâmplat în relația dintre ele. Viețile lor păreau să se învârtească într-un cerc vicios. Ele două erau prietene nedespărțite și acum ajunseseră să nu-și mai vorbească.

– Am de gând să fac o baie lungă și relaxantă, după care să mă întind în pat.

Jo Marie încuviință, gândindu-se că Kelly nu avea nevoie de o baie fierbinte, ci găsea numai o scuză ca să părăsească încăperea și să nu înfrunte problemele lor.

Când Kelly intră în baie, Jo porni spre bucătărie pentru a găsi ceva de mâncare. În mod normal, aceasta era o perioadă a anului în care trebuia să aibă grijă de silueta ei. Însă anul acesta pierduse probabil câteva kilograme.

La radio se auzeau colinde și Jo Marie începu să le fredoneze. Scoase din frigider pâine și felii subțiri de brânză. Pe lângă asta, își prepară o porție de supă de roșii instant.

Între timp, Kelly ieșise din baie; Jo Marie pregăti două tacâmuri și turnă supa în două boluri.

– Cina e servită! strigă ea.

Kelly cercetă masa și-i zâmbi slab prietenei ei.

– Îți apreciez efortul, dar efectiv nu am poftă de mâncare.

Luând o figură dezamăgită, Jo Marie o privi pe Kelly.

– Cât mai ai de gând să trăiești așa? Trebuie să vorbim, Kel.

– Nu în seara asta, te rog, nu acum.

Se auzi soneria și Kelly păli.

– Nu vreau să văd pe nimeni, anunță ea și se grăbi să intre în dormitor, lăsând-o pe Jo Marie să facă față celui ce suna la ușă.

– Crăciun fericit, o felicită Mark cu o privire obosită, rămânând nemișcat din cadrul ușii.

– Bună, răspunse Jo Marie privindu-l atent. Fratele ei arăta îngrozitor. Pungile de sub ochi spuneau că nu dormise de mult. Arăta ca și cum suferea de o depresie nervoasă.

– Kelly este acasă? o întrebă intrând în living și întinzându-se pe canapea în timp ce-și freca fața cu palmele pentru a rămâne treaz.

– Da, doarme. Cred că nu se simte bine.

Imediat, Mark privi spre ușa închisă a dormitorului, după care ridică din umeri într-un gest dezamăgit.

– Vrei ceva de mâncare? Arăți de parcă n-ai mâncat de zile întregi.

– Chiar n-am mâncat, spuse el înaintând cu pași obosiți spre bucătărie și trăgându-și un scaun.

Luând cele două boluri cu supă de pe bufet, le așeză pe masă și luă loc în fața lui Mark.

În timp ce lua lingura, el o privi chinuit cu ochii obosiți în care se citea nefericirea. Privirea lui Kelly avea același aer disperat.

– Ne-am certat, murmură el.

– Tu și Kelly?

– I-am spus niște lucruri îngrozitoare, spuse el punând capul pe masă. Nu știu ce a fost cu mine când am făcut asta. Tot timpul cât am țipat la ea, am simțit că parcă altcineva face asta. Știu că pare o nebunie, dar parcă eu stăteam deasupra corpului meu și asistam, urându-mă pentru ceea ce făceam.

– V-ați certat din cauza unui lucru important?

Mark bătu în retragere.

– Da, dar asta ne privește pe mine și pe Kelly, spuse el, după care atacă înfometat sandvișurile cu brânză.

– Ești îndrăgostit de Kelly, nu-i așa? întrebă Jo Marie fără să se atingă de mâncare, concentrată asupra relației dintre fratele ei și prietena ei cea mai bună, uitând de supă și de sandvișuri.

Mark ezită, gânditor, după care își luă o figură uimită.

– Îndrăgostit de Kelly? Eu?

– Este evident faptul că ții la ea.

– Țin și la pisica mea, i-o întoarse el cu răceală, în timp ce figura îi devenea răutăcioasă. Are ceea ce a căutat... banii. Uită-te numai cu cine se mărită. Nu-i este de-ajuns averea pe care o are. Acum vrea și mai mult.

Bărbia lui Jo Marie tremura, într-un efort extraordinar de a nu se da în vileag.

– O cunoști pe Kelly altfel, îl avertiză Jo Marie, în timp ce se chinuia să-și stăpânească sentimentele și să vorbească firesc.

– Oare o cunoaște vreunul dintre noi cu adevărat pe Kelly? o întrebă Mark pe un ton aspru. Cinismul săpa linii adânci pe fața lui încordată. Ți-a spus că ea și Drew au stabilit deja data nunții? continuă el disperat.

Sufletul lui Jo Marie era sfâșiat de durere.

– Nu, nu mi-a spus nimic, răspunse ea fără să-l privească, încercând din răsputeri să-și ascundă tremuratul nervos.

– Se pare că au de gând să facă anunțul oficial în prima zi din ianuarie. Nunta va avea loc la primăvară.

– Ce... frumos, reuși ea cu greu să pronunțe cuvintele.

– Ei bine, tot ceea ce pot spune este că se merită din plin unul pe celălalt, zise el aruncând sandvișul cu brânză în farfurie și ridicându-se. Cred că nu-mi mai este foame.

Jo Marie se ridică o dată cu el și privi masa. Nici unul nu se atinsese de mâncare.

– Nici mie, spuse ea înghițind în sec ca să poată respira, din cauza nodului pe care-l avea în gât.

Oprindu-se în living, Mark aruncă o privire deznădăjduită spre ușa închisă a dormitorului.

– Îi voi spune lui Kelly că ai trecut pe aici, zise Jo, având impresia că Mark n-o auzise.

– Nu, murmură el după o lungă pauză. Poate că este mai bine să lăsăm lucrurile așa cum sunt. Noapte bună, surioară, și mulțumesc pentru cină. Semănând cu un om care poartă toată greutatea lumii pe umeri, Mark ieși din apartament.

Rezemându-se de ușa de la intrare, Jo Marie realiză că o durere puternică pusese stăpânire pe ea. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Așadar, Andrew și Kelly aveau să facă anunțul oficial al logodnei lor după sărbători. Nu o mira deloc. Kelly îi spusese de la început că așa se va întâmpla. Făcuseră deja planurile pentru nuntă. Simțind usturimea lacrimilor pe obraji, Jo Marie își șterse pielea delicată și încercă să se liniștească.

*

* *

– Ai o convorbire pe linia întâi! o strigă Paula pe Jo Marie, care se afla la biroul ei.

– Mulțumesc. Cu o experiență de ani de zile, Jo Marie apăsă tasta aparatului și duse receptorul la ureche. Sunt Jo Marie Early, cu ce vă pot ajuta?

– Jo Marie, sunt Jim. Sper că nu te superi că te sun la serviciu.

– Nici o problemă.

– Bine. Ascultă-mă, tu... mi-ai spus ceva despre intenția de a bea o cafea împreună și eu te-am invitat într-o seară la cină.

– Îmi amintesc.

– Ce-ai spune de ziua de vineri? continuă el. Am putea petrece seara împreună.

Jo Marie nu avu nevoie să se gândească.

– Mi-ar face plăcere. După tot ce-i spusese Mark, realizase că

cel mai bine era să uite trecutul și pe Andrew, pentru a reuși să-și clădească o viață nouă.

– Bine, zise Jim bucuros. Ne putem întâlni vineri... dacă nu preferi seara de joi.

– Vineri e perfect, îl asigură Jo Marie având dubii că va mai simți acea pasiune puternică, acea atracție pe care-o avea pentru Andrew, însă nici Jim nu era un bărbat de lepădat.

– Ne vedem atunci. La revedere, Jo Marie.

– La revedere, Jim. Și mulțumesc.

Uită repede scurta lor conversație din cauza încurcăturilor care apăruseră în cursul după-amiezii. O companie aeriană își pierduse clienții pentru că biletele nu ajunseseră la timp. Ca urmare, telefoanele sunau neîncetat.

Când intră în apartament, picioarele o dureau îngrozitor și în spate simțea un junghi enervant.

– Mi s-a părut că te aud, zise Kelly ieșind din bucătărie și oprindu-se în prag. Era îmbrăcată într-o rochie de casă și purta papuci.

– Cum te mai simți?

Kelly ridică din umeri și oftă.

– Mai bine.

– Ai stat acasă? o întrebă Jo Marie, pentru că atunci când plecase, Kelly încă mai era în pat. Avea impresia că prietena ei nu vrusese să mai meargă la spital.

– Da, zise aceasta venind în living pentru a se așeza pe canapea.

– Mark a trecut pe aici aseară, menționă Jo Marie întâmplător, așteptând răspunsul prietenei sale. Kelly tăcea. Mi-a spus că v-ați certat înfiorător, continuă ea.

– Asta am făcut întotdeauna... ne-am certat.

– Nu știu de ce v-ați certat, dar îi pare foarte rău.

În ochii lui Kelly apăru tristețea și buzele i se strâmbară în ceea ce Jo Marie avea impresia că trebuia să fie un zâmbet.

– Știu că n-a făcut-o intenționat. Este extenuat. Pare că și-a propus să muncească din greu până când va muri.

Acum, când prietena ei îi spusese asta, Jo Marie își dăduse seama că nu-și prea văzuse fratele în ultima vreme. Obișnuia să găsească scuze pentru a-i face o vizită de două-trei ori pe săptămână. În afară de seara trecută, el mai trecuse pe acolo numai de două ori de la Ziua Recunoștinței.

– Cred că nu a mai mâncat de zile întregi, continuă Kelly. Este un doctor atât de bun, Jo Marie, și asta pentru că ține foarte mult la pacienții lui. Chiar și la cei pe care știe că nu-i poate salva. Sunt asistentă, știu cum își închid doctorii sufletul pentru a nu se implica sentimental. Dar Mark nu face acest lucru, spuse ea pe un ton supărat, după care își mușcă buzele ca să se calmeze. Am vrut să-i vorbesc noaptea trecută și știi unde l-am găsit? La pediatrie, ținând în brațe un copil și spunându-i că nu va mai avea mult timp dureri. De pe hol, l-am auzit pe Mark vorbindu-i despre rai și cum ajuns acolo nu va mai avea nici un fel de durere. Mark este un bărbat minunat și un medic excepțional.

Și te iubește atât de mult încât este distrus, adăugă în sinea ei Jo Marie.

– Ieri era supărat și descumpănit și a țipat la mine ca să se calmeze. Nu am de gând să mint și să spun că nu m-a durut. Pentru un timp am fost distrusă, dar am trecut peste asta.

– Dar nu te-ai dus la muncă astăzi. Amândouă știau de ce hotărâse să stea acasă.

– Nu, am simțit că eu și Mark avem nevoie să nu ne vedem o zi.

– Probabil că este o idee bună.

Avea atât de multe lucruri pe care dorea să i le spună lui Kelly, dar momentul părea nepotrivit. În sfârșit, vorbiseră, și acest lucru era o realizare după cinci zile de tăcere.

Atmosfera devenise mai liniștită și Jo Marie se îndreptă spre bucătărie pentru a se întoarce cu două cești de cafea fierbinte.

– Mulțumesc, zise Kelly privind-o cu ochi strălucitori.

– Vrei să vorbesc cu Mark? o întrebă cu sinceritate Jo Marie, nefiind prea sigură de ce spunea asta. Poate că într-un fel asta ar înrăutăți și mai mult situația.

– Nu. Vom rezolva noi doi problema.

Se auzi soneria și cele două prietene se priviră.

– Nu aștept pe nimeni, murmură Kelly. De fapt, ar fi mai bine să nu fiu văzută, așa că dacă nu te superi mă voi refugia în camera mea.

Ultima persoană pe care Jo Marie se aștepta s-o vadă de cealaltă parte a ușii era Andrew. În ochii ei se citea nefericirea când îi întâlni privirea. Jo Marie își plecă ochii. I se uscase gâtul și emoțiile nestăpânite îi colorară obrajii palizi. Tăcerea dintre ei era apăsătoare. Andrew ridică mâna ca și când ar fi dorit s-o atingă. Își dădu seama ce făcea și privi în altă parte, ca și cum se răzgândise dintr-o dată.

– Kelly este gata? o întrebă el după ce respiră adânc.

Jo Marie nu se mișcă, blocând astfel intrarea și refuzând să-l lase să intre în apartament. Îl privi mirată.

– Gata? repetă ea, nedumerită.

– Da. Trebuie să mergem la operă, în seara asta. Vom vedea Carmen de Bizet, adăugă el gânditor.

– Ah! exclamă ea privind în gol.

Kelly uitase așadar de întâlnirea lor. Biletele pentru acest spectacol se vânduseră cu săptămâni în urmă. Prietena ei trebuia să se ducă.

– Intră, îl invită ea, mă duc să văd ce face Kelly. Andrew este aici, o anunță Jo Marie rezemându-se de ușa dormitorului după ce intrase, stând cu mâinile la spate.

– Drew?

– Este Andrew pentru mine și Drew pentru tine, îi răspunse Jo Marie exasperată. Trebuia să vă întâlniți ca să vedeți Carmen.

Kelly își duse o mâna la frunte.

– Oh, Dumnezeule! Am uitat.

– Ce ai de gând să faci?

– Să-i explic, ce altceva?

Jo Marie își urmă prietena în living. Ochii cenușii ai lui Andrew erau inexpresivi când o zăriră pe Kelly în rochie de casă și papuci.

– Ești bolnavă?

– De fapt, mă simt destul de bine. Drew, îmi cer scuze. Am uitat de întâlnirea noastră.

Andrew își privi ceasul de aur și trăsăturile de pe fața lui atrăgătoare se înăspriră.

– Kelly poate face un duș și se poate îmbrăca în câteva minute, zise Jo Marie repede, gândindu-se că asta dorea să spună și prietena ei.

– E imposibil să fiu gata în patruzeci și cinci de minute, negă ea. Nu se poate face decât un singur lucru. Du-te tu în locul meu, Jo Marie.

Privirea lui Andrew se întoarse spre Jo. Pe fața lui aspră nu se putea citi nici o emoție, dar ochii lui cenușii străluceau provocator.

– Nu pot, răspunse ea pe un ton hotărât.

– De ce? o studiară două perechi de ochi.

– Eu... căuta o scuză plauzibilă. Fac prăjituri pentru Clubul de Știință. Ne întâlnim sâmbătă, ultima dată înainte de Crăciun.

– Puteam să-mi închipui că lucrezi și sâmbătă, i-o tăie scurt Andrew.

– În fiecare sâmbătă, preciză ea calm, susținându-i privirea. În ultimele săptămâni, Kelly încercase deliberat să-i aducă împreună pe ea și pe Andrew, însă nu avea de gând să mai joace acest joc de acum înainte. Făcuse o înțelegere cu el și nu avea de gând să dea înapoi. Atâta timp cât era logodit cu o altă femeie, ea nu voia... nu putea să fie cu el. Nu vreau să merg, spuse pe un ton tăios, care spera să nu-i agraveze senzația de rău din stomac.

– Mai este destul timp până la ridicarea cortinei, în caz că te răzgândești.

Kelly îi aruncă o privire ciudată.

– Se pare că va trebui să merg eu, zise ea, oftând adânc. Mă aranjez cât pot de repede, continuă Kelly grăbindu-se să intre în dormitor și lăsându-i singuri pe Andrew și Jo Marie.

– Ce-ai mai făcut? o întrebă el privind-o cu înflăcărare.

– Bine, îi răspunse ea răvășită. Era o minciună. Camera era mică, însă între ei parcă se afla o depărtare de ani lumină.

Plecând capul, ea privi modelul mochetei. Când îi sugerase lui Kelly să se grăbească și să se îmbrace, nu-și dăduse seama că va rămâne singură cu Andrew.

– Dacă mă scuzi, mă duc să mă ocup de prăjituri.

Spre uimirea ei, Andrew o urmă în bucătărie.

– Ce șansă am să primesc o ceașcă de cafea? Părea destul de împăcat cu sine și avea un zâmbet mulțumit.

Jo Marie făcu cu greu față situației și îi turnă cafea într-o ceașcă și trecu pe lângă el ca să-i ducă în living cafeaua. În tot acest timp, cu întreaga ei ființă, îi striga s-o lase în pace.

Andrew luă ceașca de pe masă și se întoarse după ea în bucătărie.

– De zile întregi încerc să vorbesc cu tine.

– Numai tu vrei asta.

– Jo Marie, crede-mă, nu-i chiar atât de ușor să discut cu Kelly. Sunt câteva lucruri pe care nu ți le pot explica și care poate că ar rezolva toată situația.

– Pun pariu că le știu, spuse ea nervoasă.

– Nu poți avea încredere în mine?

Cuvintele lui erau atât de neașteptate încât Jo Marie nu știa dacă auzise bine. Îi venea să țipe la el și să-i spună că momentele petrecute împreună erau la fel de frumoase pentru

ea cum fuseseră și pentru el. Ar fi vrut să se întoarcă și să-i spună că va avea încredere în el toată viața, dar nu-i va da și inima ei. Nu putea face așa ceva din moment ce Kelly purta inelul lui de logodnă.

– Jo Marie, începu el să pledeze, știu cum ți se par toate astea. Te invit mâine să luăm prânzul împreună. Jur că nici măcar nu te voi atinge. Las totul în seama ta. Spune-mi locul, ora...

– Nu, scutură ea repede din cap, cu vocea tremurândă din cauza emoției. Nu pot.

– Jo Marie, zise el făcând un pas spre ea, apoi altul, până când respirația lui îi atinse părul.

Silindu-se să se miște, Jo Marie se îndreptă spre bucătărie.

– Nu mai vorbi așa. Mi-am dat seama, în săptămâna care a trecut, că sentimentele tale pentru Kelly sunt mai puternice decât dragostea ta pentru mine. Am încercat din răsputeri să accept situația.

Andrew părea atât de încordat, încât pălise. Arăta ca un tânăr nevinovat care se îndrăgostise pentru prima dată în viață dar, pe de altă parte, avea o expresie aspra întipărită pe față, iar în ochi i se citea furia.

– Ai răbdare, atât îți cer. Vei înțelege curând tot ce se întâmplă.

– Vrei să încetezi? îl întrebă ea, furioasă. Vorbești în așa fel încât nu te înțeleg și nu mai pot suporta. Tot ce știu este că există patru oameni care...

– Cred că asta e tot ce pot să fac, îi întrerupse Kelly intrând în încăpere. Făcuse un duș, se îmbrăcase și își aranjase părul într-un timp foarte scurt.

Jo Marie se simți cuprinsă de gelozie văzând privirea apreciativă a lui Andrew.

– Arăți minunat, reuși ea să spună.

– Nu voi întârzia prea mult! îi strigă Kelly îndreptându-se spre ușă.

– Nu-ți face griji, murmură Jo Marie respirând greu. Nu voi mai fi trează, sunt foarte obosită.

Pe cine încerca să păcălească? Până când nu auzi cheia în ușa de la intrare, cinci ore mai târziu, Jo Marie nu reuși să închidă ochii. Se ura pe sine pentru că era atât de slabă, și în tot acest timp, cât Kelly fusese cu Andrew, se simțise mizerabil.

Singurul lucru care o bucura a doua zi era invitația lui Jim la cină. Seara se apropie cu repeziciune. Se îmbrăcă elegant și se machie cu discreție, sperând să poată ascunde efectele unei nopți aproape albe.

– Nu pregăti cina și pentru mine, am o întâlnire, îi spuse ea lui Kelly în timp ce se îndrepta spre ușă.

După cum se așteptase, compania lui Jim era la fel de plăcută ca descoperirea unei oaze în mijlocul deșertului. O făcu să râdă, tachinând-o cu afecțiune. Umorul lui era subtil și original, fiind un adevărat balsam pentru o inimă frântă. Știuse încă din momentul în care-l văzuse că-i va plăcea de Jim Rowden. În preajma lui se relaxa și putea fi ea însăși. Însă nu se putea opri să-și reamintească trecutul.

– Vrei să-mi spui ce te supără? o întrebă el cu blândețe când ajunseră la desert.

– Ce mă supără? Vrei să plâng când am de mâncat această plăcintă excelentă?

Zâmbetul lui Jim era înțelegător și încurajator. Observă din nou gropițele pe care acesta le făcea în obraji.

– Oricând vei fi pregătită să vorbești, eu te voi asculta.

– Mulțumesc, spuse ea întorcând capul din cauza emoției puternice care pusese stăpânire pe ea. Acum, spune-mi, care e surpriza cu care m-ai amenințat toată seara? îi ceru ea ca să schimbe subiectul discuției.

– E vorba despre delta pe care încercăm de atâta timp s-o salvăm. Ei bine, astăzi am discutat cu un senator și acesta mă va prezenta unui comitet care urmărește s-o transforme într-o

rezervație naturală. Apropiindu-și mâinile, Jim se rezemă de marginea mesei. Din câte știe, George pretinde că nu va fi greu de realizat.

– Jim, dar este minunat! Acesta era primul lui succes și o privea cu mândrie.

– Desigur, dar n-am definitivat nimic. Nu sunt sigur că ar fi trebuit să-ți spun, însă m-ai auzit ținând două discursuri despre deltă și doream să știi și tu.

– Sunt onorată.

El îi mulțumi din priviri și continuă:

– Poate că n-ar trebui să-mi fac prea multe speranțe, dar George, prietenul meu, este foarte încrezător.

– Și tu ar trebui să fii la fel. Amândoi trebuie să avem încredere.

Jim îi căută mâna și o mângâie ușor.

– Mi-ar fi mult mai ușor să împart totul cu tine, Jo Marie. Ești o femeie minunată.

Nu se simțise niciodată bine când cineva o flata, însă Jim părea extrem de sincer. Îi trebui un mare efort să zâmbească și să murmure o mulțumire.

Jim îi înconjură umerii cu brațul când se îndreptară spre birou. Îi ținu portiera mașinii deschisă și se opri brusc înainte de a-și apăsa buzele peste ale ei. Sărutul era blând și liniștitor. Dar nu era sărutul lui Andrew și Jim nu avea puterea să-i provoace un răspuns la fel de pasionat. Pentru Andrew, totul părea simplu.

În timp ce se îndreptă spre casă, Jo Marie continua să-i compare pe cei doi bărbați. Își dădea seama că era nedrept să facă așa ceva.

Ușa apartamentului era descuiată când Jo Marie ajunse acasă. Își agăța în cuier pardesiul când îl observă pe Andrew. Stătea în mijlocul livingului privind-o cu ochii lui cenușii reci ca gheața.

Înțelese dintr-o privire că nu văzuse niciodată un bărbat mai furios.

– Este vorba despre ora la care te întorci acasă, preciză el privind-o cu ochi care aruncau fulgere.

– Cu ce drept mă chestionezi?

– Am toate drepturile! exclamă el nervos. Presupun că-ți imaginezi că totul e o joacă. De fiecare dată când ies cu Kelly, te răzbuni întâlnindu-te cu Jim?

Uimită de reacția lui, Jo Marie nu reuși să răspundă.

– Și dacă-l lași să te sărute, o poți face măcar într-un loc mai ferit, nu chiar în mijlocul străzii.

Buzele i se albiseră în timp ce o privea cu ochi amenințători și în același timp dezamăgiți. Mă deziluzionezi, Jo Marie, credeam că ai mai multă distincție.

Capitolul 8

– Cum îndrăznești... cum îndrăznești să-mi spui așa ceva?! exclamă furioasă Jo Marie. Ochii ei aruncau fulgere când se întoarse pentru a trânti ușa de la intrare.

– Ce te aștepți să-mi imaginez? o întrebă Andrew ridicând o mână ca să-și îndepărteze șuvițele de păr căzute pe frunte.

– Așteptam multe lucruri de la tine, dar nu să mă urmărești sau să mă spionezi. Și apoi... apoi să ai neobrăzarea și îndrăzneala să mă jignești! Furia ei scăzu, făcând loc durerii care îi zdrobea inima.

Fața lui Andrew era roșie de furie când trecu pe lângă ea pentru a ieși din apartament. În momentul în care ieși, întinse o mână pentru a se rezema de un perete.

Jo Marie era atât de nervoasă încât camera devenise neîncăpătoare pentru furia ei. Ridicase din umeri și încerca din răsputeri să respire normal. Într-un timp, Andrew fusese bărbatul visurilor ei. După aceea, învățase să deosebească visul de realitate.

Privind mocheta reuși, într-o oarecare măsură, să se calmeze și să-și înăbușe încordarea care o cuprinsese. Purtarea lui

Andrew i se părea insuportabilă. Ar trebui să-l urască pentru cuvintele pe care i le spusese. Începu să plângă pentru a se liniști, dar simțea că se sufocă. Andrew Beaumont era un bărbat lipsit de sentimente. Privi neputincioasă tavanul în timp ce-și prindea obrajii în palme.

Țârâitul soneriei o făcu să tresară speriată. Andrew. Reușise să stea departe de el numai o săptămână. Ca pentru a se apăra, își înconjură pieptul cu brațele și privi hotărâtă ușa închisă. Putea să stea o veșnicie acolo, ea nu-i va deschide.

Soneria răsună din nou, mult mai insistent.

– Jo Marie, deschide blestemata asta de ușă!

– Nu! îi strigă ea.

– Bine, vom continua discuția țipând unul la altul. Asta-i va amuza teribil pe vecinii tăi.

– Pleacă! țipă ea, prea supărată ca să poată susține o discuție normală. Andrew o rănise prin faptele lui și prin vorbele pe care le rostise.

– Jo Marie! Tonul rugător din vocea lui era evident. Te rog, deschide ușa. Tot ce vreau este să-mi cer scuze.

Urându-se pentru că era atât de slabă, Jo Marie răsuci cheia și deschise masiva ușă de lemn.

– Ai un minut la dispoziție.

– Cred că am luat-o razna când l-am văzut pe Jim sărutându-te, îi spuse el acoperind cadrul ușii cu statura lui înaltă. Jo Marie, promite-mi că nu te vei mai întâlni cu el. Nu pot suporta gândul să te atingă un alt bărbat.

– Asta se presupune a fi o scuză? îl întreba ea cu răutate. Ascultă-mă, Andrew Beaumont, continuă ea încercând să nu țipe în timp ce-și învârtea degetul prin aer: Nu ai dreptul să-mi impui așa ceva!

Trăsăturile lui Andrew se albiseră de furie.

– Îți pot face viața un chin.

– Crezi că n-ai făcut-o deja? îl întrebă ea, distrusă. Lasă-mă în pace. N-am nevoie de tine. Nu vreau să te mai văd. Niciodată.

Spre disperarea ei, vocea i se pierdu. Își scutură capul, incapabilă să mai scoată vreun cuvânt, trânti ușa și o încuie.

Aproape imediat se auzi soneria, urmată de bătăi în ușă. Nici unul dintre ei nu era în stare să discute normal. Și poate că cel mai bine era să lase lucrurile așa cum erau. O durea mai mult decât voia să recunoască, dar își va reveni. Își va continua viața, și va uita încet, încet de Andrew, de bărbatul visurilor ei.

Fără a privi înapoi, ignoră zgomotul bătăilor în ușă și se îndreptă spre dormitorul ei.

*
* *

Restaurantul era plin până la refuz, la această oră de prânz. Crăciunul era peste câteva zile și cumpărăturile de ultimă oră făceau centrul orașului și restaurantele acestuia supraaglomerate.

Văzându-l pe Mark intrând, Jo Marie ridică mâna și o mișcă pentru a-i atrage atenția. Arăta mai puțin obosit decât ultima dată când îl văzuse. În ochi i se citi o clipă bucuria, care însă păli repede.

– Trebuie să recunosc că este o surpriză, spuse Jo Marie când fratele ei se așeză pe bancheta moale din fața ei. Nu-mi mai amintesc când am luat prânzul împreună ultima dată.

– Nici eu nu-mi amintesc. Mark luă lista de bucate, își făcu alegerea și o închise repede.

– Ce grăbit ești!

– Nu am prea mult timp la dispoziție.

Același Mark, mereu grăbit, alergând dintr-un loc în altul.

– Tu m-ai căutat, îți amintești? îl tachină ea cu blândețe.

– Da, sigur că da. Privirea îi era concentrată asupra

șervețelului cu care se juca, făcându-l din ce în ce mai mic. O să ți se pară ceva nebunesc, așa că promite-mi să nu râzi de mine.

În colțul gurii, ea zâmbea deja.

– Promit.

– Aș vrea să mă însoțești la petrecerea de Crăciun de la spital sâmbătă noaptea.

– Eu?

– N-am timp să-mi aranjez vreo întâlnire și nu cred că voi scăpa prea ușor fără a jigni jumătate din personal.

În ultimele trei săptămâni, Jo Marie suportase mai multe petreceri decât în întreaga ei viață.

– Cred că voi putea veni.

– Nu ești prea entuziasmată.

– Am început să simt ceea ce simți și tu despre petreceri.

– Mă îndoiesc, zise el supărat, în timp ce rupea șervețelul.

Chelnerița veni să ia comanda și le umplu imediat ceștile cu cafea.

Jo Marie își luă șervețelul și începu să-l imite pe Mark.

– Va fi și Kelly acolo... cu Drew?

– Mă îndoiesc. De ce ar veni? Nu va exista o sală de bal sau un bufet la miezul nopții. Nu va fi ceva măreț. Îți poți imagina cum ar arăta „bogătașii“ stând pe scaune tari și ținând în mână farfurii de carton cu câteva aperitive? Nu poți. Kelly urmărește să-și mărească averea pe care o va moșteni.

Jo Marie deschise gura să-l contrazică, dar realiză că nu avea nici un rost. Era lipsit de sens să discute despre relația lui Andrew cu Kelly în fața lui Mark.

– Presupun că ți-a spus Kelly, nu-i așa?

– Ce să-mi spună? îl întrebă Jo Marie curioasă și totodată speriată. Ultima dată când Mark îi dăduse informații despre Drew și Kelly, îi spusese că au de gând să-și anunțe oficial logodna.

– Și-a luat două săptămâni de preaviz.

– Nu, oftă Jo Marie. N-ar face asta. Își iubește meseria; are

talent de asistentă. Ceea ce o surprindea cel mai mult era faptul că prietena ei nu-i spusese nimic despre plecarea de la spital.

– Îmi imaginez că își pregătesc deja nunta și s-a hotărât să plece mult mai repede. De altfel, cine o poate învinui, n-am dreptate?

Totul îi spunea că Mark nu se înșela deloc. Buzele îi erau strânse și ochii aveau o lucire dureroasă. Ce dezastru o să fie Crăciunul acesta, își spuse ea.

– Hai să nu mai vorbim despre Kelly sau Drew sau despre altcineva, bine? Crăciunul este săptămâna viitoare. Se sili să zâmbească și să pară veselă.

– Așa e, confirmă Mark oftând. Mai este puțin. Cu toate că vocea îi suna vesel, figura îi era mai mohorâtă ca niciodată.

Supa și sandvișurile lor sosiră și începură să mănânce în liniște.

– Așadar, vii sau nu? o întrebă Mark după ce goli farfuria.

– Cred că da, răspunse ea fără să pară entuziasmată de idee. Amândoi aveau aceleași presimțiri în legătură cu petrecerea.

– Mulțumesc, surioară.

– Consideră că acesta este cadoul meu de Crăciun.

Mark luă nota de plată adusă de chelneriță și o studie.

– Și tu consideră această masă tot așa, o anunță el ridicându-se. Ne vedem sâmbătă seara.

*

* *

– Mark mi-a spus că ai de gând să părăsești spitalul peste două săptămâni, îi spuse Jo Marie prietenei sale chiar în acea seară.

– Da, răspunse Kelly nemulțumită.

– Presupun că planurile de nuntă necesită mult timp.

– Nuntă? întrebă Kelly privind-o absent. Nu, scutură ea din

cap cu o figură deprimată. Îmi voi exercita meseria la alte spitale.

– Înseamnă că vei continua să lucrezi și după căsătorie?

Prietena ei părea că nici măcar n-o auzise.

– Kell? o mustră Jo Marie, surprinsă.

– Sper.

Nemulțumită că o chestiona pe Kelly despre viața ei împreună cu Andrew, Jo Marie deschise ziarul de seară și se prefăcu interesată de ceea ce citește. Dar dacă Kelly ar fi întrebat-o care erau titlurile zilei, n-ar fi avut ce să-i răspundă.

În seara de sâmbătă, Jo Marie se îmbrăcă în rochia albastră pe care și-o croise singură. Îi stătea bine culoarea și-i dădea grație mișcărilor. Petrecu mult timp coafându-se și fardându-se, urând din suflet această petrecere.

Jo Marie își punea o capă pe umeri când în cadrul ușii de la intrare apăru Kelly la brațul lui Andrew.

– Pleci în seara asta, constată Kelly oprindu-se în mijlocul livingului. Și... și nu mi-ai spus nimic.

Jo Marie simțea privirea cercetătoare a lui Andrew care o măsura din cap până-n picioare, însă n-avea de gând să se întoarcă spre el.

– Da, nu mă aștepta.

– Și noi avem planuri.

Luându-și poșeta de seară, Jo Marie încercă să zâmbească.

– Distracție plăcută.

Kelly mai spuse ceva, însă Jo Marie ieșise deja pe ușă, mulțumită că scăpase de o confruntare cu Andrew.

Mark îi dăduse adresa unde avea loc petrecerea și o rugase să vină singură până acolo. N-avea nevoie de nici o scuză. Era evident că dorea s-o evite pe Kelly.

Găsi repede casa, fiind întâmpinată de muzică în surdină și fum de țigară. Făcându-și loc printre cei care dansau, Jo Marie duse salata pe care o preparase în bucătărie și o transmise colegelor fratelui ei. După ce schimbară complimente și i se făcu cunoștință cu ceilalți invitați din bucătărie, Jo

Marie se întoarse în cameră pentru a-l găsi pe Mark.

Cu tot zgomotul antrenant, petrecerea nu avea nimic ieșit din comun și îl zări pe fratele ei imediat. Se afla în cealaltă parte a încăperii, în mijlocul unui grup de tineri, probabil medici, se gândi ea. În timp ce-și croia drum spre ei, se întâlni cu o asistentă prietenă cu Kelly, pe care o întâlnise de câteva ori. Vorbiră câteva minute despre vreme.

– Presupun că ai auzit de plecarea lui Kelly, zise Julie Frazier impacientată. Mie una, îmi pare rău.

– Sunt de acord cu tine, murmură Jo Marie.

– Uneori aș vrea să-i dau pe amândoi cap în cap, spuse Julie, arătând cu capul spre Mark. Fratele tău este un bărbat încăpățânat.

– Nu-i nevoie să-mi spui. Doar sunt sora lui.

– Știi, continuă Julie privind băutura pe care o avea în paharul din mână, după ce Kelly și-a scos amigdalele, puteam să jur că vor ajunge în fața altarului. Toți am fost la fel de surprinși când Kelly s-a logodit cu personajul acela misterios.

– Ce vrei să spui despre Kelly și Mark? Știa că o perioadă, înainte de Ziua Recunoștinței, după operație, se înțeleseseră de minune. Nu avea importanță cât timp trecuse, nu putea uita că așa stătuseră lucrurile.

– Kelly se simțea rău – operația de amigdale e dureroasă pentru un adult – nu voia să vadă pe nimeni, nu-și anunțase nici măcar familia. Mark a fost singurul care a reușit să se apropie de ea. Au petrecut ore întregi împreună, făcând-o să mănânce, hrănind-o cu lingurița. Chiar îi citea ca să adoarmă, după care adormea pe scaunul de lângă pat pentru a fi acolo când ea se va trezi.

Jo Marie o privea uimită.

– A făcut Mark toate astea? Așadar, Mark fusese îndrăgostit de Kelly și nu-i spusese nimic. Îl privea acum mirată și își dădea seama cât de proastă fusese. Luni întregi se gândise la clipele de vis petrecute cu Andrew și fusese atât de oarbă încât nu observase ce se întâmplă în jurul ei.

– Vorbim de lup și lupul la ușă.

Jo Marie se întoarse pentru a privi spre intrare și văzu cum Kelly și Andrew intrau în cameră. Prin lumina slabă din încăpere, ochii i se întâlniră cu ai lui. Îi privi buzele încordate, după care el îi zâmbi. Efectul pe care-l provocase era devastator; inima începu să-i bată nebunește și obrajii i se înroșiră puternic. Acestea erau emoțiile cu care se luptase tot timpul. Se ura pentru că era atât de vulnerabilă în fața acestui bărbat. Nu dorea să mai simtă nimic pentru el.

– Scuză-mă... îi întrerupse Julie gândurile... vreau să fac cunoștință cu cineva.

– Sigur. Jo Marie se îndepărtă pentru a i se alătura lui Mark, știind că va fi în siguranță lângă el.

– Ai văzut cine a venit? îi șopti la ureche fratelui ei.

Ochii obosiți ai lui Mark o studiau pe Kelly și Jo Marie văzu câtă tristețe era în privirea lui. Kelly arăta minunat în această seară și trebuia să recunoască faptul că ea și Andrew formau cel mai reușit cuplu din încăpere. Erau făcuți unul pentru altul... făceau amândoi parte din înalta societate. Se potriveau.

– Mă surprinde faptul că a venit, zise Mark pe șoptite în timp ce le întorcea spatele. Dar are dreptul să fie aici, ca toți ceilalți.

– Sigur că da.

Unul dintre prietenii lui Mark făcea pe disc-jockey-ul și își luase libertatea de a pune o serie de slowuri. Jo Marie și Mark stăteau lângă perete și priveau perechile care începuseră să danseze în mijlocul încăperii. Când Andrew o luă în brațe pe Kelly, Jo Marie își îndreptă privirea în altă parte, incapabilă să-i privească indiferentă.

– Nu vrei să dansezi? murmură Mark.

– Cu tine?

– Nu, voi lăsa pe unul dintre prieteni să aibă onoarea. Și așa a fost destul de rău că mi-am invitat sora la petrecere. Nu trebuie să și dansez cu tine.

Jo Marie nu se putu stăpâni să nu râdă.

– Te pricepi să spui vorbe frumoase unei femei, scumpule frățior.

– Încerc, murmură el urmărind-o pe Kelly, ale cărei brațe se aflau în jurul gâtului lui Andrew și îi șoptea ceva la ureche. Dar se pare că nu îndeajuns, încheie el.

Stând deoparte și privindu-i pe dansatori, Jo Marie începu să se simtă prost.

– Mă duc să văd dacă pot ajuta cu ceva la bucătărie, găsi ea o scuză ca să plece.

Julie Frazier era acolo, așezând aperitive pe farfurii rotunde, cu precizia unui matematician.

– Te pot ajuta? se oferi Jo Marie privind în jur pentru a găsi ceva de făcut.

Julie o privi cu recunoștință.

– Sigur. Vrei să pui tacâmurile la salată și să o duci pe masa din cameră?

– Sigur că da. Găsi tacâmurile în uscător și castronul mare cu salată. Masa pe care îl așezase era acoperită cu o mușama decorată cu globuri și alte figuri geometrice.

– Și acum, doamnelor și domnilor... anunță disc-jockey-ul, pentru a atrage atenția... o melodie la care invitația se face de către doamne.

Întorcându-se cu spatele la masă, Jo Marie o privi pe Kelly care-i șoptea ceva lui Andrew. Spre surprinderea ei, acesta încuviință și o lăsă să-și facă drum spre cealaltă parte a camerei. Destinația ei era clară... Kelly se îndrepta direct spre Mark. Pulsul lui Jo Marie se accelera. Dacă el va face ceva sau îi va spune ceva urât prietenei ei, nu-l va ierta niciodată.

Tot sufletul i se citea în ochi când îl luă pe Mark de braț. Prins într-o discuție, acesta nu-și dăduse seama că se află cineva lângă el. Kelly încercă din nou și Mark se întoarse, surprins că o vede lângă el.

Jo Marie era destul de departe, neputând fi văzută de Kelly sau de fratele ei, însă destul de aproape pentru a-i auzi.

– Pot dansa cu tine? îl întrebă ea hotărâtă.

– Credeam că bărbatul este cel care face invitația, zise Mark zâmbind malițios. Și dacă ai observat, eu n-am invitat pe nimeni.

– La această melodie, invitația o fac doamnele.

Mark păli când îl zări pe Andrew în celălalt colț al încăperii.

– Și de ce nu l-ai invitat pe cavalerul de acolo?

Kelly clătină încet din cap, continuând să-l fixeze pe Mark.

– Te-am invitat pe tine. Nu mă refuza, Mark, nu în seara asta. Plec de la spital în curând și nu te voi mai plictisi niciodată.

Jo Marie se îndoia că fratele ei ar putea s-o refuze în acest moment. El se apropie anevoie de centrul încăperii și o luă pe Kelly în brațe. Se auzea o baladă frumoasă și melodioasă a lui Billy Joel. Kelly își lipi corpul de cel al lui Mark. Brațele ei îi înconjurară gâtul și își lipi tâmpla de bărbia lui. Mark închise ochii și respiră adânc. Îmbrățișarea lui la început încordată, acum devenise o mângâiere, strângând puternic talia zveltă a lui Kelly, al cărei corp se arcuia în ritmul melodiei.

Pentru prima dată în seara aceea, fratele ei părea liniștit. Kelly era a lui Mark. Jo Marie greșise când își spusese că Andrew și Kelly erau făcuți unul pentru altul. Nu era așa, și logodna lor nu avea nici un sens.

Privirea ei îl căută pe cel care-i stăpânea gândurile. Andrew stătea rezemat de perete, foarte aproape de ea. Ochii lor se întâlniră și el nu-și mai luă privirea de la ea, atrăgând-o spre el. Dar ea nu se putea mișca din loc. Privirea lui părea s-o amețească întocmai ca în seara aceea de februarie. Simțea cum pătrunde în sufletul ei, implorând-o să vină, să traverseze încăperea ca s-o cuprindă în brațe.

De aceea, Jo Marie făcu un pas, după care se opri, trezindu-se la realitate. Nu dorea să fie cu el, ca să nu sufere și mai mult. Făcând un mare efort, întoarse capul, rupând astfel vraja. Își simțea inima grea și-i era greu să respire. Se îndreptă cu pași hotărâți spre bucătărie.

O ușă de sticlă se deschidea spre grădină. Dorea să fie singură și după câteva clipe de nehotărâre, ieși pe ușa aceea pentru a scăpa de ceilalți și a se cufunda în întunericul nopții.

Brațele îi înghețaseră și își mișcă palmele pe ele ca să-și pună sângele în mișcare. Stelele străluceau pe cerul întunecat.

Simți că nu era singură. Nu avea nevoie să se întoarcă pentru a-și da seama că era Andrew.

Venise afară și stătea în spatele ei, dar nu vorbea, concentrându-și atenția asupra cerului.

I se păru o eternitate până când el vorbi.

– Am venit să-ți cer iertare.

Amintirea acuzațiilor lui îi strângeau dureros inima.

– M-ai făcut să sufăr, spuse ea cu o voce pierdută, oftând adânc.

– Știu, dragostea mea, știu. Își scoase încet haina și o așeză cu mare grijă pe umerii ei, ferindu-se s-o atingă...

– Aș da orice să-mi pot lua cuvintele înapoi. Văzându-l pe Jim îmbrățișându-te, am fost șocat. Am strigat la tine pentru că nu mi-am mai putut stăpâni nervii.

Ceva din felul în care-i vorbea, emoția cu care rostea cuvintele, regretul din tonul lui o făcură să-și simtă inima bătând gata să-i spargă pieptul. Nu voia să-l privească, dar îi era imposibil să se stăpânească. Cu o tandrețe infinită, el îi îndepărtă o șuviță de păr care-i căzuse pe frunte.

– Mă poți ierta?

– Andrew, rosti ea cu greutate.

– M-aș așeza în genunchi dacă ar ajuta cu ceva.

Își simți ochii înlăcrimați.

– Nu, nu este nevoie.

El se liniști, ca și cum o mare povară îi fusese luată de pe umeri.

– Mulțumesc.

Nici unul nu se mișcă, dorind parcă să prelungească momentul de tandrețe. Când Andrew continuă să vorbească,

părea că șoptește cuvintele ca briza mării, încât Jo abia le auzea.

– Când am ieșit din casă, arătai ca o siluetă de safir în lumina lunii. Și m-am gândit că dacă mi-ar sta în putere, ți-aș prinde stele de aur în părul tău minunat.

– Ai fost întotdeauna atât de romantic?

– Nu, răspunse el zâmbind.

Ochii lui o urmăreau cu multă tandrețe. Încet de tot, își ridică mâna și o mângâie pe gât.

Atingerea ușoară a degetelor lui pe pielea ei o făcu să se înfioare. Jo Marie îl iubea pe bărbatul acesta și nu va mai iubi niciodată pe altcineva, cu toate că era al unei alte femei.

– Jo Marie, șopti el, lasă-mă să te sărut. Simt că este o clipă magică.

Nu era nici o magie, desigur, dar Jo Marie nu putea să se împotrivească.

– Pentru ultima dată, zise ea fără să-și dea seama că-i dezvăluia gândurile.

El o cuprinse cu brațele și ea își umezi buzele în așteptarea sărutului lui pasionat. Buzele lui Andrew le atingeau ușor pe ale ei.

– Am fost convins întotdeauna că ne vom reîntâlni, Florence Nightingale, îi șopti el în păr. Chiar și atunci când nu te puteam găsi, simțeam că nu voi mai fi la fel ca înainte.

– Și eu am simțit la fel. Nici măcar nu mai ieșeam din casă.

– Credeam că voi înnebuni. Erai atât de aproape de mine, te aflai mereu în gândurile și în sufletul meu, însă nu te puteam găsi.

– Dar m-ai găsit, zise ea punând o palmă pe pieptul lui pentru a se putea îndepărta. Și acum este prea târziu.

Ochii lui Andrew se întunecară în timp ce rămânea nemișcat.

– Jo Marie, șopti el dezamăgit.

– Taci, spuse ea punând un deget pe buzele lui. Nu încerca să-mi dai explicații. Am înțeles și am acceptat totul. Pentru un timp, m-a durut extrem de mult și nu credeam că voi suporta gândul că te pierdusem. Dar am reușit și voi reuși în continuare.

Brațul lui îi înconjură talia în timp ce-i săruta degetele.

– Am atât de multe să-ți spun și nu pot.

– Știu. Acum, când o strângea în brațe, Jo Marie simți că se liniștește. N-aș fi reușit niciodată să-ți fiu o soție perfectă. Poziția pe care-o ocupi în societate îți cere să te căsătorești cu o femeie cultivată și de familie bună. Sunt mândră de numele meu și de familia din care provin, dar nu sunt potrivită pentru tine.

Brațul care-i strângea mijlocul tremură.

– Asta crezi? o întrebă el cu o voce în care se simțea iritarea. Spune-mi sincer, asta crezi?

– Da, răspunse ea repede. Acum m-am liniștit. Nu regret nimic. Te-am ținut mult timp în inima mea și o parte din mine va pleca o dată cu tine. Cum pot regreta faptul că te-am iubit? Nu pot face așa ceva.

El îi luă mâna și o privi exasperat.

– Inima ta îți spune că ar trebui să mă însor cu Kelly?

Mark ar fi distrus, dar fratele ei avea nevoie să-și găsească liniștea sufletească.

– Sau cu o persoană ca ea. Luă haina care-i încălzise umerii și i-o întinse, având grijă să nu-l atingă. Mulțumesc, îi șopti ea paralizată de emoție. Incapabilă să mai suporte apropierea dintre ei, ridică mâna și-i mângâie bărbia. Apoi, foarte încet, își puse buzele peste ale lui. Adio, Andrew.

El întinse mâna ca s-o rețină, dar ea trecu repede pe lângă el. Îi luă puțin timp să-și caute capa. Curând după aceea, ieși pe ușă și porni spre casă. Mark nu-i va simți lipsa.

*

*   *

Jo Marie își petrecu duminica împreună cu familia, întorcându-se acasă seara târziu, pentru a fi sigură că n-o întâlnește pe Kelly. Întinzându-se în pat și privind în tavan, Jo Marie realiză că-și luase adio de la Andrew. Nu voia să-l mai

vadă pentru că lucrurile s-ar complica și mai mult. N-ar fi reușit să-l evite, mai ales că întreaga ei ființă tânjea să fie a lui. Cea mai bună soluție era despărțirea. Kelly se va muta curând și Jo Marie nu va reuși să plătească singură chiria.

Era o scuză perfectă pentru a pleca de aici și Kelly n-ar bănui nimic.

După ziua încărcată de luni petrecută la birou și apoi la fundație, Jo Marie se opri la spital, sperând să poată vorbi cu Mark. Dacă avea noroc, reușea să-l convingă pe fratele ei s-o primească în apartamentul lui. Însă numai pentru un timp, ca să-și caute o altă casă și o altă colegă de cameră.

Julie Frazier, asistenta care lucra cu Kelly și cu Mark, se afla la etajul rezervat chirurgiei când ajunse Jo Marie.

– Bună, o salută ea. Presupun că știi unde se află fratele meu.

Julie își ridică privirea din fișele pe care le studia.

– Se află în camera doctorilor, la o ceașcă de cafea.

– Minunat. Vorbim mai târziu. Făcând zgomot cu tocurile pe culoarele pardosite cu gresie, Jo Marie își spuse că găsise momentul prielnic pentru a discuta cu el. Acum nu trebuia decât să-l găsească bine dispus.

Camera doctorilor se afla la capătul holului și era împărțită în două de un paravan. În prima parte se aflau o canapea și câteva scaune. În spatele paravanului exista o mică bucătărie. Vocile lui Mark și a lui Kelly o opriră chiar la intrare.

– Poți pleca, spunea Mark pe un ton în care încerca să-și ascundă durerea. Crede-mă, n-am de gând să plâng pe umărul tău.

– N-am venit aici pentru asta, îl contrazise Kelly cu blândețe.

Jo Marie ezită, neștiind ce să facă. Nu dorea să le întrerupă conversația, care părea hotărâtoare, și nici nu avea de gând să-i asculte în continuare din spatele ușii.

– Încă te mai necăjește pierderea fetiței familiei Randolph, nu-i așa? îl întrebă Kelly.

– Nu, am făcut tot ce am putut, știi bine.

– Dar n-a fost de-ajuns, nu-i așa?

Jo Marie își mușcă buzele ca să n-o întrerupă pe Kelly. Nu-i stătea în caracter prietenei sale să fie atât de rea. Își amintea durerea lui Mark în momentul în care își pierduse mica pacientă. Se întâmplase chiar după Ziua Recunoștinței și Mark fusese distrus.

– Nu, spuse Mark, n-a fost de-ajuns.

– Și acum mai ai puțin să-l pierzi pe băiatul familiei Rickard, continuă Kelly pe un ton liniștit.

Jo Marie se întrebă dacă acesta era băiatul despre care Kelly îi spusese că va muri de cancer.

– Am știut asta de la bun început, zise Mark foarte nervos.

– Da, dar asta n-a simplificat cu nimic lucrurile, nu-i așa?

– Ascultă, Kelly, știu ce ai în cap, dar n-ai nici o șansă să îți îndeplinești planurile.

– Mark, murmură Kelly oftând, uneori ești atât de orb.

– Poate din cauză că mă simt prost. Poate din cauza faptului că mă supără îngrozitor ceea ce fac, deoarece nu pot face mai mult în fața morții.

– Dar nu ai ce face, nu-i așa? îl întrebă Kelly, în vocea ei simțindu-se numai durere. Acum, nu ai de gând să-mi spui ce te deranjează cu adevărat?

– Poate că nu mai pot îndura să-l văd așa pe Tommy. Să văd ultimele lui chinuri în fața morții. Totul a fost împotriva lui de la început și acum nu mai are mult de trăit. Până la urmă, moartea va învinge.

– Și tu vei pierde, și orice pierdere este dureroasă pentru tine.

Jo Marie simți că nu mai poate asculta această discuție. Se întoarse încet și porni pe coridor.

Cuvintele pe care și le spuseseră Mark și Kelly stăruiau în mintea ei în timp ce se îndrepta spre biroul lui Jim. Mark avea

probleme serioase ca doctor, pentru că punea totul la suflet. Kelly observase acest lucru și încerca să-l ajute pe fratele ei să treacă peste implicarea sentimentală în relațiile cu pacienții. Era supărat pe ea și probabil va continua să nu înțeleagă ceea ce încerca ea să facă.

Norocoasă, Jo Marie găsi loc în parcarea din fața clădirii fundației. Trecuseră numai câteva zile de la Crăciun și era imposibil să-ți parchezi mașina în locul dorit, din cauza aglomerației.

Gândurile i se învălmășeau în cap în timp ce încuia mașina. Când privi în lungul străzii, pentru a traversa, zări forma unui Mercedes albastru-închis. Un fior rece îi trecu prin inimă. Andrew era așadar înăuntru și dicuta cu Jim.

Capitolul 9

– Totul e în ordine? îl întrebă îngrijorată pe Jim. Evitase întâlnirea cu Andrew, așteptând plecarea lui într-un magazin de antichități aflat vizavi. După ce Andrew pornise mașina, mai rămăsese înăuntru câteva minute să se asigure că părăsise împrejurimile. După aceea, trecuse strada și se îndreptase spre birou.

– Ar trebui să fie ceva în neregulă? o întrebă mirat Jim.

– Spune-mi tu ce este. Am văzut mașina lui Andrew Beaumont în parcare.

– Ah, da, zise Jim strâmb. Și asta te îngrijorează?

– Nu, scutură din cap Jo Marie. Ei bine, da! se răzgândi ea. Nu avea de gând să-l mintă pe Jim, care era un bun cunoscător al firii oamenilor.

– A venit la invitația mea, pentru a cunoaște personalul fundației. Această instituție îi este mult îndatorată prietenului tău.

– Prietenul meu?

Jim strânse din dinți.

– Nici unul dintre voi doi nu-și poate ascunde sentimentele. Da, draga mea, scumpă Jo Marie, prietenul tău.

Nu mai avea puterea să-l contrazică.

– Vrei o ceașcă de cafea? o întrebă Jim traversând camera pentru a ajunge la filtru.

Jo Marie zâmbi recunoscătoare când o servi, după care se așeză pe marginea biroului ei, încrucișându-și brațele pe piept.

– Am avut o discuție lungă cu Beaumont.

– Și? întrebă Jo Marie nereușind să-și înfrâneze curiozitatea.

Înainte ca Jim să-i poată răspunde, sună telefonul. El ridică receptorul și vorbi zece minute. Jo Marie se prefăcu ocupată, dar gândurile ei nu-și găseau astâmpăr. Andrew fusese aici în interes de afaceri? Nu-i venea să creadă.

– Ei bine? întrebă Jo Marie după ce Jim închise telefonul.

Acesta avea pe față o expresie indiferentă.

– Vobim tot despre Beaumont?

– Nu am de gând să te implor, zise Jo Marie zâmbind, dar vreau să cunosc adevăratul motiv pentru care a fost aici.

Jim o cercetă întrebător.

– Ești îndrăgostită de el?

Simțindu-se prost, Jo Marie înghiți în sec.

– S-au întâmplat multe între noi. Ți-a spus ceva despre mine?

Buzele lui Jim se strânseră.

– Nu direct, dar voia să-mi cunoască intențiile.

– Nu se poate! exclamă Jo Marie, uluită.

Jim scutură din cap.

– A venit să-mi ceară amănunte despre fundație și pentru a lua niște documentații. Este un om de treabă, Jo Marie.

Ea studia biroul și tastatura mașinii de scris.

– Știu.

– Nu mi-a vorbit în mod direct despre tine, dar cred că te place foarte mult. Am sentimentul că era frustat și îngrijorat de faptul că lucrezi aici până noaptea târziu, mai ales pentru că sediul fundației se află într-un cartier cu o faimă proastă.

– N-are de ce să-și facă griji, tu mă conduci până la

mașină sau stai cu mine în stație până vine autobuzul.

Jim își făcu de lucru cu mâinile.

– Am impresia că acest Beaumont este foarte îndrăgostit de tine. Dacă ți se va întâmpla ceva în timp ce te afli sub protecția mea, ar fi în stare să mă omoare.

Chiar și după ce ajunsese acasă, câteva ore mai târziu, cuvintele lui Jim continuau s-o urmărească. Andrew era îngrijorat din cauza ei și pe deasupra era și îndrăgostit de ea. Dar totul era în zadar, așa că nu trebuia să se mai gândească la asta.

Kelly se afla pe canapea, cu o pătură pe picioare, privind la televizor programul special de sărbători.

– Bună, cum a fost în seara asta? o întrebă ea, urmărind în continuare imaginea de pe ecran.

Colega ei de apartament era palidă și Jo Marie își spuse că era urmarea discuției pe care o avusese cu fratele ei. Ar fi dorit s-o întrebe cum își petrecuse ziua la spital, dar se îndoia că întrebarea îi va face plăcere lui Kelly.

– În seara asta – oh, totul a fost ca de obicei... bine, răspunse Kelly pe un ton trist.

– Te simți bine, Kelly?

Aceasta întoarse încet capul.

– Am încă o durere de stomac.

– Și febră?

– Nu cred. Cred că ar fi mai bine să mă întind în pat.

Jo Marie își spuse că prietena ei era extrem de palidă în ultimul timp. Dar, crezu din nou că totul se datora evenimentelor cărora le făcuse față în ultimul timp.

– Știi, am un avantaj având frate medic. Îl pot chema oricând am nevoie.

Kelly închise televizorul, fără s-o privească.

– Nu ai de ce să-l chemi pe Mark.

Însă vocea ei nu era deloc convingătoare. Făcând un mare efort, Jo Marie se îndreptă spre bucătărie și-și turnă un pahar cu lapte.

– Vrei și tu unul? o întrebă pe Kelly ridicând paharul.

– Nu mulțumesc, murmură Kelly schițând un gest de dezgust. De fapt, trebuie să mă întind în pat. Mă voi simți mai bine mâine dimineață, nu-ți face griji în privința mea.

Însă Jo Marie nu reușea să se liniștească. Unele lucruri pe care le făcea Kelly în ultimul timp n-aveau nici un sens. Stătea închisă în casă numai că se certase cu Mark. Kelly nu era o asistentă medicală timidă și neînsemnată. Părea mai atașată de el ca niciodată. Chiar și purtarea ei de la petrecerea de Crăciun fusese șocantă. Parcă jucase un rol. Dar motivele pentru care făcuse asta erau neclare.

Dimineață, Kelly o anunță că își ia o zi liberă din cauza durerii care nu încetase. Jo Marie își studie îngrijorată prietena. O sună de două ori în acea dimineață ca s-o întrebe cum se mai simte.

– Bine, îi răspunse Kelly și a doua oară. Ascultă, probabil că aș reuși să mă liniștesc dacă n-aș fi nevoită să mă ridic pentru a răspunde la telefon din sfert în sfert de oră.

Încercând să înțeleagă suferința prietenei sale, Jo Marie se strădui să se arate amabilă.

– Încerc să ajung mai devreme astăzi.

– Ar fi minunat.

– Vrei să-ți cumpăr ceva pentru cină?

– Nu, îi răspunse scârbită Kelly. Nu vreau să aud de mâncare.

Mark își făcu apariția la biroul ei pe la prânz, uimind-o pe Jo Marie. Așezându-se pe colțul biroului, începu să-și legene un picior în timp ce aștepta ca ea să termine o convorbire telefonică.

– Probabil că nu ești atât de ocupat din moment ce te afli aici, spuse ea în timp ce așeza receptorul în furcă.

– Am venit să te invit la masă și tu mă iei peste picior?

– Ai venit să mă întrebi ce mai face Kelly, i-o întoarse ea. Timpul jocurilor trecuse pentru amândoi.

– Ah? își arcui el sprâncenele întrebător. Chiar așa?

– Este bolnavă. Vezi, te-am scutit de plata unui prânz spuse Jo Marie fără să-și ascundă iritarea.

– Nu m-ai scutit de nimic, i-o întoarse Mark liniștit. Am de gând să iau masa cu tine.

Neputând rămâne supărată pe fratele ei, Jo Marie îl însoți la cea mai apropiată cafenea și nici unul dintre ei nu mai aminti pe Kelly. Parcă se înțeleseseră să nu mai vorbească astăzi nici despre Andrew, nici despre prietena ei.

Supa și sandvișul cu carne de curcan pe care le comandase Jo Marie sosiră imediat și ea își luă șervețelul pregătindu-se să mănânce.

– Ce-ai spune de un coleg de apartament pentru scurt timp? atacă Jo Marie subiectul care-o ardea.

– Bărbat sau femeie? o întrebă el tăindu-i pofta de mâncare.

– Te va surprinde... femeie.

Mark puse sandivșul deoparte.

– Trebuie să-ți spun că mi-ai trezi interesul.

– Probabil că vei fi dezamăgit când îți voi spune că e vorba despre mine.

– Despre tine?

– Trebuie să-mi găsesc un loc unde să locuiesc, mai devreme sau mai târziu și...

– Și te interesezi din timp, o întrerupse el.

– Da, confirmă ea fără să-i dea amănunte, dar Mark era prea înfometat ca să insiste.

Mușcând din sandviș, Mark îndepărtă o felie de roșie pe care o așeză pe marginea farfuriei.

– Atâta timp cât vei spăla rufele, vei face curat și vei găti, nu am nimic împotrivă.

Ea zâmbi intrigată.

– Generozitatea ta este nemaipomenită, scumpule frățior.

– Anunță-mă când ești pregătită și te voi ajuta să-ți muți lucrurile.

– Mulțumesc, Mark.

O privi repede pe deasupra sandvișului și zâmbi.

– Altfel, ce rost ar mai avea frații mai mari?

Mașina lui Andrew era parcată în fața apartamentului când Jo Marie coborî din autobuzul care o adusese acasă. Privind cerul înnorat, își spuse că dacă ar sta afară așteptându-i plecarea va ajunge înăuntru udă leoarcă. Stăpânindu-și temerile, ridică din umeri și își vârî mâinile adânc în buzunare. Când era acasă, Kelly nu încuia ușa și Jo Marie descoperi surprinsă că nu se întâmplase așa. În timp ce își căuta cheile în poșetă, se miră auzind voci ridicate din interior.

– Totul trebuie să înceteze, o certa Andrew. Și cât mai repede!

– Știu, oftă Kelly. Sunt de acord. Nu vreau să distrug viața nimănui.

– Trei zile.

– Bine... până vineri.

Jo Marie făcu intenționat mult zgomot când intră în casă.

– Am venit! anunță ea intrând în living. Kelly era îmbrăcată în rochia de casă și în papuci, stând întinsă pe canapea. Andrew părea că măsoară carpeta în lung și-n lat. Simțea privirea lui îngrijorată, dar reuși să-l evite, îndreptându-și privirea spre pictura de pe peretele alăturat.

– Dacă mă scuzați, mă duc să fac un duș.

– Vineri, repetă Andrew.

– Mulțumesc, Drew, murmură Kelly oftând.

Kelly se afla în aceeași poziție, pe canapea, când Jo Marie se întoarse, după ce terminase dușul și se schimbase.

– Cum te mai simți?

– Nu prea bine.

Văzându-i privirea, putea spune că prietena ei avusese o zi îngrozitoare.

– Pot să te ajut cu ceva?

Kelly își rezemă sfârșită capul de spătarul canapelei și închise ochii.

– Nu, mă simt bine. Dar aceasta este cea mai mare durere de stomac pe care am avut-o vreodată.

– Ești sigură că o să-ți treacă?

Kelly deschise încet ochii.

– Doar sunt asistentă medicală.

– Da, alteța voastră, o flată Jo Marie făcând o reverență. Acum, vrei să-ți pregătesc ceva pentru cină?

– Nu.

– Ce spui de o răcoritoare?

Kelly încuviință fără entuziasm.

– Bine.

Pe parcursul serii, Jo Marie își studie prietena cu atenție. Probabil că avea numai o durere trecătoare de stomac, însă nu putea să nu fie îngrijorată. Kelly fusese mereu sănătoasă și plină de viață. În momentul în care crampele o făcură pe Kelly să se răsucească de durere, Jo Marie ridică receptorul telefonului.

– Mark, poți să vii până la mine? îl întrebă ea încercând să pară cât mai neliniștită.

– Ce s-a întâmplat?

– E vorba de Kelly. Este bolnavă. Jo Marie încercă să vorbească încet, pentru că nu dorea s-o audă Kelly. A insistat să spună că are o durere trecătoare, dar nu mai pot să cred. Are dureri mari și am impresia că este ceva grav.

Mark nu avu nici o ezitare.

– Vin imediat.

Zece minute mai târziu, se afla la ușă. Nu se obosi să sune, intră direct.

– Unde este pacientul?

– Jo Marie, o apostrofă Kelly cu vocea plină de reproș. L-ai sunat pe Mark?

– Îmi recunosc vinovăția, dar n-aș fi făcut-o dacă n-ar fi fost necesar.

– Aș fi vrut să n-o faci, murmură ea nervoasă. Este o durere trecătoare. Dar lacrimile i se rostogoleau pe obraji.

– Lasă-mă pe mine să constat asta, vorbi Mark pe un ton profesional, așezându-se lângă ea. Își deschise gentuța de piele neagră și scoase stetoscopul.

Neștiind ce altceva să facă, Jo Marie stătea în spatele lor, așteptând instrucțiunile fratelui ei.

– Să fierb apă sau să fac altceva?

– Sună-l pe Drew, insistă Kelly. Numai el a fost cel care nu și-a făcut griji din cauza unor simple crampe.

Buzele lui Mark se strânseră, dar nu se ridică și continuă s-o consulte.

Jo Marie făcu orbește ceea ce-i spusese prietena ei. Andrew răspunse după ce telefonul sună de trei ori.

– Beaumont la telefon.

– Andrew, sunt...

– Jo Marie, continuă el cu o voce încântată.

– Bună, începu ea îngrijorată, mușcându-și buzele. Mark este aici. Kelly nu se simte bine și cred că este ceva destul de grav. Voia să știe dacă ai putea veni până aici.

– Voi fi acolo în cel mult zece minute, spuse el fără să ezite nici o secundă.

După cum spusese, ajunse chiar în opt minute, după ce condusese probabil cu o viteză foarte mare. Jo Marie îi deschise ușa când el bătu în ea.

– Ce s-a întâmplat cu Kelly? Nu părea a fi foarte rău după-amiază, i se adresă el direct lui Mark.

– Aș vrea s-o duc pe Kelly la spital pentru câteva analize.

Jo Marie observă că fratele ei se încordase din momentul în care se afla în aceeași cameră cu Andrew și că părea să nu mai suporte această situație. Îi părea rău pentru Mark, dar nu avea ce face.

– Nu vreau, protestă vehement Kelly. Este o simplă durere de stomac.

– Cu o atingere tandră în dreptul colonului? o certă Mark clătinând ironic din cap.

– Mark este doctorul, interveni Andrew, iar Jo Marie ar fi dorit să-l sărute pentru cuvintele pe care le rostise și pentru faptul că se afla aici.

– Crezi că e vorba de apendicul meu? întrebă Kelly uimită.

– Nu vei păți nimic dacă faci niște analize, replică Mark, evitând din nou să-i răspundă direct.

– Ce-ți pasă ție? întrebă Kelly cu o voce pe care nu și-o mai controla. După ziua de ieri, credeam...

– După ziua de ieri, o întrerupse Mark, am realizat că ai dreptate și sunt conștient că-ți datorez scuze. Ochii lui priveau drept în cei ai lui Kelly și Jo Marie observă că îi revine blândețea, ca în ziua petrecerii de Crăciun. El căută mâna lui Kelly și o strânse într-a lui.

– Îmi accepți scuzele? Ceea ce mi-ai spus ieri a fost purul adevăr, dar în acel moment eram furios pentru că tu erai cea care mi-l spunea. Iartă-mă, te rog.

Zâmbind slab, Kelly încuviință.

– Da, sigur că te iert.

Se priveau cu multă tandrețe și asta o făcu pe Jo Marie să se simtă ca o intrusă. Se întrebă brusc ce gândea Andrew despre toate astea.

– Dacă voi avea nevoie de operație, vrei să fii tu cel care o va face?

Mark își plecă imediat privirea.

– Nu.

Răspunsul lui tăios o făcu pe Kelly să tremure.

– Nu am încredere în nimeni așa cum am în tine.

– Am spus că n-o voi face, repetă Mark luând stetoscopul de la gât ca să-l pună în geantă.

– În loc să începem cearta, n-ar fi mai bine să vedem ce se întâmplă? interveni Jo Marie. Nu de asta avem nevoie acum.

– Dar trebuie să lămurim chestiunea, interveni Andrew. Spune-ne, Mark, de ce nu vrei s-o operezi pe Kelly?

Jo Marie îl privi pe Andrew, iritată. Nu rezolva nimic înfrun-

tându-l pe Mark. Avea de gând să-și apere fratele, însă Andrew o opri cu un gest din mână, parcă ghicindu-i intenția.

– Numai pe mine mă privește alegerea pacienților, se justifică Mark pe un ton acid.

– Și Kelly nu este unul dintre pacienții tăi? îl chestionă Andrew calm. Doar te-ai grăbit să vii când ai auzit că este bolnavă.

Stând acum în picioare, Mark ignoră întrebarea și persoana care i-o pusese.

– Poate că vrei să te schimbi, i se adresă el direct lui Kelly.

Clătinând din cap în semn de refuz, aceasta spuse:

– Nu, n-am de gând să merg nicăieri.

– Analizele acestea sunt importante, spuse Mark controlându-și vocea. Vei merge la spital.

Kelly scutură din nou din cap.

– Nu, nu voi merge.

– N-ai nici un motiv să refuzi, zise Mark stând drept și arătând ca și cum avea de gând s-o ducă la spital chiar și cu forța dacă era necesar.

– De ce nu faceți o înțelegere? îi întrebă Andrew calm. Kelly va fi de acord să facă analizele dacă tu vei vrea să-i fii doctor.

Obosit, Mark duse o mână la frunte, după care își scărpină bărbia.

– Nu pot face asta.

– De ce nu? îl imploră Kelly.

– Da, Mark, de ce? susținu Andrew.

Buzele fratelui ei tremurau atunci când se întoarse spre ea ca pentru a-i cere să-l apere.

– Pentru că nu este indicat să operezi persoane cu care ești implicat emoțional.

Kelly zâmbi.

– Noi nu suntem implicați emoțional. Ai încercat din răsputeri să-mi dovedești acest lucru. Dacă ai vreun sentiment pentru mine, ar putea fi numai ură.

Fața lui Mark se albi când o privi pe Kelly, uluit.

– Probabil, replică el brutal. Ești capabilă să-mi trezești orice fel de sentimente. În ultimul timp am fost foarte supărat și mi-am vărsat nervii pe tine. Nu meritai așa ceva și îmi cer scuze pentru asta. Făcu o pauză și își trecu mâna prin păr. Nu, Kelly, se corectă el, nu te pot urî. Ar fi imposibil din moment ce te iubesc atât de mult, rosti el privind-o cu o expresie impasibilă.

Tăcerea stăpâni încăperea până când Kelly exclamă, emoționată până la lacrimi:

– Mă iubești? În toate aceste luni m-ai făcut să trec prin toate chinurile și acum spui că mă iubești? Dădu pătura la o parte și se ridică, ducându-și o mână la gură.

– Multe lucruri m-au făcut și pe mine să sufăr, zise Mark privind-o cu ochi sumbri. Te-ai logodit cu acest „dandy“, astfel că ce rost mai avea să-ți spun ce simt pentru tine?

Jo Marie nu putea să creadă ce auzea și îl privi iritată pe Andrew. Stând într-un colț al camerei, acesta nu părea surprins și nici nefericit. Dimpotrivă, era relaxat și chiar bucuros de ceea ce auzea.

– Și dacă mă iubești, de ce nu mi-ai spus asta înainte de logodnă, sau chiar după aceea? îl provocă prietena ei pe Mark.

El îi întâlni privirea uimită.

– Pentru că el are bani, tu ai bani... Spune-mi, ce ți-aș putea oferi eu în comparație cu ce-ți poate da el?

– Și ai ținut secretă dragostea ta numai din acest motiv? îl întrebă ea cu tristețe. Lasă-mă să-ți spun eu ce mi-ai putea oferi, Mark Early. Ai putea să-mi oferi ceea ce-mi doresc mai mult decât orice pe lume: dragostea ta, prietenia ta, respectul tău. Și... și... dacă-mi vei întoarce spatele și vei pleca de lângă mine, Dumnezeu mi-e martor că nu te voi ierta niciodată.

– N-am de gând să fac asta, i-o întoarse Mark. Dar nu te pot cere în căsătorie cât timp porți inelul de logodnă al unui alt bărbat.

– Bine. Fără să ezite o clipă, Kelly scoase de pe deget inelul

cu diamant și i-l întinse lui Andrew, zâmbind. Mulțumesc, Drew.

Mâinile lui îi înconjurară umerii și o sărută pe obraz.

– Multă fericire, Kelly, șopti el.

Fratele și sora priveau scena muți de uimire.

Întorcându-i spatele, Kelly se îndreptă spre Mark.

– Acum, respiră ea adânc, copleșită de fericire, dacă ceea ce mi-ai spus a fost chiar o cerere, sunt gata să accept.

Mark era prea uimit ca să poată răspunde.

– Nu-mi spune că te-ai răzgândit, murmură Kelly.

– Nu, nu m-am răzgândit. Ce spui de analize? încercă el s-o convingă, privind-o fericit.

– Mă schimb imediat, spuse Kelly părăsind camera și pe cei trei în timp ce Jo Marie își privea uluită fratele. Totul se petrecuse atât de repede încât i se părea că trăise un vis și nu o realitate.

Kelly reapăru și Mark o luă de braț.

– Ne întoarcem într-o oră, murmură Mark, care avea ochi numai pentru frumoasa femeie de lângă el. Kelly radia de fericire și asta o emoționă până la lacrimi pe Jo Marie.

– Stai liniștită și sună dacă ai nevoie de noi, spuse Andrew în timp ce fericita pereche ieșea din apartament.

Jo Marie se îndoia că ei îl auziseră. Când își îndreptă privirea spre el, descoperi că Andrew venea spre ea.

– Din câte-mi amintesc, înțelegerea noastră a fost că nu voi mai încerca să-ți vorbesc atâta timp cât Kelly poartă inelul meu de logodnă.

Ochii ei îl priviră plini de fericire.

– Atunci, hai să lămurim totul, spuse el conducând-o în bucătărie, unde aruncă inelul la coșul de gunoi.

Jo Marie oftă. Andrew tocmai aruncase două sute de mii de dolari. Inelul avea cel mai mare diamant pe care-l văzuse vreodată.

– Inelul era un fals, ca și logodna, o liniști el.

Încă incapabilă să realizeze ceea ce-i spunea, Jo scutură din cap pentru a-și limpezi gândurile.

– Ce-ai spus?

– Logodna nu era reală și nici sticla aceea pe care am numit-o diamant.

– De ce? îl întrebă ea amețită.

El o luă în brațe.

– Încă înainte de Ziua Recunoștinței, îmi pierdusem orice speranță de a te reîntâlni. Am încercat să mă conving că acele clipe minunate fuseseră numai un vis și că numai un joc al destinului ne făcuse să ne întâlnim, pentru ca apoi să ne despartă.

I se părea normal să se afle în brațele lui. Ochii ei se umplură de fericire amintindu-și clipele acelea minunate, pe care nu le va uita niciodată.

– Nici eu nu mai speram să te găsesc, recunoscu ea pe un ton blând. Însă m-am gândit tot timpul la tine.

El o sărută tandru, gustând dulceața buzelor ei. Ca și cum i-ar fi fost greu să se oprească, respiră adânc și își rezemă bărbia de fruntea ei.

– Am întâlnit-o pe Kelly chiar de Ziua Recunoștinței, în casa părinților ei, și mi-am dat seama că este nefericită. Eram apropiați prin gradul de rudenie și i-a fost ușor să-mi povestească totul. Mi-a spus că de luni întregi este îndrăgostită de Mark. Cel mai rău era faptul că avea convingerea că el îi împărtășea sentimentele, dar nu-i spunea nimic din mândrie. Aparent, fratele tău avea idei ciudate despre sănătate și poziție socială.

– Abia învață să-și stăpânească firea, murmură Jo Marie prinsă în vraja brațelor lui Andrew. Dă-i puțin timp, zise ea, știind că prietena ei va fi a lui Mark pentru tot restul vieții.

– I-am spus lui Kelly că ar trebui să-l pună la încercare și dacă se va arăta interesat de ea, Mark va face primul pas. Și a încercat mereu acest lucru.

– Fratele meu este extrem de încăpățânat.

– Mi-e teamă că m-am angajat în această falsă logodnă fără

să mă gândesc la consecințe. Am crezut că Mark nu va mai lupta și va sta deoparte, lăsând-o să se mărite cu un alt bărbat. Dacă o iubea cu adevărat, m-am gândit eu, se va opune cu vehemență.

– Dar așa s-a întâmplat!

– Da, recunoscu Andrew, m-am înșelat. Mark o iubește atât de mult pe Kelly încât era în stare să se sacrifice pentru ca ea să aibă ceea ce-și dorește. Mi-am dat seama de asta la petrecerea de Crăciun. Atunci, eram disperat. Te regăsisem și fiecare clipă a acestei farse mă chinuia îngrozitor. Disperat, am încercat să discut cu Mark. Însă n-a mers nici asta. A crezut că-l atenționez în ceea ce-o privește pe Kelly și mi-a spus s-o fac fericită, sau voi suporta consecințele.

Ironia situației era aproape comică.

– Ah, dragostea mea, ce-aș fi făcut dacă nu erai sora lui Mark? Buzele lui o mângâiară tandru, parcă așteptând clipa în care o va săruta plin de dorință. Am fost pus într-o situație imposibilă pe care nu mi-o imaginasem niciodată. Femeia care-mi stăpânea gândurile și îmi apărea în vise se afla lângă mine și eu nu o puteam atinge.

– Te iubesc, Andrew. Te-am iubit din clipa în care m-ai sărutat pentru prima dată. Am știut încă de atunci că tu ești bărbatul care îmi e sortit pentru întreaga viață.

– A fost cea mai scumpă lecție pe care am primit-o de-a lungul vieții mele, spuse el strângând-o în brațe. Apropierea lui o făcea să nu mai poată respira. Nu te voi mai lăsa niciodată să pleci de lângă mine. Sunt al tău pe veci, Jo Marie, chiar dacă mă vrei sau nu. Trebuia să am încredere în tine pentru că m-ai așteptat atât de mult. Dumnezeule, mi-am imaginat că te vei îndrăgosti de Jim Rowden, și cel mai greu lucru era faptul că nu te puteam învinovăți de asta. Mă chinuia gândul că mă vedeai într-o lumină sumbră.

– Îmi va trebui toată viața pentru a-ți povesti prin ce am trecut, spuse Jo Marie sărutându-l.

– Dragostea mea. O mângâie și o strânse și mai tare la piept, încât Jo Marie simți că se sufocă în brațele lui. Dar nu-i păsa. Andrew o ținea strâns în brațe și-i promise că nu-i va mai da drumul niciodată.

– Am știut de la început că ceva nu este în ordine între tine și Kelly, murmură ea sărutându-l din nou.

– Am învățat multe din această experiență, se confesă Andrew. Credeam că înnebunesc pe zi ce trecea. Voiam mai mult decât să-mi petrec viața cu tine. Voiam să văd cum copiii noștri cresc în brațele tale. Voiam să îmbătrânesc alături de tine.

– Oh, Andrew, spuse ea îmbrățișându-l cu lacrimi de fericire pe obraji.

– Te iubesc, Florence Nightingale.

– Și tu, Andrew Beaumont, vei fi întotdeauna bărbatul visurilor mele.

– Pentru totdeauna? o întrebă el neîncrezător.

Își lipi buzele de ale lui.

– Pentru eternitate, îi promise ea în șoaptă.

*

* *

– Ulcer? întrebă Jo Marie surprinsă.

– Din cauza stresului în care am trăit, probabil, se apără Kelly.

Stăteau toți patru în living, bând cacao fierbinte. Kelly lua câte o înghițitură din cana cu lapte, scârbită de gustul acestuia. Însă ochii îi străluceau de fericire când îl privea pe Mark stând lângă ea și protejându-i umerii cu un braț.

– Îmi pare rău pentru toate astea, Jo Marie, continuă Kelly. Sunt vinovată. N-am știut prea bine ce se întâmpla între tine și Andrew. Dar mi-a spus că este îndrăgostit de tine și că dorește ca această mascaradă să înceteze cât mai repede.

– Te simți vinovată? o apostrofă Mark. Cum crezi că m-am simțit eu sărutând logodnica unui alt bărbat?

– Așa cum ne-am simțit eu și Jo Marie, i-o întoarse Andrew, amuzat.

– Știi, Beaumont, acum, că te vei căsători cu sora mea, cred că nu ești o persoană chiar atât de nesuferită.

– Este încurajator.

– Cu siguranță, din moment ce ar fi mai bine să stăm împreună în fața altarului.

Trei perechi de ochi îl priviră plini de uimire.

– O nuntă dublă? Are sens, nu-i așa? Toți patru am trecut prin multe încercări. Este normal să începem o nouă viață tot împreună.

– Și asta cât mai curând, spuse Mark nerăbdător. Chiar în ianuarie.

Totul se întâmpla atât de repede, încât Jo Marie nu reușise să realizeze faptul că Andrew o iubea și că de acum înainte își va petrece viața alături de el.

– De ce nu? râse ea. Era și timpul să punem lucrurile la punct.

Ochii ei îi întâlniră pe cei ai lui Andrew. Străbătuseră un drum lung, toți patru, dar reușiseră să treacă peste îndoieli și peste încercări grele. Acum viețile lor erau pline de fericire și de promisiuni pentru viitor.

Sfârșit